

MORRIS VENDEN

ULTIMUL
TREN

Traducere:
Georgiana Vasilescu

ZAPPYS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VENDEN, MORRIS L.

Ultimul tren/Morris Venden; trad.: Georgiana Vasilescu -
Câmpina; Zappy's, 2003

Tit. orig. (eng.) The last trolley out.

ISBN 973-86388-2-1

I. Vasilescu, Georgiana (trad.)

2

Copyright © 1995 by Morris Venden
Published by the Concerned Group, Inc.
P.O. Box 1000
Siloam Springs, AR 72761

*Dedicată
Domnului Isus,
cel mai bun Prieten
al meu!*

Cuprins

1. Credință în timp de criză	9
2. Cum să fii gata	20
3. De ce întârzie?	31
4. Scurtă trecere în revistă a timpurilor din urmă	42
5. Redeșteptare și reformă	53
6. Amăgirile lui Satana	63
7. Cei 144.000	71
8. Sigilarea pentru veșnicie	82
9. Marea strigare	92
10. Ploaia târzie	102
11. Pregătirea pentru ploaia târzie	108
12. Semnul fiarei	113
13. Timpul strâmtorării	125
14. Ultimele șapte plăgi	135
15. Strâmtorarea lui Iacov	145
16. Fără mijlocitor	156
17. Poporul lui Dumnezeu eliberat	167
18. Adam întâlnește pe Adam	175
19. Întrebări	186
20. Când toți se vor întâlni	197
21. Trenul	212

Cuvânt înainte

Scopul acestei cărți este acela de a împărtăși emoționanta veste bună că nu este obligatoriu să fii în “ultimul tren” atunci când va veni Isus! De fapt, vom vedea ce oportunități ne oferă Dumnezeu pentru a NU ne afla în acel tren.

De câțva timp mă împotrivesc interesului obsedant al comunității creștine cu privire la evenimentele zilelor din urmă – probabil datorită unei supradoze din acest subiect de care am avut parte din copilărie, crescând pe grămezile de rumeguș. Dar preocuparea mai profundă m-a determinat să-mi continui împotrivirea. Este ideea că, dacă știu care anume vor fi *evenimentele de pe urmă*, voi putea prinde “ultimul tren”.

Speranța că poți prinde “ultimul tren” se poate baza pe mai multe motive prost întemeiate. Unul dintre ele este, de exemplu, acela că nu-mi pot juca rolul decât atunci! Altul ar fi acela că vreau să mă bucur cât mai mult timp posibil de toate plăcerile pe care lumea le poate oferi și apoi să mă strecor prin porțile orașului, în împărăția cerului.

Această mentalitate este respingătoare pentru oricine înțelege cu adevărat ce înseamnă crucea lui Isus pentru creștinul adevărat. Dacă nu răspund dragostei lui Dumnezeu – fie că El se va întoarce mâine sau peste zece mii de ani – eu nu mă voi afla în *nici un* tren. Cu alte cuvinte cei care speră să se urce în *ultimul* tren, *au pierdut* deja trenul!

Știu că unii ar putea spune: “Nu-mi pasă dacă sunt ultimul care intră pe poartă, atâta timp cât mă aflu acolo”. Aceasta poate suna smerit și pios dar Dumnezeu are un plan mult mai bun! El a asigurat fiecăruia dintre noi o intrare din *belsug* în împărăția Sa. Așadar această carte este dedicată acelor care sunt mai interesați în a-L vedea de Domnul Isus, decât în a memora ordinea evenimentelor din zilele de pe urmă, pentru a reuși de-abia să se strecoare și ei înăuntru.

Morris Venden
Riverside, California, 1995

Credința în timp de **CRIZĂ**

Cunoașteți povestirea - un bărbat înțelept și o femeie înțeleaptă (și un băiat înțelept și o fată înțeleaptă) și-au construit casa pe stâncă. Bărbatul nechibzuit și femeia nechibzuită (și băiatul nechibzuit și fata nechibzuită) și-au construit casa pe nisip. A suflat vântul și s-au revărsat apele și casa de pe stâncă nu s-a clintit. Dar casa de pe nisip s-a prăbușit!

Odată cu începerea studiului asupra evenimentelor de pe urmă din istoria acestei lumi, să ne îndreptăm puțin atenția asupra acestei mici pilde pe care Domnul Isus a spus-o la sfârșitul prediciei de pe munte. O veți găsi în Matei, capitolul șapte. Este scurtă și la obiect, dar poartă în ea niște principii puternice. Aici Domnul Isus ne dă un avertisment (presupun că, într-un anume sens, am putea numi aceasta o porție de iad vegetarian) asupra consecințelor amenințătoare ale timpului sfârșitului și ne face să ne întrebăm dacă suntem gata sau nu.

Unii oameni s-au speriat și au venit la biserică. Este îndoielnic însă că cineva poate ajunge, speriat fiind, în împărăția cerurilor. Dar poate că aceasta este tot ce vom primi de la Domnul Isus ca avertisment în legătură cu unele lucruri într-adevăr înfricoșătoare:

“De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.” După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, noroadele au rămas uimite de învățătura Lui; “căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor”. (Matei 7:24-29)

Semnificația pildei

Deci ce sunt aceste declarații ale Lui? Ele trebuie să fie cuprinse în Predica de pe munte. Mai precis, ele trebuie să fi apărut înainte de această pildă, din momentul în care El a început cu “de aceea” - referindu-se la învățăturile pe care le dăduse înainte. Ce reprezintă casa? Ce reprezintă stânca? Ce este nisipul? Dacă lăsăm ca Scriptura să se explice singură vom descoperi că Biblia ne numește *pe noi* clădiri ale lui Dumnezeu. Suntem asemănați cu o clădire.

“Știm în adevăr că dacă, se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică” (2 Corinteni 5:1). Deci analogia cu casa care este folosită în Sfânta Scriptură se referă la noi.

Dar *noi* pe ce stăm? Care este sprijinul *nostru*? Care este temelia noastră? Și ce sunt stânca și nisipul?

Încă o dată, dacă lăsăm Biblia să se explice singură, stânca devine cât se poate de clară. Stânca este o persoană - Isus Hristos. Poate ați citit despre metafora lutului și a metalului din Daniel capitoul doi. Piatra care s-a dezlipit din munte fără ajutorul mâinilor și care a făcut bucăți chipul cel mare, este Domnul Isus și împărăția Sa. Despre piatră se vorbește și ca Piatra pe care zidarii au lepădat-o și care a devenit Piatra din capul unghiului.

Noul Testament face clar faptul că, dacă noi cădem pe această stâncă, vom fi făcuți bucăți. Aceasta nu sună prea plăcut. Înseamnă supunere - să ajungi la capătul resurselor tale personale și să înveți să te bizui pe *adevărata* temelie. Dar dacă stânca va cădea pe noi (ca în zilele lui Daniel și a metaforei sale cu lutul și metalul), ne va face praf și pulbere! Așa că sunt numai două posibilități. Nu o preferați mai bine pe prima? Să cădem pe piatră, chiar dacă vom fi zdrobiți!

Dar cu nisipul ce se întâmplă? Ei bine, și acesta vorbește de la sine. Nu prea ne putem bizui pe un nisip mișcător ca temelie. Îmi amintesc de ceva ce am citit în legătură cu cei înfrânți. Creștinii care încearcă să reușească prin propria lor putere, descoperă curând că “angajamentele și hotărârile lor sunt ca niște funii de nisip”. Oamenii care au încercat să ajungă la neprihănire prin promisiuni, prin hotărâri sau fermitate, indiferent cât sunt ei de puternici, constată totuși, că eforturile lor sunt

nisip. Pe vremea Domnului Hristos, conducătorii religioși au dovedit destul de bine că, în fond, nu prea aveau temelie. Ei se bazau pe ei înșiși și Biblia spune că cine se încrede în el însuși este un nebun. Problema devine delicată, pentru că, dacă mă bazez pe mine însumi (și sunt o persoană puternică), mă pot amăgi gândind că am o temelie. Dar atunci când vânturile puternice vor sufla, nimeni nu va scăpa prin autocontrol sau fermitate. Nici o persoană încrezătoare în sine nu o va scoate la capăt într-o astfel de criză.

Când suflă vântul cel puternic

În viața creștină, putem suferi de o boală numită “schizofrenie spirituală” prezentă adesea în timpurile de odinioară. Sunt oameni, ca Iuda, care arătau la fel de bine (poate chiar mai bine) ca ceilalți ucenici. Și nimeni nu a știut cum erau ei de fapt până la marea criză din viața lor. Apoi avem oameni ca Petru care spun: “Uite, Doamne, te poți bizui pe mine. Toți ceilalți te vor părăsi, dar eu nu. Eu voi rămâne!” Dar nu a trecut decât puțin timp și a aflat cum era el în realitate. A suflat vântul cel puternic și adevărul său eu a fost dezvăluit.

Gândiți-vă la doi pomi din pădure. Amândoi arată la fel până vin vânturile puternice și unul din ei se dovedește a fi putred pe dinăuntru. El este culcat la pământ în timp ce celălalt stă drept și falnic. Totul se întâmplă în acel moment de criză.

Uneori credem că putem face față crizelor. Ne uităm în jurul nostru la oameni care se năruie și gândim: “Ei bine eu nu m-aș purta așa. Eu pot rămâne drept în bătaia vântului.” Dar pe urmă, spre uimirea noastră, descoperim adevărul. Credem că putem înfrunta cu vitejie furtunile pe o mie de mări dar, murim înecați în cada din baie! Este o constatare crudă.

Unii oameni sunt siguri că nu ar face un lucru atât de stupid cum ar fi să încerce să salveze tigiia dintr-o casă în flăcări. Familia noastră a trecut odată printr-un incendiu. Am salvat noi oare hârtii și documente importante? Nu, am reușit să salvăm doar un mănunchi de umerase pentru haine! Cât de nechibzuit poți deveni? Niciodată nu poți să știi cu adevărat ce vei face până nu începe să sufle vântul cel puternic.

Aranjarea scenei

Cei care studiază știința comportamentului, ne spun că orice decizie luată într-un moment de criză, este premeditată. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că tot ce s-a întâmplat înainte, m-a pregătit pentru tot ceea ce voi face când va sosi un moment de criză. Formația mea, mediul meu, temperamentul meu, personalitatea mea, miliardele de date pe care le-am băgat în cap – totul reprezintă o determinare a comportamentului meu înainte ca vânturile cele puternice să sufle. Am un prieten care s-a înrolat în războiul din Coreea ca un protestatar onest. Zicea că nu va folosi vreo armă – va da doar ajutor medical. Dar cum a pus piciorul pe țărnul coreean, cel cu care ținea targa a fost împușcat pe plajă. Prietenul meu anti-războinic convins, a pus mâna pe cea mai apropiată pușcă și a tras de parcă ar fi vrut să ucidă tot restul Coreei. Apoi s-a întors acasă împovărat de vină. A fost îngrozit să afle, când s-a ivit momentul de criză, cine era el în realitate.

Pe de altă parte, armata a cercetat amănunțit pentru a descoperi câți dintre cei antrenați să-și alinieze puștile și să omoare dușmanul, au acționat într-adevăr cum era de așteptat în situații din viața reală. Ei au constatat că procentul era de doar 12%. Uimitor! Când s-a ajuns la firul de sârmă și au trebuit să-și fixeze ca țintă capul sau inima cuiva, ei și-au ridicat puștile și au împușcat păsări sau nori sau copaci. Bineînțeles că sunt mult mai mulți protestatari convinși decât credeam noi. Și mă bucur! Momentele de criză au dezvăluit faptul că ceea ce au făcut ei era, de fapt, premeditat. Așa că, probabil, acest principiu nu e prea departe de realitate.

Schimbări de ultimă oră?

În această istorisire despre stâncă și nisip, este o chestiune majoră asupra căreia trebuie să ne concentrăm atenția: *casa nu își schimbă temelile în timpul furtunii!* Dacă avem timp, ne-am putea schimba pe urmă, dar nu ne vom schimba *niciodată* când are loc momentul de criză. Tot ce face vântul cel puternic, este să dezvăluie cine sau ce suntem deja. Asta e tot. Aceasta arată cât de ridicol este să credem că ne vom

urca în ultimul tren când vânturile puternice de pe urmă vor începe să sufle. Pur și simplu nu se va întâmpla astfel.

În primul rând, toată această mentalitate privitoare la “ultimul tren” este o palmă pe fața lui Isus care a suferit pe cruce pentru mine. Răspunsul meu pentru El nu ar trebui să se bazeze pe nici o sperietură sau moment de criză sau vânturi mari care suflă.

În al doilea rând, Isus ne-a învățat că pur și simplu nu se întâmplă astfel. A clarificat perfect acest lucru în relatarea cu stânca și nisipul. O criză nu ne *schimbă* - ea doar dezvăluie ceea ce suntem deja.

Și aceasta este valabil atât pentru vânturile slabe cât și pentru cele puternice. Dacă acum sunt lovit de vreo durere, vreo tragedie, vreo suferință sau despărțire este o ocazie cât se poate de potrivită să aflui cum anume “funcționez” eu și cât de departe pot să merg.

Ni se mai spune și altceva despre aceste momente de criză care vin când suflă vânturile. Nu numai că aflăm cine suntem noi cu adevărat, dar prindem avânt și aripi, să ne continuăm drumul pe care suntem deja! Așa se întâmplă și când mergi pe munte. Dacă te cațeri sus pe munte și pornit, când te ridici, vei vedea că te afli puțin mai sus decât erai atunci când ai căzut. Dar dacă mergi la vale și cazi, când te vei ridica vei vedea că ești puțin mai jos decât atunci când ai căzut.

Petru stă drept și susține cu tărie: “Doamne, nu mă voi lepăda de Tine”. (Îngâmfwarea este o mare problemă). Dar când vine momentul de criză (lângă foc, cu slujnica ce îl arată cu degetul), Petru nu numai că se leapădă de Isus, dar totul devine și mai spectaculos pentru că el se leapădă prin blesteme și injurii. A fost o noapte groaznică pentru Petru – dar a fost pentru el un adevărat prilej de a afla că temeliala sa nu era deloc solidă.

Cu privire la “experiențele de pe patul de moarte”

Dacă aceste principii referitoare la momentele de criză sunt adevărate, aceasta pune serios la îndoială așa-numita “pocăință de pe patul de moarte”. Ezit să aduc în discuție acest aspect pentru că îmi place să sper că cei dragi ai mei sau prietenii pe care îi cunosc și care aparent s-au întors la Dumnezeu în ultimul moment, s-au întors cu adevărat la Dumnezeu. Nu vreau să spulber vreo speranță sau să deschid

vreo rană veche. Dar principiul care stă la baza acestei pilde arată foarte clar că “pocăința de pe patul de moarte” poate fi foarte periculoasă.

Dar oamenii zic: “Și atunci cum rămâne cu tâlharul de pe cruce?” Ei bine, de fapt nu știm prea multe despre tâlharul de pe cruce. Se poate să fi auzit Evanghelia, să fi fost botezat de Ioan, să-și fi făcut pe urmă un anturaj prost.

Dacă oamenii nu răspund la dragostea lui Dumnezeu *înainte* de a se confrunta cu moartea, spuneți-mi vă rog, ce îi va face să răspundă când nu vor mai avea sânge pompat spre creier decât atâta cât să-i facă să gândească?

Reflectând asupra acestei probleme, mi-am amintit cazul unui prieten disperat care m-a chemat la spital. Aceasta se întâmpla la începutul experienței mele și aveam concepția că Dumnezeu răspunde rugăciunilor celor dreți dar că El nu poate face prea mult pentru cei nedreți. Undeva anume, acasă, la școală sau la biserică, îmi însușisem ideea greșită că trebuie să fii gata de vreo tălmăcire înainte de a-i putea cere lui Dumnezeu vreo favoare specială. Apoi l-am întâlnit pe acel om, pentru prima dată la spital. Făcuse un groaznic atac de cord. De-abia mai putea să respire. Cu respirația întretăiată, mi-a șoptit: “Te rog, m-am purtat urât cu Dumnezeu. L-am trădat într-adevăr oribil. Dar te rog, vrei să te rogi pentru mine ca să mă nasc din nou așa cum trebuie?”

Ei bine, haideți să fim atât de îngâmfați încât să analizăm puțin această situație. Este vorba aici de un răspuns la cruce? Un răspuns sincer la dragostea lui Dumnezeu? Mie îmi sună a panică! El a învățat despre aceste lucruri când era copil. Și-a amintit de cele două renașteri. Și acum îi este teamă că va sfârși în cea greșită. Aceasta mi-a amintit de o experiență trăită de prietenul meu din marină (prieten de facultate) în Coreea. În miezul nopții, un soldat cu mitralieră apărut pe neașteptate, își secera compania de pe dealul de vizavi. S-a văzut pe punctul de a muri în orice moment, pe culmea unui munte. Prietenul meu a spus aceeași rugăciune: “Doamne, nu am timp la dispoziție. Te rog ajută-mă să mă aflu la învierea cea bună.”

Aceasta nu este decât panică pur și simplu! Îngrijorare pentru el însuși și pentru șansele sale de a ajunge în veșnicie.

Ei bine, la patul de spital, m-am rugat pentru acel om, să cunoască învierea cea bună. Nu s-au aflat acolo prezbiteri. Nu era nici ulei. Dar

acest om a fost vindecat! A ieșit din acel spital cu o inimă la fel de sănătoasă ca oricare alta. Și eu pur și simplu nu înțelegeam.

Apoi totul a început să-mi devină clar. Oare un Dumnezeu iubitor nu ar putea fi suficient de binevoitor încât să dea cuiva stăpânit de panică, șansa de a răspunde în schimb la cruce și la dragostea lui Isus? Oare nu ar dori El să le îngăduie să descopere ei înșiși dacă reacția lor era provocată de teamă sau dacă *într-adevăr* ar răspunde la vestea cea bună a Evangheliei? Totul începe să se clarifice.

Aș vrea să rămân, pe cât posibil, la “pocăința de pe patul de moarte”, dar e nevoie să ne amintim ce este de fapt “pocăința”.

Să înțelegem pocăința

Adesea suferim pentru că faptele noastre rele au pentru noi consecințe neplăcute. Dar aceasta *nu* este adevărata pocăință. Adevărata suferință pentru păcat este rezultatul lucrării Duhului Sfânt. Duhul dezvăluie nerecunoștința inimii care a nesocotit și întristat pe Mântuitorul și ne aduce plini de remușcări la piciorul crucii.

Isus este rănit din nou de fiecare păcat al nostru și uitându-ne la Cel pe care l-am străpuns, plângem pentru păcatele care l-au provocat atâtea chinuri. O astfel de durere ne va determina să renunțăm la păcat.

De fapt, dacă nu sunt câștigat prin dragostea lui Isus, indiferent cât aș avea din orice altceva (inclusiv teama), nu voi putea căpăta mântuirea. Când vorbim despre pocăința din ultimul ceas sau de pe patul morții, trebuie să ne amintim ce reprezintă adevărata pocăință. Falsa pocăință înseamnă să-ți pară rău că ai necazuri. Pocăința adevărată înseamnă să-ți pară rău că ai întristat inima celui mai bun Prieten.

Și este cam târziu să-L cunoști pe cel mai bun Prieten al tău când ești mistuit de frică!

Așa că, dacă ideea mea este să memorez graficele și să cunosc toate evenimentele de la sfârșitul lumii în ordine, (ca să mă pot urca în “ultimul tren”), atunci mai bine mi-aș aminti acest avertisment simplu al lui Isus: “Noi nu ne schimbăm temeliiile când suflă vântul puternic”. Pur și simplu nu facem aceasta.

Despre necazuri și încercări

Există un text interesant, aproape comic, în Ieremia 12:5: “Dacă alergând cu cei ce aleargă pe picioare, ei te obolesc, cum vrei să te iei la întrecere cu niște cai? Și dacă nu te crezi la adăpost decât într-o țară liniștită, ce vei face pe malurile îngâmfate ale Iordanului?”

Nu încerca să te întreci cu caii dacă nu poți ține pasul cu pedestri. Nu încerca s-o scoți la capăt când ești apăsat de necazuri, dacă nu reușești aceasta pe timp de pace. Dacă nu te simți bine când sari de pe treptele din spate, nu te apuca de parașutism. Dacă nu te relaxezi făcând baie în cadă, nu te înscrie la scufundări. Dacă nu știi cât fac 6 înmulțit cu 9, nu te înscrie la trigonometrie. Și dacă nu o scoți la capăt când suflă vânturile mici, slabe, să nu-ți închipui că o să reușești când vor veni vânturile cele mari.

Mi se pare foarte interesant faptul că Dumnezeu, în dragostea Sa nețârmurită, va îngădui vânturilor cele mici să sufle cât mai este încă timp să ne schimbăm după ce descoperim cum “funcționăm”. Nu uitați noi nu ne schimbăm în momentele de criză (deși s-ar putea să ne schimbăm după criză, dacă mai este timp).

Unele din aceste vânturi mici nu sunt prea mici. Nu ți se pare un lucru mic să fii pus în fața fazei finale a bolii. Să ai un copil handicapat nu ți se pare un lucru mărunț. Să ai un accident neașteptat nu ți se pare un lucru prea neînsemnat. Dar aceste cucuie și vânățai pe care le primim pentru că locuim pe planeta blestemată, ne pot ajuta de fapt să creștem.

Iacov a spus cât se poate de clar: “Să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări...” (De ce se vorbește despre diferite feluri de ispите?) Pentru că diferitele necazuri, încercări și ispите ne ajută să înțelegem în ce direcție mergem. “...pentru că știți că încercarea credinței voastre aduce răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.” (Iacov 1:2-4).

Într-una din aceste zile (conform capitolului 8 din Amos) vor fi, se pare, milioane de oameni care vor pribegi de la o mare la alta, de la un țărm la altul, căutând Cuvântul lui Dumnezeu și nu îl vor găsi! Vor fi atunci, orașul cuprins de panică, țara cuprinsă de panică, lumea cuprinsă de panică, pentru că oamenii vor căuta ceva ce credeau că vor găsi în

ultimul moment, dar aceasta pur și simplu nu se întâmplă așa! Deci, ar trebui să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru orice necaz sau încercare ce vine să mă ajute să înțeleg unde mă aflu acum.

În felul acesta, când va sufla vântul de pe urmă (și nu mai este nici o șansă să te schimbi pe urmă), eu îmi voi fi făcut deja tema, voi fi ascultat învățăturile Sale și voi fi răspuns la dragostea Sa. Este dureros – dar plin de înțeles.

A face voia lui Dumnezeu

Sunt două rostiri ale lui Isus care apar chiar înaintea acestei mici pilde. Ele se referă la cum să știi dacă ești corect. Prima se găsește în Matei 7:21: “Nu oricine Îmi zice ‘Doamne, Doamne!’ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri”. Așa că primul mod de a afla dacă facem voia lui Dumnezeu este legat de ascultare.

Dar aceasta poate fi ceva amăgitor. A fost amăgitor încă din zilele lui Isus și mai înainte, pentru că unii oameni puternici pot să se prefacă a fi ascultători, supuși. Și chiar așa au făcut! Existau schizofrenici pe vremea lui Isus. Ei erau neîntrepuți în mersul la biserică, ținerea legilor, închinarea în familie și plățirea zeciuiei – dar în inimi aveau ucidere. Ei se puteau prefaca la exterior (cum a arătat Isus în Matei capitolul 23), dar erau putrezi pe dinăuntru. Se pare că acest fel de “a face voia lui Dumnezeu” nu este cel la care se gândea Isus.

A doua rostire ne ajută la clarificarea acestei chestiuni. Ea se găsește în Matei 7: 23: “Atunci le voi spune curat: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine toți cei care lucrați fărădelege’”. Problema celor care s-au pierdut este că ei nu l-au cunoscut niciodată pe Isus. Aici Isus afirmă clar că miezul problemei este să-L cunoști pe El. O relație strânsă cu El aduce supunere pentru că Îl cunosc și Îl iubesc. Nu sunt supus prin propriile mele puteri – aceasta este imposibil! Singura “facere a voii lui Dumnezeu” veritabilă, apare ca rezultat al cunoașterii Lui. Și când Îl vom cunoaște pe El, căci avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de ascultare. Deci iată despre ce este vorba: credința care să aibă ca rezultat fapte.

Legătura dintre credință și fapte

În legătură cu aceasta, am auzit oameni spunând: “Asta este! Trebuie să ai credință și să fi făcut fapte bune ca să fii mântuit.”

Cineva mi-a spus odată: “Credința și faptele sunt ca două vâsle. Le folosești pe amândouă ca să ajungi, navigând pe marea vieții, în țara cerească”

Și eu am spus: “În nici un caz! Suntem mântuiți *doar* prin credință, faptele sunt pur și simplu rezultatul credinței.”

Așa este, credința și faptele ar putea fi comparate cu două vâsle dacă avem în vedere *importanța* lor. Dar ascultarea este *rezultatul* (sau dovada) credinței. Ele sunt tot atât de importante, dar este vital să înțelegem că una este *cauza* celeilalte.

În situația acestei pilde, cum clădim noi pe stâncă? Doar ajungând să-l cunoaștem pe Isus. Și aceasta va avea drept rezultat o viață schimbată. Și atunci, când vor începe să sufle acele vânturi puternice, ele vor dezvălui cine suntem noi cu adevărat – un veritabil prieten al lui Isus.

Marea încercare

Îmi place mult o povestire din timpul războiului, despre taberele de pregătire din Anglia. Soldați englezi și americani erau antrenați pentru misiuni deosebit de periculoase de spionaj și contraspionaj. Ei au participat la un program de pregătire atât de riguros încât nu după mult timp, era evident că, comandanții încercau de fapt să le schimbe identitatea. Soldații englezi și americani erau “germani în devenire”. Li se preda limba germană. Li se predau expresii germane, modul de gândire german. Erau hrăniți cu pâine neagră, germană. Erau îmbrăcați în uniforme germane.

Apoi a intervenit marea încercare. Au plecat într-o tabără de concentrare și au mers într-un marș chinuitor până noaptea târziu. Până la urmă, morți de oboseală, au avut voie să se întindă, epuizați în corturile lor. La miezul nopții, au fost brusc treziți de o puternică lumină în ochi și de cineva care țipa la ei: “Cine sunteți?” Acesta a fost momentul

crucial. Dacă ar fi răspuns: “Sunt Henry Smith” “De unde sunteți?” “Din Canada” “Unde mergeți?” “Merg acasă la mama” – nu ar fi trecut mult până când s-ar fi trezit într-adevăr înapoi la mama. Dar dacă, cu luminile ațintite spre ochii lor, ar răspunde: “Mein Name ist Heinrich Schmidt” (în germană: Mă numesc Heinrich Schmidt). “De unde sunteți?” “Din Hamburg” “Unde mergeți?” “La Frankfurt” nu ar fi mult până s-ar vedea îmbarcați spre Hamburg sau Frankfurt.

Testul final

Într-una din aceste zile, reflectorul ultimelor evenimente importante ne va lumina chipurile. Ne vom trezi, ca dintr-un somn adânc, cu cineva țipând: “Cine ești?” Dacă am ascultat aceste vorbe ale lui Isus atunci putem răspunde: “Îl urmez pe Isus” “De unde ești?” “Sunt străin și călător pe pământ.” “Unde mergi?” “Merg într-o cetate care are temelii tari, zidită și făcută de Dumnezeu.” Atunci vom fi recunoscători pentru binecuvântarea de a fi avut niște vânturi slabe care au suflat ca să ne fortifice pentru vântul cel puternic.

Cum să fii GATA

Acum câțiva ani, în adunările creștine a fost introdusă o nouă cântare. Nu știu cât de departe a ajuns ea în lumea evanghelică, dar era un cântec intitulat “Ești gata pentru revenirea lui Isus?” El a căpătat o mare popularitate. Încă mai știu cuvintele pentru că le-am auzit cântate de o solistă. Chiar și eu cântam cântecul. Dar, într-un fel sunt bucuros pentru că el a rămas uitat.

“Ești gata pentru venirea lui Isus?” (Nu este o întrebare rea, dar apoi veneau răspunsurile) “Ești credincios în *tot* ce faci?” (Vai!) “Ai luptat lupta cea dreaptă? I-ai sprijinit pe cei drepti?” “Ceilalți L-au văzut pe Isus cu tine?” (Iarși vai!)

Vă rog, nu mă înțelegeți greșit. Sunt de acord să fim credincioși în tot ce facem și să-i sprijinim pe cei drepti – și sper că ceilalți îl pot vedea pe Isus în mine. Dar nu ca *punct de plecare* al pregătirii pentru revenirea lui Isus! Lumea creștină s-a săturat de a avea ca punct central comportamentul. Presupun că acest punct reflectă numărul acelora dintre noi care au gândit din punct de vedere legalist – “trebuie să fim credincioși în tot ce facem pentru a fi gata la venirea lui Isus – așa că mai bine ne-am apuca de treabă!”

Am auzit de multe ori: “Haideți să fim gata la venirea lui Isus”. Dar există un mod și mai bun de abordare a acestei probleme. Expresia “a te pregăti și a fi gata” pare să reflecte o gândire concentrată asupra comportamentului. Este o mare diferență între *a te pregăti* să fii gata și *a fi* gata.

Isus a spus foarte clar că nu știm ziua și nici ceasul venirii Sale. De fapt, a spus că *nimeni* nu știe decât Tatăl Său. Sună cam exclusivist! Și ne poate lăsa puțin frustrați. Când avem oaspeți la masă și știm exact când vin, nu suntem atât de stresați. (Dacă nu am ști exact *când* vin – probabil cândva luna aceasta – ar fi destul de stresant!). Dacă știm că

vin la ora 6, ne putem planifica treburile. Ne putem pregăti. Putem fi gata chiar dacă ei spun “pe la ora 6” pentru că cel puțin asta înseamnă în termen de o oră. (A ști când au de gând să plece te ajută, de asemenea, pentru că mulți dintre noi nu reușim să fim mai drăguți decât suntem de obicei, prea mult timp). Dar Isus lasă în suspans ziua și ora. Evident că va trebui să abordăm această problemă dintr-o direcție diferită decât obișnuita formă de “a te pregăti să fii gata” ca să ai pace și ca să poți aștepta cu nerăbdare!

Gata pentru Isus

Haideți să încercăm să ne lămurim ce înseamnă “să fii gata” pentru revenirea lui Isus. Vreau să rezolv încă de la început problema prezentată în această carte, despre evenimentele de pe urmă, pentru că dacă o clarificăm, putem aborda (în pace) restul chestiunilor – timpurile de necazuri, crizele politice și mondiale etc.

Pentru început, aș vrea să sugerez faptul că, cu cât suntem *mai* maturi noi ca și creștini cu atât *mai puțin* ne va interesa acest subiect!

Moise, unul dintre cei mai maturi creștini ai istoriei (după loviturile și vânățăile căpătate în experiențele sale de început), dorea să renunțe la propria sa viață veșnică de dragul altora. În discuția sa cu Dumnezeu despre salvarea a două milioane de neștiutori mirosind a usturoi, din Egipt, el si-a pus în balanță propriul său destin veșnic (Exodul 32: 31,32). În același fel, creștinul matur este mult mai preocupat ca *alții* să fie gata: decât dacă *el* însuși ar reuși aceasta sau nu.

Mai este și alt motiv pentru care nu dorim să vorbim prea mult timp despre acest subiect. Diavolul adesea îi amăgește pe mulți creștini onești (care doresc sincer să trăiască pentru Dumnezeu), să stăruie asupra propriilor imperfecțiuni și slăbiciuni. Și despărțindu-i astfel de Hristos, el speră să obțină victoria. Niciodată să nu ne facem pe noi înșine centrul atenției noastre și să ne complăcem în neliniștea și teama la gândul dacă vom fi mântuiți. Toate acestea deturneză sufletul de la izvorul puterii noastre.

Cu alte cuvinte, dacă ne petrecem toată vremea despre cum să fii gata la revenirea lui Isus, acest fapt poate deveni un factor care ar putea

să ne facă să *nu* fim gata! Ar trebui să lăsăm păstrarea sufletelor noastre în mâinile lui Dumnezeu și să ne punem eul nostru la dispoziția Lui. Putem alunga toate îndoielile și temerile noastre și ne putem odihni în Isus. El este capabil să păstreze ceea ce I-am încredințat. Dacă ne lăsăm în mâinile Lui, El ne va face “mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit”.

Încredințându-ne Lui

Deci care sunt lucrurile pe care *putem* să le facem? Mai întâi încredințează-I lui Dumnezeu păstrarea sufletului tău. Acesta este un cuvânt semnificativ pentru zilele noastre.

Singurul mod în care *oricine* poate fi în siguranță este să aibă un angajament! În al doilea rând, vorbește și gândește-te la Isus. Luând în discuție evenimentele de pe urmă, trebuie să continuăm să Îl păstrăm pe Isus în centrul atenției noastre. Și în al treilea rând, lasă-te în mâna Lui. Aceasta înseamnă că ne aflăm deja în prezența Lui – și acum putem rămâne cu El.

Cum am amintit mai devreme despre momentul când Isus a spus că va veni din nou, nimeni nu știe ziua sau ceasul. El a spus foarte clar că aceasta a fost datoria celor zece fecioare. Pentru cinci dintre ele nu a fost nici o problemă. Dar în Matei capitolul 25, unde El a vorbit despre acest lucru, au fost cinci fecioare nehibzuite care au uitat să verifice undelelemnul pentru candelă. Și pe când erau afară căutând undelemnul la miezul nopții a venit mirele. Așa că, “Vegheați!” a spus El în încheierea acestei parabole.

Ce să vegheați? Dacă “sunt credincios în tot ce fac” sau dacă îl cunosc pe El și mă aflu în mâinile Sale? Este o diferență enormă!

Să privim la câteva versete semnificative din acest punct de vedere, în Scriptură. Mai întâi, 2 Timotei 1:11,12. Aici îl avem pe apostolul Pavel vorbind despre faptul că e numit apostol, învățător și propovăduitor – și cum a suferit multe necazuri dar nu i-a fost rușine. Apoi spune: “...căci știi în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” S-au scris cântări despre acest verset. De fapt, una a fost de mare succes, “Nu știu de ce Dumnezeu

mi-a făcut cunoscut harul său minunat. Nici de ce, fără să merit, din dragoste, Hristos m-a răscumpărat pentru El. Dar știu în cine am crezut...” (Așa era cântecul – probabil de aceea a pierit. Așa că haideți să-l schimbăm în: “Știu în cine am crezut”) ... și sunt convins că El are putere să păzească ceea ce I-am încredințat până în ziua aceea.

Din nou, ideea de a *încredința* cuiva cu care am o relație bazată pe încredere – nu doar astăzi ci până în “ziua aceea” (adică până la revenirea lui Hristos).

Cu mai mulți ani în urmă, fratele meu și cu mine stăteam în închisoarea Mamertini lângă râul Tibru din Roma. Era o după-amiază ploioasă și eram singuri acolo. Am citit cartea 2 Timotei care a fost scrisă în acel loc. Am văzut spărtura prin care l-au aruncat pe apostolul Pavel să-și trăiască ultimele zile. Am văzut deschizătura dintre pasajul subteran unde l-au dus spre eșafodul călăului.

Și aproape că l-am putut vedea pe Pavel, privind în sus spre cer. Aproape că i-am putut citi gândurile în timp ce cădea securea călăului: “Căci eu ... sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănită, pe care mi-o va da în ‘ziua aceea’, Domnul, Judecătorul cel drept...” (2 Timotei 4:6-8).” Și chiar în clipa următoare, cât îl privește pe Pavel, el vede “ziua aceea” – ziua revenirii lui Isus.

Atât eu cât și tu, indiferent dacă vom trăi sau vom muri, vom vedea venind pe Isus. Și întrebarea importantă care se pune este: “Știu în cine m-am încrezut? M-am încredințat Lui precum credincioșii din toate timpurile?”

Să rămânem în El

Mai este un alt text despre acest subiect în 1 Ioan 2: 28. Acest text este adresat copilașilor. Deci vă rog pe toți copilașii (până la 90 ani) să aveți în vedere acest text: “Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru că atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”. Care este cheia aici? Care

este soluția pentru a fi gata? *Să rămânem* în El! Dar ce înseamnă aceasta? A rămâne înseamnă a sta - *a sta* cu El.

Așa că există ceva tot atât de important ca *a veni* la El. Este *a sta* cu El. Și dacă facem aceasta, nu vom rămâne de rușine la venirea Lui. Aceasta înseamnă că, dacă vreau să știu că sunt gata pentru revenirea Lui astăzi, atunci am nevoie de o *relație de durată* cu El.

Ești într-o relație de mântuire cu Hristos? Dacă da, atunci ești gata pentru revenirea Lui chiar acum! Poți ști acest lucru. El îți dă această asigurare.

Mai există un alt text care m-a surprins prima oară când l-am abordat. Se află în cadrul învierii lui Lazăr. "...oricine trăiește în Mine nu va muri niciodată" (Ioan 11: 26). Isus a spus că, dacă trăiești în legătură cu El și crezi în El, nu vei muri niciodată!

Ce înseamnă acest lucru? Ei bine, în această situație, înseamnă că s-ar putea să dormi cum a făcut Lazăr, dar nu vei muri niciodată! Nu-i așa că este o veste bună!

Gândește-te cum ar fi dacă Isus ar veni la tine, ca și cum nu ar mai exista altcineva pe lume, și ți-ar zâmbi cu ochii plini de dragoste și ți-ar spune: "Nu vei muri niciodată" Adevărat? Chiar așa! S-ar putea să adormi, dar nu vei muri niciodată. Atâta timp cât crezi în El, atâta timp cât trăiești în El, nu vei muri niciodată. De ce? Pentru că trăiești într-o relație cu El. De aceea nu te rușinezi când vine El. Ai *încredere* în Isus - nu doar la început, ci în fiecare zi din viața ta de creștin. Acesta este marele "R" pentru creștini, o *relație* temeinică cu Hristos.

Biruință prin El

M-am gândit și la alte lucruri pe care le-am putea avea în vedere vorbind despre cum să fim siguri. Ce credeți despre nașterea din nou? Avem nevoie să fim siguri că ne-am transformat, nu-i așa? Ioan 3 spune că nimeni nu poate vedea împărăția cerurilor dacă nu este născut din nou. Dar stai puțin! Nu te poți transforma tu singur și nimeni nu poate transforma pe altcineva. Acesta este în totalitate domeniul Lui Dumnezeu și El cunoaște orarul pentru fiecare individ. Așa că, să discutăm despre ceva la care putem lua și noi parte.

“Dar stai puțin!” zici tu “Noi nu putem face chiar nimic pentru a ne transforma?” Ei bine, te poți plasa în decorul în care aceasta se întâmplă. Te poți chiar ruga pentru aceasta. Dar nu uita, transformarea este în întregime opera lui Dumnezeu.

Încercând să devină mai expliciti, oamenii adesea revin la vechiul “Ești gata pentru revenirea lui Isus?” Ei se străduiesc să se supună, să biruie și să fie victorioși pentru că “...cel ce va birui ... va fi îmbrăcat în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții...” (Apocalipsa 3:5). Acest mod de abordare se concentrează asupra supunerii și victoriei și a felului în care să fii biruitor. Și sunt astăzi slujiri întregi care au fost construite în acest sens - pentru a ridica standardul ascultării.

Este o mare surpriză pentru unii dintre noi să descopere că victoria este în întregime sectorul lui Dumnezeu - că ascultarea nu este ceva ce realizăm noi, nu este ceva la care lucrăm noi. Biruința nu este ceva pentru care strângem din dinți și ne străduim să o realizăm. Este un dar. Un dar care vine de la Isus.

Evrei 13:20,21 o spune foarte bine: “Dumnezeul păcii care prin sângele legământului celui veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus..., să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-i este plăcut...”. Trebuie să ne facem noi înșine perfecți? Nu! “Dumnezeul păcii” ne desăvârșește. Cât ne desăvârșește? “În orice lucru bun”. Ce cuprinde aceasta? “Să facem voia Lui”- ceea ce înseamnă să ascuți poruncile Sale. Dar cum se întâmplă aceasta? Prin Dumnezeu care “lucrează în noi ce-i este plăcut”.

Astfel, tot procesul de sfințire (de schimbare după chipul Său, fiind transformați prin har) este opera Sa. Este sectorul lui Dumnezeu, nu al meu. Aceasta este o mare surpriză pentru unii dintre noi care s-au hotărât atâta să producă neprihănire prin hotărâri, neprihănire prin fermitate și neprihănire prin tărie de caracter - surpriza descoperirii este că noi vrem să facem ceea ce este treaba Lui.

Așa că nu are rost să vorbim despre desăvârșire ca bază pentru siguranța noastră. Baza cunoașterii că suntem gata pentru revenirea lui Isus este alegerea unei relații continue, zilnice, de mărturie cu El. Aici intrăm *noi* în decor.

Doar jumătate de Evanghelie

Acum un cuvânt de avertizare: este o teologie populară care s-a infiltrat în multe biserici. Poate o cunoașteți. În mare ea spune: “Nu te mai preocupa de problemele tale. Nu te descuraja de eșecurile tale. Toți suntem oameni. Toți vom face greșeli. De fapt, păcătuim de o mie de ori pe zi, și vom continua să păcătuim până va veni Isus. De aceea crucea este atât de frumoasă. Să ne concentrăm asupra crucii. Isus a plătit pentru toate. El a făcut totul. Și noi suntem păcătoși atât de amarnici încât singura noastră speranță este crucea.”

La suprafață, această teologie sună destul de bine - dar este doar jumătate de Evanghelie! Mii de oameni se îngrămădesc să o asculte pentru că îl cred pe predicator. Și niciodată aceasta nu a fost ceva sănătos de făcut pentru nimeni! (Ascultă-l pe predicator, dar nu crede nimic din ce spune până când nu ai verificat tu însuși!)

Odată cu această teologie, vine ideea că, că a te concentra asupra a ce se întâmplă în viețile noastre, este prea subiectiv. Ei spun așa: “Dorim o Evanghelie obiectivă. Să ne depărtăm atenția de la noi și să o concentrăm asupra crucii, doar crucea. Aceasta este totul”.

Aceasta a determinat pe unii dintre noi să mai arunce o privire, cu această concluzie: *Nu există mântuire prin har!* Aceasta ar face pe un predicator al Evangheliei să părăsească orașul în grabă, nu-i așa? Dar lăsați-mă s-o mai spun odată: nu există mântuire prin har. Efeseni 2:8.9 spune: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”. Așa că până și credința este un dar.

În clipa în care adaugi *credință* la har, pui împreună doi participanți – unul având încredere în celălalt. Nu poți lăsa deoparte partea subiectivă! Nu există un fel de “crede Evanghelia” și concentrează-te doar asupra crucii.” Crucea face semne cu brațele sale prietenoase oamenilor, cerându-le să *răspundă*, să intre în părtășie cu Cel care a venit să ne mântuiască. Totuși Dumnezeu nu intenționează să ne mântuiască împotriva voinței noastre. El este stăruitor, dar nu agresiv. Noi înșine trebuie să decidem dacă intrăm în această relație de credință mântuitoare.

Altă problemă a acestei teologii este că aduce cu sine nevoia de a scăpa de judecată. Dacă folosim această concepție ca să fim siguri de

revenirea lui Isus, nu putem avea o judecată înspăimântătoare pentru fiecare faptă pe care o trecem în revistă. Deci, unii oameni elimină judecata. Apoi îi irită învățăturile Bibliei despre ascultare, victorie, și biruință. Așa că trebuie să scape și de aceasta.

O mulțime de oameni aleg această teologie pentru că ei caută o cale de a fi gata pentru revenirea lui Isus, care să nu ceară din partea lor prea mult timp, efort sau prea multe griji. Ei consideră moartea față de sine (zi după zi), o sarcină mai degrabă obositoare și plictisitoare. Sunt aceia care mai degrabă ar petrece o jumătate de zi uitându-se la fotbal decât o jumătate de oră citind Biblia; cei care sunt mai devotați bursei decât vieții lor de rugăciune; aceia care ar petrece ore întregi ascultând cântece de “cartier” decât să se gândească la lucrurile veșnice – toți caută o cale mai ușoară de a fi siguri de venirea lui Isus.

Și astfel, chiar în biserică, avem din aceia care spun: “Nu există o cale mai ușoară? Nu aş putea doar să-mi citesc ‘textul de azi’ cu mâna pe uşă? *Am nevoie* cu adevărat de timp prețios singur cu Isus? *Am nevoie* într-adevăr să petrec timp intim cu Dumnezeu?” Și aleg calea mai ușoară.

Altă metodă “mai ușoară” pe care au explorat-o oamenii este neprihănirea prin sentimente. Pune-ți la lucru emoțiile în fiecare săptămână și aceasta te va face să te simți mântuit, în siguranță și gata pentru venirea lui Isus. Acești oameni nu se mulțumesc cu o întâlnire decât dacă s-au simțit puternici și fericiți. Ei lucrează pentru a da naștere la emoții și sentimente. Dar influența acestor întâlniri nu este benefică. Când sentimentul își ia zborul, ei se afundă mai adânc decât înainte, pentru că fericirea lor nu a avut o cauză dreaptă (nu te poți baza pe emoții într-o căsătorie omenească și *nici* într-o căsătorie cu Dumnezeu. Trebuie să existe ceva mai profund decât sentimentele.)

Cele mai profitabile întâlniri pentru creșterea spirituală sunt acelea caracterizate de o căutare profundă cu inima - fiecare persoană prezentă căutând să se cunoască mai bine și printr-o deosebită smerenie, căutând să afle mai multe despre Hristos. Căci cu cât căutăm mai multe despre Hristos, cu atât Îl dorim mai mult și părtășia noastră cu El este mai profundă!

Doună feluri de legalişti

Pe urmă mai sunt și legalişti. Te-ai gândit vreodată că există mai multe feluri? O formă mai nouă este “legalistul liberal”. Aceştia sunt oameni care spun: “M-am săturat de regulile și reglementările bisericii care îmi spun ce pot și ce nu pot să fac! Vreau să merg unde vreau și să mă port cum doresc. Am terminat cu tot legalismul. De acum încolo voi alege dragostea, iertarea și acceptarea”. Dar oricât ar părea de liberali, ei sunt tot legalişti. Atenția lor se îndreaptă tot spre reguli și reglementări ale bisericii - dar din partea cealaltă a monedei, care vizează comportamentul.

Legalişti din vechime s-au simțit în siguranță susținând rigid regulile, reglementările și standardele bisericii. Dar legalişti liberali își caută siguranța în regulile, reglementările și standardele bisericii pe care o abordează. “Eu nu sunt legalist”, spun ei. “Mă port cum vreau, merg unde vreau, și fac ce vreau din cauza crucii”. Aceasta este o palmă pe obrazul lui Isus, deoarece crucea lui Hristos ne *schimbă!* Persoana care intră într-o relație de durată, mântuitoare, cu Isus, nu-l va târî pe Dumnezeu în jos până la nivelul său. El va fi schimbat. Dar țineți minte, speranța lui cu privire la viața veșnică, nu se *bazează* pe această schimbare. Aceasta este *rezultatul* speranței sale cu privire la viața veșnică. Și binecuvântata siguranță pe care o avem în părtășia cu Hristos ne va face “să nu rămânem de rușine la venirea Sa”. Dacă Îl cunoaștem astăzi, Îl vom cunoaște când va veni – și la rândul Său, El ne va cunoaște, de asemenea!

Comportament și relație

“Ei bine”, puteți spune. “Dacă totul depinde de o relație mântuitoare cu Hristos, ce se va întâmpla când apare un eșec în această relație? Nu este posibil să ai un eșec într-o relație tot așa cum ai avut un eșec în comportament?” Desigur. Isus a spus în Matei 24: 12,13: “Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. Așa că suntem provocați să răbdăm până la sfârșit, chiar în situația unei relații de dragoste.

Cum îți poți da seama când o relație începe să se răcească? Vorbești mai puțin, ascuți mai puțin, mergi în mai puține locuri și faci mai puține lucruri împreună. Îți poți da seama când se întâmplă aceasta? Bineînțeles. Poți să știi când citești Biblia mai puțin, când îți place mai puțin și când te rogi mai puțin? Bineînțeles! Poți să-ți dai seama când ai pierdut bucuria de a lua parte la lucrarea Lui Hristos? Da! Deci ce poți să faci în cazul acesta?

Mai întâi, așează-te în genunchi și spune-i lui Dumnezeu că ai o problemă. Apoi, alătură-te unui mic grup de tovarăși de călătorie spre țara din cer, unde poți găsi încurajare și prin discuții, poți afla ce îi ajută pe alții. Dacă ai ochii deschiși, vei ști când ești pe calea eșecului în relația ta. Apoi dacă ești serios în legătură cu cele veșnice, îți poți reînnoi relația cu Isus.

Oare apostolii au avut probleme de comportament? Bineînțeles că da! Intră în camera de sus cu ucenicii. Cântă-le “Ești gata pentru revenirea lui Isus?” (Ei se ciorovăiesc și se ceartă vrând să vadă care dintre ei va fi socotit cel mai mare). Cântă-le strofa următoare: “Ești credincios în tot ce faci?” (Asta i-ar face să se bage sub masă la cina cea de taină.) “Ai luptat o lupta dreaptă? Ai sprijinit pe cei drepecți? L-au văzut alții pe Isus în tine?” (Acesta este grupul care a spus: “Doamne, dă-ne niște foc și îi vom arde pe acești samariteni nenorociți”).

Nu. Nu le cânta acest cântec. Și totuși, Isus a privit la acești bieci ucenici care se luptau și cădeau, și nu izbuteau, și a zis: “Bucurați-vă căci numele voastre sunt scrise în ceruri”. Închipuie-ți că Isus ar veni chiar acum la tine și ar zice: “Bucură-te, numele tău este scris în ceruri.” Nu ar fi bine? Nu ai vrea să-L îmbrățișezi? Nu ai vrea să te alături tâlharului de pe cruce, să ai siguranța lui și să te bucuri de avantajul trăirii unei vieți desăvârșite în Hristos?

Când ucenicii s-au dus în acea cameră de sus și Isus a trecut pe la fiecare și le-a spălat picioarele, ei au început să “depună armele”. (El a plâns la picioarele lui Iuda, dar Iuda la părăsit. Chiar dacă Isus a promis că niciodată nu ne va părăsi, nici nu ne va abandona, este probabil ca noi să-L părăsim și să-L abandonăm pe El.) Apoi, terminând de spălat picioarele celorlalți ucenici care trăncăneau și își dădeau importanță care mai de care, El a spus: “Acum sunteți curați.” *Acum* sunt ei curați? Înainte ca noaptea să se sfârșească, unul va blestema și se va jura și va

spune că niciodată nu L-a cunoscut. Ceilalți vor fugi de Isus și de mulțimea dezlănțuită ca la cursa de 1000 metri!

Dar nu pentru mult timp. Ioan se întoarce, stând cât poate mai aproape de Isus în sala de judecată a lui Caiafa. Și Petru se întoarce, îngheșuindu-se acolo, lângă foc. Și mai târziu, după ce Petru se leapădă de Isus și constată că Isus îl cunoaște mai bine decât se cunoaște el însuși, se aruncă cu fața la pământ în grădină, sărutând pământul unde Isus se rugase cu doar puțin timp înainte dorind să moară. De ce? Pentru că își dezamăgise cel mai bun prieten! Ce vedeți la acești ucenici? Oameni care au continuat să se îmbulzească lângă Învățătorul lor într-o relație izbăvitoare, *în ciuda slăbiciunilor*, a eșecurilor lor! Și chiar înainte de lăpădare, ei au siguranța iertării. *Înainte* de a se lepăda, ei au această siguranță!

Prietene, lasă-te încurajat astăzi de această relație mântuitoare. Isus a promis că niciodată nu te va lăsa, nicicând nu te va părăsi. Acum este rândul tău să iei decizia: “Niciodată nu Îl voi lăsa, niciodată nu Îl voi părăsi!” Și dacă faci astfel, ești gata încă de pe acum pentru revenirea lui Isus.

De ce ÎNTĂRZIE?

Când a fost inventat praful de pușcă, oamenii “zilelor de pe urmă” au spus: “Până aici ne-a fost!” Când prima locomotivă a traversat Statele Unite, oamenii “zilelor de pe urmă” au spus: “Până aici ne-a fost!” Când a explodat bomba atomică, ei au fost siguri că acela era sfârșitul. Piața Comună a lovit Europa: “Până aici ne-a fost!” Bursa a căzut: “Până aici ne-a fost!” Papa a apărut pe coperta revistei “Time”: “Până aici ne-a fost! Câteva secunde până la miezul nopții” – au spus ei – și totuși de mult timp încă sunt câteva secunde până la miezul nopții!

După un timp, unii dintre noi s-au saturat de sindromul “bau-bau”. De câte ori poți spune: “Până aici ne-a fost?” Este venirea lui Hristos într-adevăr aproape? Este sfârșitul lumii atât de aproape? Poate că este timpul să ne gândim puțin mai mult la “întârziere” și “așteptare”.

Să ne uităm în Epistola lui Pavel către Evrei pentru o abordare mai directă a acestui subiect. “Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce va fost făgăduit”. ‘Încă puțină, foarte puțină vreme’, și ‘Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.’ Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10: 35-39). Așa că în “foarte puțină vreme”, Isus va veni din nou – chiar și când e vorba de puțină vreme tot trebuie să aștepti!

Biblia folosește în mai multe locuri limbajul așteptării. Noi toți suntem în sala de așteptare. Dar celor mai mulți dintre noi ne vine greu să așteptăm, nu-i așa? Este puțin mai ușor când știi exact cât timp vei aștepta, chiar dacă este vorba de două ore. Dacă știi că la sfârșitul celor două ore, “până aici ți-a fost”, te simți mai bine. Dar dacă nu știi absolut nimic despre ceasul acela, dacă nu poți cunoaște ziua și ora, atunci așteptarea poate fi foarte supărătoare. Și de nenumărate ori, o dată și

încă o dată, oamenii au constatat că acest lucru e adevărat în legătură cu marea promisiune a revenirii lui Isus.

De ce să studiem “evenimentele zilelor din urmă”?

Am spus mai devreme că nu trebuie să ne îngrijoreze pregătirea pentru a fi gata – că suntem deja gata dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu. Dacă Isus este prietenul meu personal, și eu petrec timp prețios cu El în fiecare zi, și îmi pun încrederea în El, atunci nu am de ce să mă tem!

Am văzut de asemenea că mulți oameni sunt nesiguri din cauza teologiei centrată pe comportament, care decid cât de gata sunt, în funcție de cât de bine se poartă – și oricine știe (dacă suntem într-adevăr cinstiți), că niciodată nu ne putem purta suficient de bine. Și astfel am descoperit că nu contează atât ceea ce faci, cât pe cine cunoști. Ioan 17: 3 spune că exact aceasta înseamnă viața veșnică: “să Te cunoască pe tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Teologia relației produce siguranță, pentru că oricine poate accepta alternativa cunoașterii lui Dumnezeu.

Dar stați puțin. Dacă nu trebuie să ne facem griji în legătură cu “ultimul tren” pentru că avem o relație trainică cu Hristos, atunci de ce să ne mai gândim la evenimentele zilelor din urmă?

Există mai multe motive bune, care sunt întemeiate și bazate pe Biblie. Ioan 13: 19, de exemplu. Aici Isus le dă ucenicilor un motiv pentru care să prindă curaj din lucrurile pe care El le spusese dinainte. El le-a spus anticipat: “Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt”. Acesta este un motiv bun să ne îndreptăm atenția către cartea Apocalipsa. Unii dintre noi au cam fost dezamăgiți de Apocalipsa - nu din cauza cărții însăși, ci din cauza a ceea ce au făcut oamenii cu ea. Toată lumea, absolut toată, se bagă în studiul Apocalipsei în zilele noastre. Sunt cărți din belșug. Și fiecare pare să aibă o opinie diferită despre ceea ce urmează să se întâmple în continuare. Îmi închipui că ar fi o splendoare de călătorie în eul tău personal, dacă știi exact ce evenimente vor avea loc mâine și data când se va întoarce Domnul. Dar este acesta cu adevărat scopul avut de Dumnezeu pentru studiul nostru?

Acest motiv din Ioan capitolul 13 este un motiv bun. Dacă suntem deschiși cărții Apocalipsa, atunci când aceste lucruri se vor întâmpla, Îl vom putea vedea pe Dumnezeu la lucru și vom putea ști că El a fost tot timpul credibil. Nu trebuie să-mi bat capul încercând să vă spun *când* se vor întâmpla toate aceste evenimente în viitor. Dar *pot* să mă implic în a vă spune “uitați-vă ce s-a întâmplat ieri și ce se întâmplă chiar acum, și cum aceste evenimente împlinesc ceea ce a spus Isus”. Emoția pe care ți-o produce faptul că ești într-adevăr pe cale și că Isus a înțeles aceste lucruri cu mult timp în urmă, poate fi o veritabilă emoție și o adevărată aventură. Și acesta nu este oare un motiv bun pentru a studia evenimentele zilelor din urmă și crizele viitoare?

Alt motiv pentru a studia

Și apoi este și un fel de motiv mai puțin important (poate chiar un motiv murdar). Este motivul “să câștigi cerul și să scapi de iad”. Recompensele foarte mari pentru facerea de bine, plăcerea de a fi în cer, compania îngerilor, comunicare și dragostea lui Dumnezeu și a Fiului Său, măreția și extinderea puterilor noastre de-a lungul veșniciei – nu sunt acestea imbolduri și încurajări puternice care să ne îndemne să dăm slujba iubitoare a inimii noastre Creatorului și Răscumpărătorului nostru? Și de pe altă parte, judecățile lui Dumnezeu pronunțate împotriva păcatului, plata inevitabilă, degradarea caracterului nostru și prăbușirea finală sunt clar prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne avertizeze împotriva slujirii lui Satana.

Bineînțeles că nimeni nu va intra de frică în împărăția cerurilor. (Ce plăcere ar avea Dumnezeu dacă i-ar vedea pe oameni tremurând din toate încheieturile când trec porțile de mărgăritar?) Dar se pare că este posibil să folosești trambulina aceluia “să câștigi cerul și să scapi de iad” pentru a plonja în adâncă mare albastră a dragostei lui Dumnezeu. Este încurajator faptul că Dumnezeu ne va lua în orice fel, ne va putea câștiga pentru Sine și apoi va îmbunătăți acțiunile noastre! Așa că, deși nimeni nu va intra de teamă în împărăția cerurilor, poate că unii dintre noi, de teamă, vor începe să-l caute pe Dumnezeu și apoi El ne va da forțe noi pe măsură ce vom descoperi dragostea Lui adâncă și neschimbată.

Doună feluri de veghere

Există un mod negativ de a veghea venirea Lui, și un alt mod pozitiv. Să mai citim un pasaj care ne avertizează asupra laturii negative. Matei 24: 42, 44, 48-50: “Vegheați dar pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.” Nici măcar Isus nu știa. El o spune în acest capitol: “De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți... Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: ‘Stăpânul meu zăbovește să vină!’ Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ceasul în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe...”

Se pare că ceea ce spune Isus aici este că pe unii oameni îi preocupă numai cât de curând se va întâmpla aceasta, ca să poată fi gata în ultimul moment. Viața unei astfel de persoane s-ar schimba total dacă ar ști că Isus vine la sfârșitul anului acesta. Sau nu s-ar schimba?

Uneori mă întreb cum s-ar schimba viața mea de zi cu zi, dacă aș ști că vine Isus și că lumea aceasta se va sfârși pe 31 decembrie. Ar avea oare loc schimbări rapide în felul meu de viață? Pe de altă parte dacă aș ști că El nu se va întoarce zece ani de acum încolo, și aș ști că urmează să îmbătrânesc și să mă târăsc în cabana mea din lemn de conifere, “aș îngrașa porcul în ajun” cu un an-doi înainte și între timp aș mânca și aș bea cu bețivii? Se pare că asta vrea să spună Domnul aici. (Și nu trebuie să “mănânci și să bei cu bețivii” ca să ajungi să mănânci și să bei cu bețivii într-adevăr! Nu mai sunt și alte metode de a te “îmbăta” în afară de acesta?) Orice face parte din categoria “dă-i înainte și fă ce vrei pentru că mai este încă mult timp”, este periculos. Și se pare că despre asta ne avertizează Isus când spune: “Vegheați!”

Acum să vorbim despre latura pozitivă: dacă prietenul tău cel mai bun vine în oraș și auzi și ai dovada că acest lucru se va întâmpla curând, nu aștepti cu nerăbdare să-l saluți pe cel pe care îl iubești?

Acesta este un motiv legitim, fericit, pozitiv, ca să veghezi cu grijă întoarcerea lui Isus. La urma urmei El este cel ce dorește să se cunune. El este cel care își caută mireasa în persoană. După câte am auzit, căsătoria înseamnă că doi oameni se unesc în persoană – pe vecie! Și pe Isus îl interesează asta foarte mult. Așa că, pot exista motive pozitive pentru a te agăța strâns, cu inima, de semnele bune ale timpului și a zice: “Mai este puțin”.

Grăbire sau întârziere

Mai este ceva în Matei 24:36 care merită atenție: “Despre ziua aceea și ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. Haideți să punem accentul altfel. Dacă nu știe nimeni decât Tatăl, atunci Tatăl ȘTIE ziua și ceasul exact al întoarcerii lui Isus. Dar ce ziceți despre cei care au spus: “Să grăbim venirea Lui”? Cum putem grăbi venirea Lui dacă Tatăl știe deja ceasul?

Aș vrea să spun că, dacă Tatăl știe ziua și ceasul, atunci, orice grăbire sau întârziere ar fi din punctul nostru de vedere, nu și din al Lui. Aceasta mai sugerează ceva: ca să grăbești sau să întârziți ceva, trebuie să ai un reper precis în timp, față de care să grăbești sau să întârziți. Doar ca să poți rosti astfel de vorbe ai nevoie de un punct fix în timp. Dacă spun că vin la tine la masă la ora șase, și apar la cinci, nu mi-am grăbit venirea. (Și poate nu te bucură cine știe ce!) Dar grăbirea mea se bazează pe ora șase fix. Așa că, chiar dacă ni se spune că am avea vreo șansă să grăbim venirea lui Isus, Dumnezeu știe că nu am putea! El chiar știe ziua și ceasul. Deci El oare a întârziat într-adevăr (din punctul Lui de vedere) sau doar așa ni se pare nouă?

Apocalipsa 11:18 ne spune că Cel veșnic ține o evidență precisă a tuturor neamurilor. În timp ce prin harul său se fac chemări la pocăință, această evidență va rămâne deschisă. Dar când cifrele vor atinge un anumit număr, fixat de Dumnezeu, registrul se închide și răbdarea Divină ia sfârșit.

Apropo de răbdarea Divină; nu credeți că Dumnezeu a fost mult mai răbdător cu mine și cu tine? Nu a fost Dumnezeu răbdător deși lumea a luat-o pe căi greșite și nu și-a continuat El apelurile la pocăință? Nu a fost Dumnezeu răbdător cu o biserică ce nu a reușit să accepte onoarea de a “grăbi venirea Lui”? Da, sunt recunoscător pentru răbdarea lui Dumnezeu – dar vine un moment când răbdarea Divină încetează.

Precum stelele în marele circuit al căilor stabilite lor, scopurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere. Iar sfârșitul lumii, venirea lui Hristos, încheierea acestor tragedii cosmice, este unul dintre cele mai mărețe scopuri ale lui Dumnezeu. (Singurul lucru mai mare ar putea fi crucea – acea cruce publică de pe dealul însingurat). Dar venirea lui Hristos este unul din scopurile Lui cele mai mărețe și eu cred că

scopurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere. De aceea adopt următoare poziție: cât îl privește pe Dumnezeu, ora este stabilită și El știe când se va întâmpla.

Terminându-și lucrul

Putem fi recunoscători și pentru faptul că, în conformitate cu Romani 9:28, Dumnezeu își va termina lucrarea, nu noi. Cum știu eu că biserica creștină nu a terminat lucrarea lui Dumnezeu? Cum știu eu că noi nu am grăbit venirea lui Dumnezeu? Știu, pentru că suntem încă aici. O, poți spune, mă bucur că a durat atât cât să mă fi născut și eu. Cred că și eu mă bucur că a durat atât cât să mă nasc și eu. Dar argumentul acesta ar putea continua la nesfârșit. Dacă El ar întârzia încă zece ani, gândiți-vă câți oameni s-ar mai putea naște încă. Indiferent de aceasta, noi suntem acum aici și putem fi recunoscători că El a luat măsuri pentru ceva mai mult de câțiva ani scurți într-o vale a plângerii.

După cum am spus, ne putem baza pe promisiunea lui Dumnezeu că El își va termina lucrarea. Deci nu este timpul ca unii dintre noi să înceteze a mai încerca să facă “lucrarea Domnului” în locul Lui? Ați auzit expresia: “Ea (sau el) face lucrarea Domnului”. Haideti, este cazul să încetăm să mai facem lucrarea Domnului. (Da, îmi închipui că știm ce înseamnă când spunem acest lucru, dar poate că am pătruns într-adevăr pe teritoriul Lui de prea multe ori. Și poate că acesta este un alt motiv pentru care încă suntem aici!)

Și dacă tot vorbim despre aceasta, să încetăm a mai încerca să facem lucrarea Domnului în viețile noastre personale. Unii dintre noi ne-am ocupat într-adevăr cu aceasta, și de aceea continuăm să cădem și să nu reușim. El ne-a promis tot felul de daruri dacă doar vom veni la El și le vom primi. Dar atât de adesea, noi ne irosim tot timpul și energia încercând să facem ceea ce doar Dumnezeu poate face. Avem nevoie să ținem minte că El a promis că Își va termina lucrarea în lume și în viețile noastre.

Când se va împlini timpul

Nu este voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie întârziată atât de mult și poporul Său înfundat în lumea aceasta de păcate și suferință. Dar necredința ne-a separat de Dumnezeu. Din milă, Isus Și-a întârziat venirea, astfel ca noi care suntem păcătoși să avem posibilitatea să auzim avertismentul și să găsim adăpost în El.

Deci din punctul nostru de vedere, *există* o aparentă întârziere și a existat o aparentă posibilitate de a o grăbi. Dar, privind cu ochii lui Dumnezeu, El a știut tot timpul când se va sfârși totul.

Și când se sfârșește totul? Apocalipsa 11:18 ne dă un indiciu. Nu se bazează pe ceas, pe calendar sau pe cineva care să vină cu o înșelătorie profetică, prezicând că se va întâmpla într-o anumită lună, anul viitor. Se bazează pe ceva ce doar Dumnezeu știe, dar putem percepe și noi dacă ochii ne sunt deschiși: “Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul”. În altă traducere se spune: “să prăpădești pe cei ce strică pământul”. Aici avem o imagine a înfricoșătorului conflict între neamuri și cei cuprinși de mânie.

Câțiva indicatori-cheie

De curând am avut ocazia să ascult o parte din ce se discuta în Europa despre Piața Comună. Și am avut posibilitatea să-i întreb pe oameni: “Cum merge?” Se pare că toți știu că e problematic, dar știu că e inevitabil. Sunt națiuni care se află în Piața Comună pentru că nu au încotro. Sunt la marginea prăbușirii economice și rămân acolo din motive de supraviețuire – dar îi supără acest fapt. Și pretutindeni neamurile sunt mânioase! Indicatorii referitori la sfârșitul istoriei acestei lumi continuă să se înmulțească. Dumnezeu are o evidență exactă a neamurilor. Și când cifrele vor ajunge la un anumit punct fixat de Dumnezeu, atunci se va sfârși.

“Dar”, spune cineva, “Isus nu va veni până când caracterul lui Hristos nu este reprodus puternic în poporul Său”. Și ne uităm peste șirul de bănci de vizavi și ne zicem: “Va mai fi mult timp?”

Apoi altcineva spune: “Isus nu va veni înainte ca Evanghelia să meargă în toată lumea”. Și statisticienii își scot calculatorul și încep să-și dea seama că oamenii se nasc mai repede decât este predicată Evanghelia de către toate credințele creștine la un loc.

Dar noi uităm că atunci când Dumnezeu intră în scenă ca să-și termine lucrarea, El are resurse la care noi nici nu am visat vreodată. Amintiți-vă în zilele lui Nebucadnetar, pe câmpia Dura, a fost înălțat un chip de aur – și, peste noapte, întreaga lume cunoscută atunci a aflat despre Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și întreaga lume ar afla ușor despre El peste noapte - mai ales în lumea de astăzi cu mijloace mass-media moderne care fac comunicarea instantanee. Când Dumnezeu “va lua frânele” în mână, probabil că vom fi surprinși de mijloacele simple, eficiente pe care El le folosește ca să-și îndeplinească scopul.

Deci există un punct după care Dumnezeu nu mai așteaptă. Lumea va cunoaște o vreme de corupție și autodistrugere. Se pare că va fi un fel de catastrofă globală. S-ar putea să fie un război nuclear, sau prăbușire economică, sau un dezastru natural la scară mondială. (Ar putea fi și altceva, dar acestea trei continuă să-și înalțe capetele lor urâte). Și apoi apare Dumnezeu și spune: “Timpul a expirat!”

Să intrăm în panică? Sau să facem ce spune Biblia: “...să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21: 28)

O ilustrație personală

În 1959, fratele meu și cu mine am mers într-o tabără de vară ca să studiem movilele de nisip din Orientul Mijlociu. Se presupunea că era vorba de o călătorie organizată pentru predicatori. Dar nici vorbă! - era pentru arheologi! Pe mine mă interesa cât de cât arheologia înainte de a pleca. Dar când m-am întors, îmi pierdusem orice interes.

La întoarcerea din Orientul Mijlociu, am călătorit prin Europa. Ne-am propus să mergem până sus în Norvegia și să încercăm să ne

găsim “rădăcinile” (casa bunicului Nels și locul unde se născuse). Dar nu ne-am planificat treburile așa cum se cuvine. Așa că ne-am trezit doar cu câțiva bani când am ajuns în Germania, la Frankfurt. Și mai aveam o săptămână fără nici un fel de resurse, în afară de câteva alune și niște vitamine.

Ei bine, am cheltuit ultimii bani pe produse de patiserie la Frankfurt. În noaptea aceea ne-am așezat pe o bancă din parc și ne-am îndopat bine. Apoi unul dintre noi s-a ridicat și a stat de pază, în timp ce celălalt a încercat să doarmă. Am tot stat și-am așteptat zorile care parcă nu mai veneau, și avionul nostru pentru Copenhaga. Nu știam ce urma să facem. În ziua următoare când am ajuns la Copenhaga, am aflat că puteam călători cu vaporul din Danemarca, de-a lungul coastei Suediei, până la Oslo în Norvegia, pentru 20 de dolari fiecare, dus-întors (Acum nu mai este așa!). Biletele noastre de avion erau 50 dolari, așa că ne-am decontat biletele și am avut pentru fiecare 30 dolari de cheltuială, îndreptându-ne spre Norvegia. La Oslo am putut găsi un hotel ieftin și o motoretă, cu care să mergem prin noapte până la locul de unde erau strămoșii noștri. Până la urmă ne-am întors în Copenhaga.

Dar acum aveam de așteptat toată ziua, și toată noaptea următoare și toată ziua următoare, înaintea zborului spre Amsterdam, unde urma să luăm legătura spre New York. Mă săturasem de așteptat. Nu voiam să aștept! Așa că i-am spus fratelui meu: “Am de gând să încerc să obțin un bilet contramandat de la Copenhaga spre Amsterdam și pe urmă, poate obțin vreunul contramandat de acolo spre New York.” El a zis: “Ești nebun!” Eu am spus: “Cu resursele pe care le avem, tot ce putem face este să stăm aici și să mâncăm alune și vitamine. Eu mă duc spre New York.” Așa că am mers spre ghișeu și bineînțeles că am obținut un bilet anulat de cineva, spre Amsterdam. I-am făcut cu mâna fratelui meu și iată-mă după puțin timp în Amsterdam.

Spre marea mea tristețe, aeroportul era plin de oameni care așteptau un bilet contramandat spre New York. Unii dintre ei nici nu-și făcuseră rezervări. Erau turiști, inclusiv familii întregi, care se aflau acolo de trei zile și trei nopți, luându-se la harță unii cu ceilalți când se așezau pe jos și așteptau biletele contramandate. Așa că am cedat. Am zis: “Pot să aștept și aici cum aș fi așteptat la Copenhaga.” Și am început lunga așteptare, toată noaptea, ascultând cum se ceartă ceilalți oameni.

În dimineața următoare m-am gândit: “Ei bine, mă voi duce și-mi voi confirma zborul spre New York.” M-am dus la ghișeu și am descoperit că, atunci când mi-am anulat zborul spre Amsterdam îmi anulasem și drumul spre New York! Începea să semene cu o lungă iarnă grea. Nu știam ce să fac. Cu puținii mei bani, s-ar putea să mor în acest aeroport înainte de a apuca să-l părăsesc! În timp ce stăteam acolo, îngrijorat și stresat la maxim, m-am decis să fac cunoștință mai bine cu vreo oficialitate a aeroportului. Am păzit ghișeul până când m-am hotărât pe care din VIP-uri îl doream. M-am dus la el și mi-am vărsat focul inimii – numai că nu am plâns – dar el se cam îndoia. I-am spus în ce stare proastă mă aflam. El mi-a spus că îi pare foarte rău, dar eu făcusem acea alegere și nu putea să mă ajute cu nimic.

Tot restul zilei, de câte ori trecea pe acolo, mă uitam la el zâmbind cât puteam de frumos. Era un zâmbet disperat. Apoi am continuat să mă neliniștesc și să mă agit. După-amiaza târziu a sosit fratele meu. A zis: “Credeam că ești la New York.” Eu am spus: “Nu cred că voi ajunge vreodată la New York.” Povestindu-i despre ce se întâmplase, el a început să se îngrijezeze odată cu mine. De câte ori trecea acel VIP, eu îi ofeream cel mai frumos zâmbet al meu.

Târziu în acea noapte între 11 și 12, au chemat prin stație numărul nostru de bilet. Am alergat pe interval cu fratele meu. Am sperat împotriva oricărei speranțe. Apoi l-am văzut pe acest VIP venind la capătul culoarului. Avea în mână o hârtie cu 5 bilete contramandate și pe cei care urmau să le ia locul. A citit primele 4 nume și am înghețat de frică. Dar când a ajuns la al 5-lea, acela era al meu! Mi-am apucat în grabă bagajul, am fugit la avion, m-am așezat pe locul meu, mi-am pus centura și apoi mi-am amintit de prietenul meu de la ghișeu. Nici măcar nu mă uitasem la el, ca să nu mai zic că nu îi mulțumisem. Ar trebui și azi să fiu acolo și să-l îmbrățișez. Această vină m-a ros tot zborul deasupra Atlanticului dar am fost și ușurat. M-am gândit la această experiență de foarte multe ori de-a lungul anilor care au trecut.

Totul depinde de ce cunoștință ai

Într-una din aceste zile, cel mai fantastic zbor de care ai auzit vreodată, va părăsi acest pământ îndreptându-se spre acea măreață cetate din cer. Și nu contează decât un singur lucru cu adevărat: m-am cunoscut cu VIP-ul care se ocupă cu asta. Cum? Vrei să spui că sosirea mea nu se bazează pe ceea ce fac eu? Nu, totul depinde de ce cunoștință ai. Și El este Cel care stă la ușă și bate. Dacă Îl cunoști personal pe Prietenul tău, nu trebuie să-ți faci vreo grijă în legătură, cu zborul.

Și când ajungem acolo, să ne ferească Dumnezeu să ne grăbim să alunecăm pe marea de sticlă, sau să testăm noile noastre talente de a “merge suspendați în mâini”. În loc de acestea, să ne grăbim să alergăm la picioarele lui Isus și să-I mulțumim în veci că a făcut posibil toate acestea.

Scurtă trecere în revistă a timpurilor din URMA

De câțva timp, oamenii vorbesc despre sfârșitul lumii și despre venirea lui Isus. Mulți și-au concentrat atenția asupra acestor lucruri ca fiind marea finală în întregul plan de mântuire. Când mergi în librăriile religioase din centrul comercial, sfârșitul lumii, ultima planetă mare, Pământ, și a doua venire a lui Hristos sunt primele trecute pe afiș. Toată lumea se adună în jurul acestui eveniment spectaculos.

În acest capitol, vreau să prezint un sumar de 44 de puncte care să fie ceea ce numeam noi în colegiu, un “curs de trecere în revistă”. Vom încerca să trecem în revistă fiecare din aceste subiecte referitoare la evenimentele din urmă ale istoriei acestei lumi.

Biserica din Laodicea

(Apocalipsa 3: 14-21) După cum știți, biserica organizată care există până cu puțin timp înainte de a veni Isus, se numește Laodicea. Ea este căldică și sarcina lui Dumnezeu este ca oamenii să înceteze a fi căldicei. Căldicel, pur și simplu nu vei reuși să te pregătești pentru momentul de criză final.

Criza finală

(Matei 7: 24-27) Oamenii care sunt serioși în legătură cu părăsirea punctului mort, vor avea grijă să construiască pe stâncă în loc să zidească pe nisip. Aceasta este o necesitate absolută în pregătirea pentru criza finală.

Redeșteptare și reformă

(Psalmul 85: 6; Isaia 57: 15) Acești termeni sună asemănător, dar sunt diferiți în esență. Redeșteptarea are de-a face cu viața interioară, cu inima, cu izvoarele acțiunii. Ea are de-a face cu cunoașterea lui Dumnezeu și a lucrurilor spirituale. Reforma are de-a face cu schimbarea exterioară, cu aparențele. Uneori luăm reforma drept redeșteptare. Reforma fără redeșteptare nu poate duce decât la sentimentalism. Cele două merg împreună și sunt foarte importante. Adevărata cunoaștere a lui Isus ca prieten al nostru va aduce schimbări în viața noastră exterioară.

Ploaia timpurie

(Iacov 5: 7) Ploaia timpurie este un termen biblic referitor la lucrarea Duhului Sfânt în ziua cincizecimii. Duhul este prezent încă de atunci, pentru a aduce extraordinarele resurse ale cerului. El este unul dintre cei mai buni prieteni ai noștri. Și El este Cel care ne călăuzește "în cămăruță" când îngenunchem în fața Cuvântului lui Dumnezeu, comunicând personal cu El.

Amăgirile lui Satana

(Matei 24: 23-26) S-a prezis că Satana va amăgi, dacă este posibil, chiar pe cei aleși. El este iscusit la minte și s-a gândit deja cum să facă aceasta. Una din metodele sale cele mai bune va fi să producă o falsă redeșteptare.

Falsa redeșteptare

(Matei 7: 21-23) Se pare că aceasta va avea loc înaintea redeșteptării veritabile, ca o încercare de a deturna atenția de la marea și adevărata redeșteptare. Vor fi făcute minuni, vor fi alungați demoni. Oamenii își vor etala darul profetic. Vor fi făcute lucruri mărețe. Toate aceste minuni vor fi făcute de oameni care nu-l cunosc pe Dumnezeu. Și aceasta este cheia în Matei capitolul 7. Ei nu-l cunosc pe Dumnezeu. Ei sunt împinși de altă putere.

Răpire secretă și “futurism”

(Matei 24:26,27) Citiți aceste cuvinte rostite de Hristos Însuși și vă veți da seama imediat că revenirea Sa nu este un eveniment secret. Nu există decât un aspect secret referitor la revenire și acela este *timpul*.

Dar dușmanul a sădit deja o învățătură menită să amăgească întreaga lume. Cu ironie, el a determinat aproape toată creștinătate să accepte o ordine a evenimentelor zilelor din urmă, care s-a născut în timpul contra-reformei. După cum știți la începutul anilor 1500, Martin Luther a zdruncinat din temelii lumea religioasă. Contra-reforma a fost o încercare de repunere pe picioare în urma loviturilor lui Luther. În această perioadă, evenimentele profetice ale zilelor de pe urmă au fost reinterpretate de iezuiți și au devenit aceleași scenarii în care cred astăzi majoritatea creștinilor (futurism). De fapt, poți cumpăra chiar acum cărți despre acest subiect din librăriile din oraș.

Deci ce diferență este? De ce să nu așteptăm pur și simplu și să aflăm cine are dreptate? Pentru că dușmanul, cu mult timp în urmă, și-a chemat Comitetul de căi și mijloace și a spus: “Comitetul s-a întrunit pentru a decide cum să-i amăgim dacă se poate, chiar pe cei aleși. Avem nevoie de sugestii din partea sălii”. Așa că toți demonii au sărit în sus și au început să facă sugestii. Dar el i-a făcut pe toți să stea la loc în banca lor, până când unul din ei a propus suprema înșelătorie: că ei ar trebui să-i învețe pe oameni despre Dumnezeu, credință, cer și revenire, *dar* că trebuie să adauge doar 2 cuvinte: [mai este] “destul timp.” Lăsând gluma la o parte, este un mare scurt-circuit în scenariul ultimelor evenimente acceptate de majoritatea creștinilor astăzi. Este că, după răpirea secretă când sfinții prezenți sunt luați, toți ceilalți vor mai avea o a doua șansă. Dar aveți grijă! Teoria celei de-a doua veniri a fost întotdeauna diabolică. Ne vom uita mai îndeaproape la diferența dintre ordinea biblică a evenimentelor și ce a izvorât din contra-reformă în capitolul următor.

Spiritismul

(Apocalipsa 16:14) Sunt mai multe indicații că spiritismul sau ocultismul, va pune stăpânire pe lume. Aceasta seamănă mult cu gândirea celor care au deschis ochii mari la situația prezentă. Răspândirea spiritismului a fost prezisă în Scriptură cu mult timp în urmă.

Timpul cernerii

(Apocalipsa 3: 14-20) Chiar aceasta se întâmplă cu Laodicea în timpul din urmă. Este o mare zguduire. Oamenii căldicei din care este alcătuită majoritatea ultimei biserici, vor merge pe o cale sau alta. Acesta este unul din cele mai mari semne ale venirii lui Isus pe care le putem găsi astăzi. Polarizarea are loc pretutindeni, în interiorul bisericii, ca și în afara ei. Cei care sunt buni devin și mai buni prin puterea lui Dumnezeu. Cei care sunt răi devin și mai răi. Sunt doar două categorii de oameni când vine Isus. Toți merg ori într-o direcție ori în cealaltă.

Sigilarea

(Apocalipsa capitolul 7) Aceasta are loc în timpul cernerii. Se referă la cei 144.000 care rămân anorați în adevăr și devin solizi, fermi și neclintiți. Prin harul lui Dumnezeu, hotărârea lor îi face să experimenteze ceva ce nu au cunoscut niciodată până atunci. Această sigilare are de asemenea un simbol privitor la ziua de închinare a Domnului. Apocalipsa capitolul 7 indică partea din legea celor zece porunci ale lui Dumnezeu care este sigiliul. Două zile de închinare vor apărea în evenimentele din urmă, una care simbolizează mântuirea prin credință și alta care simbolizează mântuirea prin fapte.

Biserica rămășiței

(Apocalipsa 12:17; 14:12) În timpul cernerii va fi scoasă la iveală biserica rămășiței. Această “ultimă biserică” implică totuși mai mult decât simple învățături bisericesti sau doctrină. Celălalt aspect este experiența rămășiței. Cineva poate fi membru al adevăratei biserici a rămășiței, dar poate să nu facă parte din rămășiță. De ce? Pentru că oamenii rămășiței nu numai că au adevărata doctrină, dar ei au și adevărata experiență de cunoaștere a lui Dumnezeu. Această rămășiță adevărată va fi ultimul popor veritabil al lui Dumnezeu, lăsat pe pământ.

Cei 144.000

(Apocalipsa capitolul 7) Din perspectiva lui Dumnezeu, cei 144.000, plus marea mulțime pe care nimeni nu o poate număra, vor ocupa locurile din față și din centru în scenele finale. (Să ne amintim că Apocalipsa

capitolul 7 este în cea mai mare parte simbolic. Așa că, de ce nu ar fi și numărul simbolic?) Acest capitol vorbește despre o experiență specială a oamenilor care urmează Mielul oriunde merge El, și care sunt fără pată în fața tronului lui Dumnezeu. Tu poți fi unul dintre ei!

Cele trei broaște

(Apocalipsa 16:12-16) Cele trei broaște ies din gura balaurului, din gura fiarei și din gura proorocului mincinos. Ele reprezintă trei puteri ce se vor uni în timpul scenelor de final ale istoriei acestei lumi: spiritismul, papalitatea și protestantismul apostaziat (protestanții care nu au mers până la capăt în protestul lor!)

În scenele finale, aceste trei puteri vor fi strâns unite între ele. Ai grijă! Se întâmplă chiar acum, și îți dai seama de aceasta foarte bine dacă ai ochii deschiși.

Crizele globale

(Apocalipsa 11:18) Când va veni o criză globală, lumea va face niște lucruri ciudate, la care altminteri nu ne-am aștepta niciodată. Care sunt semnele acestei crize globale? În momentul acesta cel puțin trei lucruri par evidente: conflictul nuclear, prăbușirea economică și dezastrul natural. Ce va mai include diavolul, vom afla curând. Dar acestea trei par iminente. (Cine ar fi crezut că 16.000 oameni ar putea să moară peste noapte cum s-a întâmplat recent în India?) Un lucru e sigur, în prezent este o posibilitate uriașă de crize mondiale care ar putea împinge lumea noastră să facă unele lucruri neobișnuite.

Marea strigare

(Apocalipsa 18: 1-4) “Marea strigare” este un termen folosit pentru a descrie un anumit mesaj care provoacă cernerea (când oamenii căldicei devin ori în clocot, ori reci). Este mesajul neprihănirii lui Dumnezeu în loc de a noastră. Și este o mare răscruce: oamenii vor merge ori într-o direcție, ori în cealaltă.

Ploaia târzie

(Iacov 5: 7) Sub impactul soliei strigatului celui tare, Duhul Sfânt este revărsat într-o putere extraordinară, numită “ploaia târzie”.

Mărturisind înaintea dregătorilor

(Matei 10: 16-19) Nu te îngrijora la gândul că nu știi cum să faci aceasta. Ni se spune că exact în ceasul acela, ni se va da exact ceea ce vom avea de spus.

Icoana fiarei

(Apocalipsa 13: 14,15) Icoana fiarei este un eveniment cât se poate de real, ilustrat în Apocalipsa capitolele 13, 14 și 15. Este atunci când Statele Unite, puterea conducătoare în lume la ora aceasta, vor face o copie a evului mediu și va conduce lumea întregă înapoi în supunere față de Papă. De ce să facă Statele Unite acest lucru? Din cauza dezastrului global. Vedeți, când diavolul va transforma totul în ruine, ori prin dezastru nuclear, ori printr-unul economic sau natural, oamenii vor deveni în sfârșit serioși și vor începe să se bată cu pumnul în piept spunând: “Trebuie să facem ceva!” Și singurul lucru ce le mai rămâne de făcut este să stea cu fața la pământ și să-L caute pe Dumnezeu. Cum? Să meargă, bineînțeles, la cea mai populară religie și să realizeze o reluare a evului mediu, când oamenii erau forțați să se închine într-un anumit mod. De ce? Într-o încercare disperată de a salva lumea de la nimicire.

Legislația religioasă

(Apocalipsa 13:16,17) Semnul fiarei este pus prin obligarea oamenilor să se închine într-un anumit mod într-o anumită zi. Dar de câte ori vedeți organizații religioase care obligă pe oameni să facă ceva, întotdeauna diavolul e la mijloc. Dumnezeu nu are de a face cu acest fel de forță, ci doar cu puterea dragostei. El are un respect sacru pentru puterea noastră de alegere.

Părăsirea orașelor

(Matei 24:15,16,20,21) Pe măsură ce continuă să se creeze această constrângere, sunt semne că va fi timpul ca poporul lui Dumnezeu să

părăsească orașele. (Unor oameni le place partea aceasta și așteaptă cu nerăbdare să părăsească orașele).

Începutul strâmtorării

(Luca 21:25,26) Acum, în această epocă în care oamenii sunt obligați, unii creștini nu vor fi de acord. Această situație creează un timp de strâmtorare pentru poporul lui Dumnezeu. Isus ne-a spus clar că nu va fi întotdeauna ușor. De fapt, Isus a spus: “Cum m-au prigonit pe mine, vă vor prigoni și pe voi.” Acest timp de strâmtorare se pare că este scurt, dar în curând va fi foarte real pentru cei implicați în marea lucrare a Evangheliei în scenele finale.

Persecuția

(Luca 21:12; 2 Timotei 3:12) Va fi chiar și persecuție. Aceasta este prezisă. Dar tot așa este și curajul martirilor.

Cernerea

(Marcu 4: 17; Matei 13: 21) Această persecuție va provoca o cernere printre cei ai lui Dumnezeu. Cei care nu sunt serioși vor fi cernuți, lăsați pe dinafară și vor dispărea pur și simplu. În această perioadă de cernere, biserica cea curată va fi făcută “fără pată și fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta”.

Curajul martirilor

(Matei 10:28) În timpul perioadei de cernere, va fi dat curajul martirilor. Cei care se înfricoșează de persecuția care îi așteaptă, nu trebuie să se sperie, pentru că le-a fost promis curajul de care au nevoie. Este ceva interesant în legătură cu aceasta. Curajul martirilor *nu* este dat *până când nu este nevoie de el!* Unii dintre noi sunt foarte familiarizați cu acest fel de curaj. Este un lucru înfricoșător să te gândești că te ridici și vorbești în fața a sute de oameni, înfricoșător *până când* te ridici și deodată îți este dat curajul de care ai nevoie. Dacă ai experimentat vreodată acest lucru, știi ce vreau să spun. Dumnezeu nu ți-l trimite până când nu este nevoie de el. Nu are rost să încerci să anticipezi perioada de mari lipsuri (chiar dacă s-ar putea să fie din nou martiri),

pentru că noi nu vom primi curaj acum și nu vom face decât să intrăm în panică. Când se va întâmpla, vom avea tot curajul de care avem nevoie, chiar curajul martirilor.

Încheierea harului

(Apocalipsa 22: 11,12) După această scurtă perioadă de strâmtorare și de evenimente mondiale care zguduie pământul, ajungem la sfârșitul harului. În acest moment, Dumnezeu anunță din cer că s-a sfârșit. "...cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană..." Polarizarea s-a sfârșit. Toți au mers pe un drum sau pe celălalt. Și la încheierea harului totul scapă de sub control.

Fără Mijlocitor

(Daniel 12: 1) Pentru unii a existat o mare neînțelegere în legătură cu acest subiect. Se numește "a trăi fără Mijlocitor". Mihail s-a sculat și noi suntem lăsați "să ne descurcăm singuri". Oamenii au impresia că va trebui să avem destule rezerve de curent în baterii ca să putem continua prin propriile noastre puteri. Dar Dumnezeu nu funcționează deloc pe principiul bateriei. El folosește principiul trenului electric (care nu folosește baterii proprii ci este conectat la sursă), întotdeauna în legătură cu cerul prin rugăciune și Cuvântul Său. Vom avea Duhul Sfânt și pe îngerii care se vor aduna strâns în jurul nostru în timpurile care vor veni. Isus este Cel care trăiește veșnic spre a mijloci pentru noi. (Evrei 7:25)

Cele patru vânturi eliberate

(Apocalipsa 7:1-3) Până acum, îngerii au ținut lucrurile sub control. (Mă întreb cât de mulți îngeri au picioarele proptite în falia San Andreas!) Îngerii au tot intervenit, altminteri am fi avut mult mai multe necazuri până acum. Când va avea loc încheierea harului îngerii vor da drumul lucrurilor să se desfășoare. Dacă credeți că am avut strâmtorări până acum, atenție! Acum începe timpul *marei* strâmtorări.

Marea strâmtorare

(Daniel 12:1) "...strâmtorare cum n-a mai fost..." Comparativ cu aceasta, ceea ce am văzut până acum este doar un joc de copii. Și ca și

cum toate catastrofele economice, dezastrele naturale și așa mai departe, nu ar fi de ajuns, acum vin ultimele șapte plăgi.

Ultimele șapte plăgi

(Apocalipsa 16) Mulți oameni se întreabă ce sunt ultimele șapte plăgi. Ele au avut deja loc? Este “rana rea și dureroasă”, și cancerul? Nu, dacă citiți cu atenție, pedepsele sunt mult, mult mai rele.

Contrafacerea celei de-a doua veniri

(2 Corinteni 11:14) De ce este ceva periculos în legătură cu scenariul cel mai răspândit al evenimentelor din zilele din urmă pe care îl cred majoritatea creștinilor? Pentru că, dacă studiem atent acest subiect, vom vedea că această convingere pregătește scena pentru o a doua venire contrafăcută. Diavolul se va preface în Hristos care se va întoarce. Nu va reuși prea bine (nu, comparativ cu descrierea biblică a evenimentului *real*), dar pretutindeni oamenii vor spune: “A venit Hristos!”. Și dacă nu ești de acord cu aceasta, vei avea *mari* neazuri! Ai grijă! Credincioșii din “era noastră” au prezis deja acest lucru, au un grafic în legătură cu el și știu cine va apare. Dar vor fi unii care nu îl vor susține și ei vor primi pedeapsa capitală.

Decretul de moarte

(Apocalipsa 13:15) Această sentință de moarte este dată pentru aceia care refuză să se închine icoanei sau să primească semnul fiarei.

Plecarea în munți

(Isaia 33:15-17) Când se dă această sentință de moarte, este timpul să fie părăsite chiar orașele mici și să se ia calea munților sau a zonelor îndepărtate. Așadar, sentința de moarte pentru creștini, este semnalul plecării spre munți.

Noaptea strâmtorării lui Iacov

(Jeremia 31:3-7) Strâmtorarea lui Iacov este o profeție interesantă. Vom studia mai amănunțit acest lucru când vom cerceta experiența lui Iacov la vadul Iabocului (când s-a luptat cu Isus). Se pare că ceva

asemănător se va întâmpla poporului lui Dumnezeu. Deși s-a încheiat timpul încercărilor, ei vor experimenta un fel de luptă disperată.

Bătălia de la Armaghedon

(Apocalipsa 16:12-16) Această bătălie vine ca cea de-a șasea pedeapsă. Majoritatea comentatorilor Bibliei cred că este o bătălie între forțele binelui și ale răului, ultima mare confruntare între Hristos și Satana. Ea va cuprinde toate necazurile și neliniștea unei lumi pornite pe căi greșite.

Mântuirea poporului lui Dumnezeu

(Isaia 25: 9) Aici avem momentul extraordinar când Dumnezeu intră în scenă. Este una din cele mai sublime experiențe pe care o puteți imagina. Cât de emoționant va fi să fii în viață la data aceea.

Învierea specială

(Daniel 12:2) Știați că există trei învieri? Aceasta este învierea specială înaintea venirii lui Isus. Două categorii de oameni vor fi înviați: mai întâi cei care L-au străpuns pe Isus. El le-a promis că Îl vor vedea din nou, venind pe norii cerului. În al doilea rând cei care au fost credincioși în proclamarea adevărului despre sfârșitul zilelor.

A doua venire uimitoare lui Hristos

(1Tesaloniceni 4:16) “Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer...” Nu este nimic trecut sub tăcere sau secret în legătură cu aceasta! Este evenimentul cel mai cutremurător care a avut loc vreodată, căci Isus vine iar.

Învierea celor neprihăniți

(1Tesaloniceni 4:16,17) Cei neprihăniți care sunt morți, se vor trezi brusc. Nu ți-ar plăcea să fii în cimitir în ziua aceea? “Bine”, spui tu, “aceasta este cam straniu!” Nu, nu cred deloc așa. Mi-ar plăcea foarte mult să fiu acolo alături de cei iubiți ai mei când morții în Hristos vor fi înviați și răpiți la cer. Și Scriptura spune că cei rămași în viață, vor fi răpiți și ei ca să-L întâmpine pe Isus în văzduh.

Cei o mie de ani

(Apocalipsa 20) După învierea celor morți în Hristos, începe faimoasa mie de ani, când cei neprihăniți vor fi în cer și toți cei nelegiuiți vor fi morți pe pământ. Pământul va fi o prăpastie părăsită, fără fund, iar diavolul și îngerii lui vor avea la dispoziție 365.000 de zile de cimitir ca să gândească la aceasta. Satana este legat printr-un lanț de împrejurări – nu va mai fi nimeni pe care să-l ispitească, nimeni căruia să-i facă rău.

A treia venire a lui Hristos

(Apocalipsa 21:2.3) La sfârșitul celor o mie de ani, Hristos se va întoarce pe Pământ a treia oară, pentru marele final.

Învierea tuturor celor păcătoși

(Apocalipsa 20:5.6) Ce lucru groaznic să te trezești la învierea cea nepotrivită, la sfârșitul celor o mie de ani!

Ultima mare confruntare

(Apocalipsa 20:7.9) Toți cei care au trăit sau au murit vreodată, se vor întâlni acum pentru prima și ultima oară. Sunt milioane în interiorul cetății care privesc în afară, și mai multe milioane în afară, care privesc înăuntru. Și ei toți privesc în sus!

Satana, păcatul și păcătoșii nu mai sunt

(Apocalipsa 20:9) Ți-ar plăcea să fii viu și să iei parte la aceste evenimente? Ți-ar plăcea să le vezi cu ochii tăi, să fii în mijlocul acțiunii și să nu-ți fie frică, ci doar să fii nerăbdător să fii cu Isus, Prietenul tău cel mai bun?

Da, studiul evenimentelor de la sfârșitul zilelor poate fi captivant și plin de înțeles. Pe măsură ce vom continua studiul mai în amănunțime de-a lungul următoarelor câteva capitole, rugați-vă ca Isus să fie partea principală și centrul. Atunci, când toate aceste lucruri vor avea loc, noi ne vom ridica spre cer capetele și ne vom bucura, căci mântuirea noastră este aproape.

Redeșteptare și **REFORMĂ**

Ce vă vine în minte când vă gândiți la inițialele R&R? În timpul operațiunilor militare, R&R înseamnă vești bune. Aceste două inițiale simple reprezintă repaus și relaxare!

În fiecare miercuri, se întrunesc liderii misiunii femeii din biserică. Și în fiecare săptămână auzim cum stresul se accentuează mai mult și tot mai mult. Este incredibil. Mă întreb oare până unde se mai poate accentua! Mă bucur că nu sunt mamă. Apoi într-o seară am avut un grup de astfel de lideri și pe rând, ei au încercat să exprime printr-un singur cuvânt, cum a fost săptămâna trecută pentru ei. De la 20 de persoane, am avut 18 sinonime diferite pentru stres. Nici nu știam că există atâtea, inclusiv cel oferit de mine. Apoi m-am simțit groaznic de vinovat că cineva mi-a descris săptămâna ca fiind “binecuvântată”. Și când altcineva a continuat cu cuvântul “recunoscătoare”, m-am simțit cu adevărat rușinat.

Poate că într-una din aceste zile va trebui să efectuăm “fuga la stânci și la munți”, pentru ca sufletele noastre să prindă din urmă trupurile noastre! Dar aceasta ar schimba oare lucrurile cu ceva? Nu s-ar putea să ne lăsăm sufletele să prindă din urmă trupurile chiar acum, indiferent unde ne aflăm? Dumnezeuastră și cu mine avem tot atâta timp cât are și vagabondul de pe calea ferată sau președintele Statelor Unite. Ultima oară când am verificat, amândoi aveau același număr de ore într-o zi – și noi la fel! Ce facem cu aceste ore este opțiunea noastră, din cauza priorităților noastre.

Alt R și R

Vorbind despre R&R în acest capitol, noi vorbim despre ceva ce ar putea probabil include repaus și relaxare. La urma urmei, ele au fost promise de Cel care a spus: “Veniți la mine... și Eu vă voi da odihnă.” Acest R&R se va întâmpla înainte ca Isus să vină, și va avea loc indiferent dacă ești implicat sau nu. Este vorba de redeșteptare și reformă.

Definirea termenilor

Discutând despre redeșteptare și reformă trebuie să definim acești termeni. Cuvântul reformă apare de fapt doar o singură dată în Biblia dumneavoastră. Ea vorbește despre o schimbare de sistem, din zilele din vechime până în zilele apostolilor. A fost schimbarea în jertfe și în anumite metode de închinare. Le cunoaștem bine dacă comparăm vechiul sistem cu perioada scursă de la crucificarea Domnului Hristos.

Dar reforma are alte sinonime. Cum am descoperit mai devreme, reforma se referă la formele exterioare, și este diferită de redeșteptare. Redeșteptarea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o accelerare a puterilor minții și inimii, o reînviere din moartea spirituală. Are de-a face cu izvoarele vieții, cu individul interior. Reforma pe de altă parte, înseamnă o reorganizare. Este o schimbare în idei și teorii, obiceiuri și practici. Astfel reforma este mai preocupată de ceea ce *faci*, iar redeșteptarea de ceea ce *ești*.

Dar, după cum știm cu toții foarte bine, că ceea ce ești este mai important decât ceea ce faci! Reforma nu va da roadele bune ale neprihănirii, decât dacă este legată de redeșteptarea spiritului. Redeșteptarea și reforma au fiecare sarcina ei, dar ca să funcționeze, ele trebuie împlinite.

Scurtă privire asupra redeșteptării

Gândindu-ne la redeșteptare, să examinăm Psalmul 85:6. Acest verset ne dă o rugăciune pe care n-ar fi rău să o facem chiar acum, fiecare în parte, ținând seamă de Cuvântul lui Dumnezeu. “Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?”

Privește la cer, dacă te simți mai rece decât de obicei. Privește la cer, dacă cunoști pe cineva care s-a lepădat de credință sau pe cineva care ezită, sau care amână. Privește la cer cu această rugăciune, pentru tine sau pentru alții. “Nu ne vei înviora oare iarăși pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?”

Are nevoie biserica de înviorare? Din studiul nostru de până acum, știm că biserica organizată, (biserica organică) chiar înainte de venirea lui Isus, va fi cunoscută pentru atitudinea ei “căldicică”. Apocalipsa capitolul 3 este foarte clară în legătură cu acest aspect. Și privind în urmă în istorie, aceasta este o biserică ce a cunoscut o dată dragostea dintâi. De ce este rău acest lucru?

Unii spun că este normal să-ți pierzi dragostea dintâi. Indiferent dacă este vorba de căsătorie, de biserică, sau despre experiența ta de creștin, ei spun că nu te poți aștepta ca acel prim foc, acea primă emoție, acea primă dragoste, să dureze la nesfârșit. De fapt, unii cred că poate nu ar fi bine să dureze la nesfârșit. Dacă însăși căsătoria dumneavoastră ar continua exact în același fel cum a început, în curând se va produce un scurtcircuit și se va arde o siguranță. C.S. Lewis rostește aceste cuvinte și se întreabă dacă cineva ar putea rezista într-o căsătorie, dacă ea ar continua în felul acesta.

Alții au comparat dragostea cu o lampă de sudură. Când aprinzi lampa, se face o flacără mare portocalie care nu valorează nimic. Trebuie să o ajustezi până obții o flacără albastră constantă, pentru a putea să-ți faci treaba cu ea.

Și mai sunt aceia care pretind că acestea sunt exemple bune pentru modul în care ar trebui să tratăm și viața noastră creștină. “Nu te speria dacă ți-ai pierdut emoțiile de început” spun ei, “e ceva firesc.”

Dar, nu așa spune Apocalipsa capitolul 3. Aici se spune că oamenii care au cunoscut cândva emoția aceea dar care acum au pierdut-o, îl degustă pe Dumnezeu! Căldicel Îl face să-i verse! El spune: “Te voi

vârșă din gura Mea.” Deci, Dumnezeu este foarte preocupat de o biserică ce este căldicică. Și unul din factori, în tabloul final, arată că aceasta se va schimba. Va avea loc o redeșteptare și o reformă emoționantă printre adevărații copii ai lui Dumnezeu, înaintea de revenirea lui Isus.

Redeșteptarea nu este o idee rea, dacă te gândești la oamenii vii, normali. Noi nu suntem mereu aceiași, ne schimbăm. Dacă am fi toți statui în catedrala Westminster, nu ne-am plânge de reumatism sau de artrită. Nu ne-am plânge de starea sufletească în care ne găsim. Am fi pur și simplu morți. Dar, pentru că suntem vii, înțelegem câte ceva despre anotimpuri: primăvara, vara, toamna și iarna. Nici chiar frumoșii pomi, cu frunzele lor delicate, nu arată mereu la fel de minunat. Uneori uităm că florile nu înfloresc mereu. Tânjim după distracțiile vieții. Așa că, astăzi, să privim spre cer cu acea rugăciune: “Nu ne vei înviora iarăși, o, Doamne?”

Dușmanul dinăuntru

Mai este și alt motiv pentru care ar trebui să acordăm mare atenție redeșteptării. Aceasta se referă la faptul că avem mai multe motive să ne îngrijorăm, noi cei din *interiorul* bisericii, decât *cei din afara ei*. Piedicile în calea tăriei și a succesului sunt mult mai mari din interiorul bisericii decât din lume. Nu avem motiv de autofelicitarie sau autoexaltare. Ar trebui să ne smerim sub mâna atotputernică a lui Dumnezeu, și El se va arăta ca să mângâie și să binecuvânteze pe cei care Îl caută cu adevărat. În loc ca victoriile și reușitele noastre să fie trâmbițate și să umple titlurile ziarelor, mai bine am face să îngenunchem mai des și să recunoaștem că încă suntem în stadiul acesta. Oamenii încă mor. Au loc încă dureri și despărțiri, dureri de inimă și lacrimi. Așa că auzim chemarea: “Nu ne vei înviora iarăși, o, Doamne?”

Bineînțeles că nu va fi niciodată redeșteptată întreaga biserică. Sunt cei care “cască gura” în Sion. Sunt cei care merg la biserică nu din cele mai bune motive. Unii sunt blocați de serviciu sau de familie. Unii au motive egoiste să aparțină bisericii. Vor mai fi cei care vor renunța când vor vedea semne de redeșteptare. Sunt cei care vor pleca în altă parte. Mai sunt cei care nu pot pleca și atunci încep să se împotrivescă,

să critice, să se eschiveze și să se prefacă (și ei vor critica chiar felul în care ucenicii se spală pe mâini sau felul în care atârnă urechile cuiva. Orice, numai să ocolească adevărata problemă a nevoii noastre celei mari).

Dar vor fi câțiva – unul aici, altul dincolo, o grupă aici, o grupă dincolo – care vor reacționa la aceasta. Aceia care sunt serioși, care au de-a face cu Dumnezeu în mod serios, vor primi apelul Duhului Sfânt și va veni reînvierea. În același timp, înainte să vină Isus, va avea loc o extraordinară polarizare. Fiecare va merge ori pe un drum, ori pe celălalt.

Lucrarea de reformă

Fiind crescut în biserică, m-am familiarizat foarte mult cu reforma. Vă pot da toți termenii zornăitori. Iată câțiva: reforma bisericii, reforma îmbrăcămintei, reforma educației, reforma medicală. A mai rămas ceva? Ni s-a spus că trebuie să schimbăm cutare, și cutare lucru exterior. Trebuie să ne schimbăm obiceiurile și practicile. Avem nevoie de reformă.

Dacă preocuparea noastră de bază este reforma, indiferent dacă e vorba de denominațiune, de instituții, de biserică locală sau de familie - dacă preocuparea noastră de bază este reforma, atunci mai curând sau mai târziu, va exploda ceva! Nu poți să stai pe un butoi cu dinamită fără să fii în pericol ca el să explodeze sub tine. Dacă încerci să te stăpânești prin restricții exterioare, nu vei reuși. Și dacă încerci să schimbi biserică și să crezi redeșteptare accentuând reforma, nu vei ajunge nicăieri. Israel a avut aceeași idee, cu mult timp în urmă, anume că binecuvântarea lui Dumnezeu se revarsă asupra celor care se supun. Așa că au început să facă reforme mari, încercând să-i facă pe oameni să se supună, pentru a putea primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar în istoria acestor oameni, înțelegem că fiecare reformă a fost însoțită de o apostazie și mai profundă. Aceasta încă se întâmplă în viețile individuale. Dacă te bazezi pe “neprihănire prin determinare”, schimbând obiceiurile și practicile prin puterea voinței, fiecare reformă va sfârși printr-o apostazie mai profundă până când, în final, vei fi atât de descurajat încât vei spune: “Las-o baltă!”

Redeșteptarea care atinge inima și viața spirituală este singura noastră speranță pentru o reformă adevărată. Biblia vorbește despre aceasta în Efeseni 4: 23: "...să vă înnoiți în duhul minții voastre." Este de asemenea amintit în Romani 12: 2: "...să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre." ("Minte" se referă la părțile interioare - ceea ce numim adesea inimă.) Când vorbim de redeșteptare vorbim de lucruri *spirituale*.

A fi religios sau a fi spiritual

Repet, când vorbim despre reformă, vorbim mai mult despre lucrurile religioase - și poate fi o mare diferență între a fi pur și simplu religios și a fi spiritual. Este la fel ca și cu legea și Evanghelia. Legea are de-a face cu reforma și aceasta nu este rău de loc. Dar acest lucru, singur, nu aduce după sine adevărata reformă. Nu are *puterea* să ne transforme viețile. Nu poate duce decât la Evanghelie, unde cădem pe genunchi și spunem: "Nu ne vei însuflă oare iarăși, o, Doamne?"

Martin Luther a înțeles acest lucru. Pe măsură ce îmbătrânea, a devenit îngrijorat și preocupat. El a spus că înainte de venirea lui Isus, lumea avea să fie acoperită din nou de un mare întuneric. (Conform propriului său studiu al profeției, Luther nu se aștepta ca Isus să revină timp de cel puțin 300 de ani. Probabil că nu era departe de adevăr.)

Conform părerii lui Luther, dacă nu punem accent în mod *constant* pe Evanghelie, fiind îndreptățiți prin credință, și glorificându-L pe Isus, atunci totul se va stinge. El știa că sufletul redeșteptării este Isus și aceea cruce izolată de pe dealul Căpățânii.

Care este mai importantă?

"Ei bine", spun unii, "care este mai importantă - redeșteptarea sau reforma?" Aceasta este o întrebare foarte grea. Este ca și cum ai întreba ce este mai important, să mănânci sau să crești? Dragostea sau căsătoria? Bineînțeles, ambele sunt importante! Una este doar *cauza* celeilalte.

Acum haideți să ne fixăm prioritățile. O redeșteptare a adevăratei evlavii în rândul nostru este cea mai mare și cea mai urgentă dintre

toate nevoile. Căutarea acesteia ar trebui să fie prima noastră lucrare. Chiar așa. Numărul unu. Dar când are loc adevărata redeșteptare, rezultatul firesc este reforma veritabilă.

Dar aveți grijă! Reforma fără redeșteptare nu duce decât la fapte moarte. Este ușor să faci această greșeală pentru că reforma este ușor de înțeles. Este mai palpabilă. Dacă este ceva în viața mea ce trebuie să schimb și dacă am o voință puternică, pot să o fac.

Pe de altă parte, când vorbești despre redeșteptare vorbești despre ceva ce este mai mistic. Și ne este foarte greu să pipăim asta cu mâinile, până când aflăm secretul odăiței și al genunchilor noștri. Este mai ușor să *faci* ceva decât să cauți pe cineva pe care nu îl poți vedea. Oamenilor adesea le place să se ocupe cu *a face* ceva. “Pot face ceva ca să fiu mântuit? Mai este și altceva ce pot face? Spune!” Dar redeșteptarea - această misterioasă funcție a inimii, această întâlnire regulată cu Isus în fiecare zi... aceasta pare prea mistic! Și totuși, El ne-a promis că va fi mai aproape de noi decât atunci când a mers cu ucenicii pe țărmul Mării Galileii.

Reforma fără redeșteptare duce la fapte moarte, dar redeșteptarea fără reformă duce la o credință moartă! De fapt, nici nu există redeșteptare adevărată fără reformă. Falsa redeșteptare este adesea bazată pe încercarea de a reînnoi *sentimentele* anterioare, de a însufleți freamătul și emoțiile primei experiențe, mai degrabă decât să ajungă la esența problemei: mintea, înțelegerea. Cu această abordare, putem deveni ușor victimele emisiunilor de televiziune, cu mulțimile uriașe, fremătând, încercând să producă emoții și sfârșind mai rău decât au început.

Și feriiți-vă de o formulare asemănătoare care este răspândită astăzi: “Haideti să scăpăm de toate aceste aspecte exterioare care ne-au adus la disperare și să discutăm doar despre credință, nădejde, dragoste, iertare și acceptare.” Dar nu este posibil. Adevărata renaștere duce la un standard *mai ridicat*, nu la unul mai coborât. Adevărata redeșteptare, bazată pe contemplarea lui Isus și a crucii, produce întotdeauna o reformă adevărată în viețile noastre.

Despre dragoste și jertfă

Cum putem înțelege marea jertfă a lui Hristos și puterea dragostei Tatălui? De curând, am dat peste ceva scris de fiul meu cu mai mulți ani în urmă și care dă o perspectivă diferită:

“Perna mi-a fost pătată cu lacrimi când am plâns îndurerat pentru copilul meu handicapat. Noaptea accentua singurătatea pe care o simțeam și cu amărăciune am strigat către cer, pentru nedreptatea pe care o suferea ea. ‘Te rog, Doamne, inima mea este îndurerată pentru ea. Este nevinovată și merită ceva mult mai bun. De ce trebuie să sufere atât?’”

Atunci a venit îngerul: “Am fost trimis să-ți vorbesc despre alt copil născut cu handicap.” a spus el. “Dar pentru acest copil a fost fatal. El a trăit doar 33 de ani și în această perioadă, aproape că a murit de 12 ori. Părinții lui s-au separat înainte de nașterea Lui și în decursul anilor, Tatăl l-a privit crescând, de la distanță, știind că lucrurile nu puteau decât să se înrăutățească. După cum se părea, chiar de la început, acest copil urma să dea o grea bătălie. S-a născut într-o noapte rece mai mult sau mai puțin afară, fără condiții igienice corespunzătoare. Când avea doar câteva zile, mama sa a trebuit să fugă cu el într-o țară străină ca să scape de mânia unui rege diabolic ce voia ca acest copil să moară.

Când acest bebeluș a devenit băiat, inimile părinților săi au suferit pentru încă altceva, în afară de siguranța lui fizică. Din cauza acestui handicap, băiatul nu făcea o mulțime de lucruri pe care le făceau alți copii și era adesea exclus sau ținta batjocurii. El a mers la o școală specială și copiii din cartier sau de la biserică îi adresau uneori vorbe usturătoare din această cauză. El era un băiat bun și familia îl iubea foarte mult dar, trebuia îngrijit atent și aceasta era mai ales sarcina mamei care, adesea părea că este singura care asigura cea mai mare parte din îngrijirile speciale de care avea nevoie.

Odată, pe când era încă mic, părinții au crezut că l-au pierdut pentru totdeauna. Dar după trei zile de emoții, părea că și-a revenit și părinții au răsuflat din nou ușurați. Cu toate acestea, chiar și în momentele când viața lui căpăta un grad de normalitate, era o durere ascuțită, în inima mamei lui, căci viitorul său era nesigur.

Când băiatul a crescut, el a ajuns să înțeleagă că, din cauza handicapului său, nu putea niciodată să se căsătorească sau să aibă o

familie a lui. Acest fapt era deosebit de dureros pentru că el era mai presus de oricine, plin de dragoste.

Un timp, băiatul a muncit cu mâinile dar, în cele din urmă și-a ales un domeniu de activitate complet diferit. Părinții săi îl urmăreau cu un amestec de emoții. La început se părea că va fi cineva în lume dar în mai puțin de trei ani, părinții și-au dat seama că munca îi va fi scurtată brusc, deoarece suferea de inimă. Și până la urmă, boala l-a doborât. Viața lui a fost întotdeauna o bătălie dură, dar când a urcat acel ultim deal, aceasta i-a fost fatal.

Părinții nu erau cu el când a murit, dar s-au simțit amândoi răspunzători când s-a întâmplat acest lucru. Unul dintre prietenii tânărului a încercat s-o îmbărbăteze oarecum pe mamă dar nu a fost nimeni care să șteargă lacrimile Tatălui Său. Tatăl fusese departe aproape tot timpul vieții Lui. Fusese extraordinar de greu pentru El și a încercat să vină la Fiul Său la sfârșit dar tânărul era într-o stare atât de proastă că la început nu și-a dat seama de prezența Tatălui. Când a murit Fiul Său, se spune că plânsetele Tatălui au fost auzite în toată lumea. Poate că este doar o figură de stil, dar poate că pentru cei care au urechi de auzit, este adevărat!

Apoi îngerul mi-a pus mâna pe umăr. “Copile”, a spus el, “dacă e adevărat că celor triști le plac prietenii, atunci tu îi ai pe unii dintre cei mai buni. Eu țin la tine – și El te înțelege!”

Cu mult timp în urmă acel Tată și Fiu au făcut un legământ ca să soluționeze situația noastră. Și sunt dornici, împreună cu Duhul Sfânt, să ne ofere tot ce ne trebuie ca să facem față evenimentelor de la sfârșitul istoriei acestei lumi.

O componentă esențială

În concluzie, aș vrea să vă amintesc de ceva hotărâtor în orice mare redeșteptare. Au existat redeșteptări fără mari predicatori. Au existat redeșteptări fără mari organizații. Dar nu a fost niciodată redeșteptare fără rugăciune. Studiați acest lucru în Biblie și în istoria bisericii creștine. Am citit recent despre unele din marile redeșteptări, și rugăciunea a fost elementul central. Și să nu credeți că s-a început cu o întrunire de rugăciune în masă. A început undeva, cu un om care avea de purtat o

povară. Un altul i s-a alăturat și pe urmă un mic grup. Și ei au început să se roage pentru rededeșteptare (care vine doar ca răspuns la rugăciune).

Ce fel de rugăciune? Permiteți-mi să vă sugerez una clasică ce vine din inima unui om care avea nevoie de rededeșteptare și reformă.

“Ai milă de mine, Dumnezeu, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea... Curățește-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Întoarce-ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalm 51:1-12)

Iată cuvintele unui rege ale cărui acțiuni greșite ar fi făcut senzație în ziare! Dar el strigă după rededeșteptare și Dumnezeu a răspuns rugăciunii sale – dorința sufletului i s-a împlinit. Și versetul 13 din acest Psalm continuă așa: “Atunci voi învăța căile Tale și pe cei ce le calcă și păcătoșii se vor întoarce la Tine.”

Nu uitați, rugăciunea și părtășia sunt esența rededeșteptării. Și amândouă ne sunt accesibile în acest secol XXI și la sfârșitul timpurilor.

Amăgirile lui Satana

Există un număr de expresii pe care oamenii le folosesc ca să încerce să descrie cum ar fi dacă ai fi surprins fără nici o haină pe tine. Apocalipsa 16:15: “Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” Interesant este modul în care Dumnezeu ne face atenți! – să ne asigurăm că avem hainele pe noi când va veni El. Și Dumnezeu ne-a pus la dispoziție acele haine – nu-i așa că este o veste bună?

Și acum, să aruncăm o privire la problema diavolului și a îngerilor săi. Îl interesează pe diavol evenimentele zilelor din urmă? Scriptura ne spune că diavolul este ca un leu care răcnește căutând pe cine să înghită în timpul acestor zile de pe urmă. Și el s-a pregătit bine pentru aceasta. Încă de mult timp. Înțelegem, conform versetelor din Matei capitolul 24, că va încerca, dacă este posibil, să înșele chiar pe cei aleși. “Atunci dacă vă va spune cineva: ‘Iată, Hristosul este aici, sau acolo’, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință chiar și pe cei aleși” (versetele 23-24).

Așadar, înainte ca marea redeșteptare finală să aibă loc pe pământ (sub șuvoaiele ploii târzii a Sfântului Duh și a mesajului mării strigări din Apocalipsa capitolul 18), va fi o redeșteptare falsă. Ea va veni cu toate podoabele: exorcism, profeții și multe minuni nemaipomenite (vezi Matei capitolul 7). Cu toate acestea, ea tot falsă va fi.

Reînvierea unei vechi greșeli

Printre înșelătoriile pe care le-a pregătit dușmanul, este una care datează din timpurile de început ale bisericii creștine – o idee care a prins teren mai târziu în timpul contra-reformei. Se referă la interpretarea profeției. În timpul reformei, Martin Luther a bulversat în asemenea hal ordinea religioasă existentă, încât aceasta a fost zguduită până la temelii. Și astfel iezuiții, în timpul contra-reformei, au oferit niște interpretări revizuite ale profeției ca să calmeze papalitatea. Printre aceste noi învățături s-au numărat școlile de gândire “futuristă” și “preteristă”. Preterismul răspândea ideea că profețiile din Daniel și Apocalipsa fuseseră deja împlinite în trecut, așa că nu era nevoie să te necăjești cu ceea ce spusese Luther în materie de prezent și viitor. Partizanii futurismului, pe de altă parte, au luat poziția conform căreia majoritatea profețiilor se vor împlini cândva în viitorul îndepărtat.

În mod surprinzător, aceste idei ale contra-reformei, alcătuiesc baza pentru secvența “evenimentului final” pe care o cred astăzi majoritatea creștinilor!

Versiunea modernă sună așa: “Mai întâi Isus va veni pe ascuns și își va răpi sfinții. Apoi va urma o perioadă de șapte ani, numită marele necaz. (Ei obțin aceasta detașând ultima săptămână din profeția de 70 de săptămâni din Daniel capitolul 9 și așezând-o la sfârșitul timpurilor). În timpul acestor șapte ani de necaz, vor avea loc cele șapte peceti, cele șapte trâmbițe și cele șapte plăgi. Dacă nu ești gata să vii când sosește Isus și “răpește” pe sfinții Săi, tot vei mai avea la dispoziție șapte ani (deși vei fi bombardat cu nenorociri groaznice) pentru a înțelege mesajul de a te pocăi și a te conforma. La sfârșitul acestor șapte ani, Hristos se va întoarce – (vizibil, de data aceasta). Mileniul va începe *aici pe pământ*. Și de-a lungul acestei mii de ani, vor fi și mai multe prilejuri pentru oameni ca să primească mântuirea.

Bineînțeles, o parte intrinsecă a întregului concept este ideea unei noi șanse – un al doilea prilej de a lua decizia.

Doctrina răpirii secrete

Partea referitoare la “răpirea secretă” din acest scenariu, nu a provenit de la iezuiți sau de la contra-reformă. Ea a apărut de-abia în ultimul secol, fiind “descoperirea” unor așa-numiți studenți ai Bibliei. Unul din ei, Darby, a publicat teoria răpirii secrete. Aceasta a fost urmată de o nouă traducere a Bibliei, cunoscută drept “Biblia Scofield”, care a popularizat răpirea secretă și versiunea futuristă a evenimentelor de la sfârșitul timpurilor.

Darby și Scofield credeau, se pare, că versetele 40 și 41 din Matei capitolul 24, se refereau la metoda venirii lui Hristos. Deci, să ne uităm mai atent la aceste versete. Ele sunt luate din mijlocul unei discuții particulare pe care Isus o avea cu ucenicii Săi. El tocmai comparase zilele noastre cu zilele lui Noe și le-a reamintit cum deodată a venit potopul “și i-a luat pe toți”.

Acum versetul 40: “...din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată, alta va fi lăsată.” Aceasta sună asemănător cu ceea ce spun oamenii despre luarea unei persoane în timp ce cealaltă este lăsată. Dar cum este în contextul acestui pasaj? Isus tocmai a spus (în versetul 36): “Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri” Și imediat continuă aceste versete cu: “Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru”(versetul 42). Din acest context este clar că Isus vorbește despre *timp*, nu despre mod. În miezul comentariilor Sale, se află elementul *surpriză*.

(Presupun că în cuvintele “unul luat și altul lăsat”, putem vedea și posibilitatea că, deși mulți dintre noi seamănă între ei la *exterior*, în *interiorul* lor se poate petrece ceva cu totul diferit! Este cu siguranță ceva ce merită să fie luat în considerare).

Dar, repet, esența aici este factorul surpriză, nu *modul* venirii Sale. 1 Tesaloniceni 5:2 aduce în discuție de asemenea ideea venirii lui Isus ca un hoț. Dar verificați contextul. Pavel vorbește despre timp, nu despre mod. Și în Apocalipsa 3:3, Ioan de asemenea folosește analogia “ca un hoț noaptea”. Dar și el se referă tot la timp (pe neașteptate – la o oră la care nu te gândești).

Uneori noi uităm pur și simplu să citim versetul în context. Iată un alt exemplu din 2Petru 3:10: "...Ziua Domnului va veni însă ca un hoț [noaptea]". Oare vine Domnul ca un hoț noaptea? Nu! *ziua* Domnului va veni ca un hoț noaptea. Aceasta este esența tuturor acestor versete. Scriptura spune că la revenirea lui Hristos, cerurile vor trece cu un *zgomot mare* – ceea ce cu greu se poate compara cu sosirea unui tâlhar ce se furișează în noapte – și, în plus, nu este deloc secretă!

O chestiune de slavă

Care să fie motivația dușmanului pentru toate aceste lucruri? Am văzut deja cum încerca papalitatea să anihileze reforma. Ar mai putea fi și altceva?

Ei bine, noi știm că diavolul este un vânător de glorie. Ați fost vreodată în preajma unui vânător de glorie? Ați fost un astfel de vânător? (Îmi închipui că toți ne-am născut suficient de egoști ca să devenim vânători de glorie). Isaia capitoul 14 vorbește despre cum Lucifer, năzuia să fie ca Dumnezeu. (Uneori cântăm: "Fii ca Isus, acesta e cântecul meu", dar să sperăm că avem o cauză diferită!)

Așadar, când diavolul își ia Biblia și citește mesajul primului înger din Apocalipsa 14:6,7: "Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă...", îl apucă nervii. Apoi citește Matei 24:30,31: "...Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, cu putere și cu o mare slavă..." Dacă aș fi diavolul, mi-aș roade unghiile de necaz! Și cum credeți că se simte când citește Matei 25: 31: "Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie *al slavei Sale*".

Nesfârșita slavă și onoare sunt ale Celui ce ne-a creat, în primul rând, și care ne ține în viață și în momentul acestea. Și cu toate acestea, Dumnezeu nu este egocentrist. Calvarul răspunde pentru totdeauna la întrebarea dacă Dumnezeu știe sau nu să se smerească. Dar El știe că e sănătos pentru oameni să recunoască de unde vin și ce îi ține în viață – și nu este sănătos să credem că putem fi independenți de Creatorul nostru.

Data viitoare când te îndoiești că există Dumnezeu, uită-te în oglindă și întreabă-te ce te ține încă în funcțiune. Propria ta putere? În nici un caz! Un mare omagiu îi aparține de drept lui Dumnezeu, Creatorul vieții, dar diavolului nu-i place asta.

În spatele înșelăciunii

Diavolului nu-i place deloc nici adevărul din Apocalipsa 1: 7, anume că Isus va veni pe nori și *orice ochi Îl va vedea*. Matei 24: 27 spune: “Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului.” Iar 1 Tesaloniceni 4:16 spune: “Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer...” Da, diavolul nu poate să sufere că lui Isus I se acordă toată atenția și onoarea. Așa că a încercat să vină cu această înșelătorie abilă: ideea că Isus va veni și va pleca pe furiș.

Ideea răspândită în zilele noastre este că într-o bună zi Vasile se trezește și vede că i-a dispărut nevasta. (De ce întotdeauna, doamnele sunt cele luate?) Îl sună pe vecinul de lângă el: “Ioane, nevasta mea este la voi?” “Nu, a dispărut și nevasta mea!” “Unde au plecat?” “Nu știu. Se pare că Hristos a venit noaptea trecută și au plecat pe furiș spre cer.” La morgă lipsesc corpurile pentru că Isus a venit noaptea trecută și le-a luat pe furiș. Avioanele spintecă cerul și se ciocnesc pentru că pilotul și copilul erau creștini și au plecat la cer. Sunt accidente pe autostrăzi pentru că mașinile rămân deodată fără șoferi. Unii dintre noi considerăm acest scenariu amuzant. Dar aceasta este ceea ce cred astăzi, mulți oamenii din lumea creștină.

Invazia inevitabilă

C. S. Lewis oferă un punct de vedere interesant asupra acestei chestiuni, în cartea sa “Nimic altceva decât creștinism”.

Mai întâi, vorbește despre lucruri discrete, imperceptibile, ale lui Dumnezeu pe pământ, Sfântul Duh lucrând în tăcere asupra inimilor și împărăția lui Dumnezeu crescând. Apoi el întreabă: “De ce debarcă

Dumnezeu deghezizat în această lume ocupată de dușman și înființează un fel de societate secretă ca să îl submineze pe diavol? De ce nu debarcă El în forță, invadând-o? Oare nu este suficient de puternic?” Ei bine, noi creștinii credem că El va debarca în forță dar nu știm când. Dar putem să ne închipuim de ce întârzie. El dorește să ne dea posibilitatea să trecem de partea *Sa* de bunăvoie. Nu cred că dumneavoastră sau eu, am avea o părere prea bună despre un francez care ar aștepta până când aliații sosesc mărșăluind în Berlin și abia pe urmă ar anunța că este de partea noastră. Dumnezeu va invada pământul. Dar mă întreb dacă oamenii care îl roagă pe Dumnezeu să intervină direct și fățiș în lumea noastră, își dau seama cu adevărat cum va fi când El va face aceasta. Când se va întâmpla lucrul acesta va fi sfârșitul lumii. Când regizorul vine pe scenă, piesa se termină. Dumnezeu va invada într-adevăr, dar ce rost are să spui că ești de partea Lui atunci, când vezi întregul univers natural topindu-se ca un vis, și altceva, ceva ce încă mintea ta nu a putut concepe încă, făcându-și loc în forță – ceva atât de frumos pentru unii din noi și atât de groaznic pentru alții, încât nici unul dintre noi nu va mai avea de ales. De data aceasta, va fi Dumnezeu nedeghezizat, ceva atât de copleșitor, încât va declanșa oricărei ființe, ori dragoste irezistibilă, ori groază irezistibilă. Și atunci va fi prea târziu să alegi de care parte ești. Nu are rost să spui că alegi să stai întins, de exemplu, atunci când a devenit imposibil să stai în picioare. Nu acela va fi timpul alegerii. Va fi timpul când vom descoperi care parte am ales deja, în realitate. Acum, noi avem posibilitatea să alegem partea cea bună. Dumnezeu întârzie să ne dea această șansă. Dar aceasta nu va dura la nesfârșit. Acum va trebui să decidem.

O a doua șansă?

Aceasta aduce în discuție a treia chestiune în futurism și răpirea secretă despre care am vorbit deja pe scurt. Este învățătura conform căreia este timp să te pocăiești *mai târziu*, după răpirea secretă, după momentul venirii Sale vizibile. Este încă timp să-l primești pe Hristos în timpul domniei de 1.000 de ani pe pământ. Întotdeauna ai o altă șansă. Aceasta este o înșelătorie diabolică, pentru că Biblia spune clar că *nu*

avem altă șansă după viața aceasta. Religiile orientale, și nu Biblia, vorbesc despre revenire într-o altă formă, în care vom avea prilejuri mai bune să ne îmbunătățim. Diavolul a născocit tot felul de teorii “ale celei de-a doua șanse”, cu speranța de a întârzia în mod fatal decizia noastră.

După această tiradă împotriva ideii celei de-a doua șanse, probabil că vi se va părea curios că, sunt recunoscător pentru noile șanse. Dar mă refer la *această* viață. V-a dat Dumnezeu vreodată, de-a lungul vieții, o a doua șansă? Nu i-a dat El lui Petru o a doua șansă? Nu i-a dat lui Ioan altă șansă? Ba da! Da, da! El a dat chiar și îndărătnicilor copii ai lui Israel, sute și sute de ani tot mai multe șanse.

Poate de aceea, spune înțeleptul în Ecclesiastul 8:11: “Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorință să facă rău.”

Pericolul așteptării

Dumnezeu este atât de bun și atât de milostiv încât poți să aștepti și iar să aștepti. Dar C. S. Lewis are dreptate. Va veni un timp când vom regreta că am așteptat. Vom aștepta atât de mult, încât motivațiile noastre vor deveni confuze și nici măcar nu vom mai ști ce ne interesează.

Așa că vine chemarea: “Învață-ne să ne numărăm bine zilele ca să căpătăm o inimă înțeleaptă”. Iar Evrei 9:28 ne amintește că Hristos a fost dat să poarte păcatele multora – păcatele noastre, ale tuturor!

Dar numai pentru aceia care Îl primesc și Îl caută, va apărea El a doua oară, “fără păcat pentru mântuire”. Nu pentru aceia care caută alinare în necazuri, deși va veni și pentru aceia. Nu pentru aceia care caută încetarea durerii inimii și a altor dureri, a lacrimilor și a bolii, a tristeții și amărăciunii, deși va veni și pentru aceia. Nu pentru aceia care caută scăpare din durerile lor sau scăpare din suferințele, tristețile, loviturile și julturile care apar din cauza nașterii pe planeta păcatului, deși va veni și pentru aceia. El va veni pentru aceia care îl caută pe El! Este o mare diferență! Spre ce te îndrepti astăzi, prietene? Îl cauți pe El? Și *tu* poți fi printre aceia care Îl caută și pentru care El a promis că va veni în curând!

O ilustrație personală

Mi se pare că au trecut 100 de ani de când eram în anul întâi la colegiu. Era în primele săptămâni de școală. Fratele meu era deja acolo de doi ani și îi cunoștea pe toți. Eu petreceam mult timp stând în camera mea fiindu-mi dor de acasă. Așa că într-o bună zi am spus: “Mă duc acasă. “Am pus câteva fițuici cu cuvintele grecești în buzunar, ca să pot învăța vocabularul grec pe drum și am pornit la drum pe jos, aproximativ 16 kilometri până acasă la Fresuo. Am mers puțin cu o mașină până la baza El Cajon Pass. Dar se părea că nu voi mai găsi vreo altă mașină toată ziua de vineri. Am văzut un tren de marfă urcând pe pantă și m-am gândit: “O, aș putea face ca vagabonzii de pe calea ferată și să mă urc în mărțar.” Apoi mi-am amintit toate acele istorisiri înspăimântătoare pe care le auzisem, despre oameni cărora trenul le tăiase picioarele când încercaseră să se urce în el. Așa că am continuat să sper că mă va lua o mașină. După zece porțiuni de drum cu mașini diferite și câteva ore mai târziu, după ce parcă am stat o veșnicie în deșertul Mojave, m-am trezit mergând prin cartierul nostru în întuneric, aproape de casă. Uitându-mă pe fereastră, l-am văzut pe tata care era predicator, studiind. Mama citea și ea în liniște. Cu inima plină de emoție am privit câteva minute, apoi am deschis ușa cu putere și m-am repezit înăuntru cu salutul meu obișnuit: “Hai să mâncăm!”

Tata a tresărit. Era atât de surprins. Și m-a îmbrățișat. Mama stătea nemișcată. Am privit-o și am zis: “Mămico, nu te miri că mă vezi?” “Nu”, a zâmbit ea, “știam că ai să vii”. Știa că o să vin?!? Ce ți-e și cu mamele astea!

Într-una din aceste zile, pe bolta cerurilor, Isus va veni.

Și asemeni mamei mele, vor fi oameni care nu vor fi deloc surprinși, pentru că ei știu că El vine. De ce să nu fii unul din ei?

Cei 144.000

Cei o sută patruzeci și patru de mii. Cine sunt ei, și cum poți deveni unul dintre ei? Încă din ziua în care Ioan i-a menționat pe acești aleși în Apocalipsa, oamenii au dezbătut, s-au certat și s-au contrazis în legătură cu identitatea lor. Și pe măsură ce creștinii cresc în număr, definiția numărului continuă să se schimbe. Unii au devenit chiar liniștiți, fără griji, pe tema aceasta. În nordul Californiei este o zonă pe care unii ar putea-o numi ghetou de colegii creștine și într-o noapte, târziu, a apărut o inscripție la periferia orașului pe care scria: “Orașul-colegiu, California. Populație: 144.000”.

Când te apuci serios de studiu, constăți că sunt în primul rând două pasaje în Scriptură care se ocupă de acest subiect. Pentru început, să avem în vedere Apocalipsa capitolul 7. Aici avem o descriere nu doar a celor 144.000, ci a unei mulțimi pe care nimeni nu o putea număra. Versetele 1-4: “După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: “Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” “Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel”. Sunt enumerate semințiile, și istorisirea continuă în versetul al nouălea: “După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: “Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Apoi urmează alte laude la adresa lui Dumnezeu,

urmate de versetul 13: “Și unul din bătrâni a luat cuvântul, și mi-a zis: “Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” “Doamne”, i-am răspuns eu, “Tu știi”. Și El mi-a zis: “Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”.

Evenimentele și oamenii

Această descriere grafică a diferitelor grupuri a intrigat adesea pe cei ce au studiat Apocalipsa. Concentrându-ne atenția asupra acestor două grupuri, (cei 144.000 și marea gloată pe care nimeni nu o poate număra), vom cerceta diferite aspecte ale evenimentelor de la sfârșitul timpurilor.

Mai întâi, vom trece în revistă marea cernere care are loc înaintea revenirii lui Isus. În al doilea rând, biserica rămășiței și ce înseamnă această expresie în Apocalipsa. În al treilea rând, identitatea și caracteristicile celor 144.000. În al patrulea rând, marea gloată pe care nimeni nu o poate număra. Și în sfârșit, “sigilarea” găsită în acest pasaj.

Timpul de strâmtorare

Timpul strâmtorării este, în esență, acea perioadă în care *trei* grupuri de oameni devin doar *două* grupuri. Până cu puțin timp înainte de venirea lui Isus, există încă trei grupuri: cei în clocot, cei căldicei și cei reci. Totuși, când va veni Isus cu adevărat a doua oară, nu mai există trei grupuri, ci doar două. Oamenii căldicei vor fi dispăruți! (Nu uitați, acesta este unul dintre cele mai mari semne că venirea lui Isus este aproape,

pentru că această polarizare a început deja de câțva timp. Vă dați seama de aceasta?)

Este important de notat că, până cu puțin timp înainte de venirea lui Isus, *majoritatea* oamenilor din biserici sunt căldicei. Oamenii căldicei sunt oameni care arată bine în exterior (poate sunt chiar în clocot pe dinafară, dar sunt reci pe dinăuntru). Și aceasta este combinația pentru “căldicel”. Oamenii căldicei arată adesea mai degrabă drăguți și amabili, dar poți arăta bine și totuși să-l dezgusti pe Dumnezeu! Conform cu Apocalipsa capitoul 3, compartimentul “căldicel” îl dezgustă pe Dumnezeu. Îl face să verse. De aceea spune: “Am să te vărs din gura Mea”.

Datorită acțiunilor Duhului Sfânt și a îngerilor și mai ales a soliei care înălță pe Isus, cu puțin înainte de întoarcerea Sa, oamenii căldicei vor dispărea. Polarizarea aceasta în masă (fiecare devenind ori rece ori clocot), va fi o mișcare majoră înainte de sfârșitul lumii. Când Isus se va întoarce, El va aduce doar două feluri de răsplată: una pentru cei în “clocot” și una pentru cei “reci” (sau pentru oi și capre sau pentru grâu și neghină sau cei buni și cei răi sau cei neprihăniți și cei păcătoși sau cei înțelepți și cei necugetați). Scriptura definește aceste ultime grupuri în diferite feluri, dar sunt întotdeauna doar două grupuri.

Deci unde vor ajunge oamenii căldicei? Ei devin ori în clocot ori reci. Aceasta se întâmplă deja de câțva timp, atât în interiorul bisericii, cât și în afara ei. Dacă ne-am putea uita unul în inima celuilalt, am putea vedea cu ușurință această orientare. Uită-te în inima ta, chiar acum. Cum găsești Biblia în fiecare zi, mai plină de înțeles sau mai neclară? În fiecare zi, te rogi mai mult sau te rogi mai puțin? Ai mai multă bucurie împărtășind zilnic vestea bună a Evangheliei sau mai puțină? Devii tot mai rece în fiecare zi sau devii tot mai cald? Poți vedea schimbările care au loc în propria ta viață. Și acest proces va continua (atât în interiorul bisericii cât și în afară și în lumea în ansamblul ei) până când polarizarea va fi completă. Antropologii ne spun că morala s-a degradat, în San Francisco, într-un an cât în toți cei cincizeci de ani precedenți la un loc. Și probabil nu este singurul oraș. Într-una din aceste zile vei merge pe stradă și deodată îți vei da seama că oamenii din jurul tău sunt ori “foarte, foarte buni” ori “groaznici”. Doar la cele două extreme.

Și ce anume a determinat această zguduire. Este rezultatul Duhului Sfânt care se retrage de la cei care nu sunt interesați într-o relație serioasă cu Hristos. (Și îngerii pleacă de la ei, grupându-se în jurul celor care sunt într-adevăr serioși). Există de asemenea ascensiunea mesajului pe care unii îl numesc “marea strigare”, un mesaj care accentuează neprihănirea lui Hristos în loc de propriile noastre zdrențe murdare. Istoria ne arată că ori de câte ori Isus este înălțat, oamenii merg într-o direcție sau în cealaltă. Oriunde mergea apostolul Pavel (hotărât să nu știe decât pe Isus Hristos și pe El răstignit), avea loc ori o învioreare ori o revoltă. Nimeni nu rămânea același. Acest lucru este adevărat și astăzi.

Experiența rămășiței

Pe măsură ce această solie (bazată pe neprihănirea lui Hristos în loc de a noastră) continuă să ia amploare, oamenii care sunt serioși devin din ce în ce mai interesați și mai preocupați. Nu numai că se descoperă adânciți în vestea bună a lui Isus și a tot ce vrea El să facă, ci se și îmbracă cu neprihănirea lui Hristos prin această experiență.

Aceasta este experiența rămășiței, să îl cunoști pe Isus ca pe prietenul tău personal. Nu este vorba doar de doctrine bisericești, de reguli sau reglementări. Este vorba de a-L face pe Isus și nu biserica centrul atenției tale. Este vorba despre a fi *spiritual* în loc de a fi doar religios. (Unii oamenii se pricep foarte, foarte bine să fie religioși, să respecte formele, dar nu știu cum să fie *spirituali* pentru că de fapt nu îi interesează).

Apariția celor 144.000

Pe măsură ce continuă procesul de polarizare, cei 144.000 încep să-și facă apariția. Cei 144.000 sunt creștini veritabili care cunosc adevărul zilelor din urmă (sau al rămășiței), care sunt plini de experiența rămășiței și care rămân după ce restul creștinilor declarați au plecat în timpul cernerii. Îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, acești oameni sunt emoționați de vestea bună prezentată în toată Evanghelia și cu mare forță ei încep să o împărtășească altor creștini adevărați. Revărsarea

Duhului Sfânt, numită ploaia târzie, asupra soliei mării strigări (Apocalipsa 18), are loc acum. Creștinilor adevărați care îl cunosc pe Dumnezeu li s-a promis în Scriptură că vor fi conduși în adevăr. Acum ei încep să înțeleagă adevărurile Scripturii cum nu au făcut-o până atunci și încep să-i urmeze și să se alătore acestor oameni ai rămășiței.

Dar când acești oameni ai “rămășiței experimentale” încep să vină și să se alătore oamenilor “rămășiței doctrinale” care de asemenea îl cunosc pe Domnul, un grup anume (i-am putea numi dreapta religioasă) din lumea creștină convențional populară, devine foarte nervos. Fiți cu ochii pe ei, căci ei sunt pretutindeni! Ei sunt înăuntrul bisericii și în afara ei. Există chiar și o fracțiune politică ce crește rapid. Ei sunt începutul “icoanei” despre care se vorbește în Apocalipsa 13 (ceea ce ne amintește de marile atrocități din istoria bisericii creștine!) Ei sunt fanaticii religioși care vor puterea dar nu îl vor pe Isus. Și acești oameni, când văd marea putere a lui Dumnezeu la lucru, devin agitați și încep să producă necazuri.

Pe măsură ce această “dreaptă religioasă” începe să provoace necazuri, alt grup începe să se agite. Ei sunt oamenii care nu îl cunosc pe Isus dar care știu totul despre doctrina rămășiței. Ei nu au nici o temelie *reală* pe care să se sprijine, așa că se mută și se alătură lumii creștine convenționale. Ei le vor spune chiar fanaticilor religioși cum să le producă mai mari necazuri oamenilor rămășiței.

Până la urmă, pe măsură ce grupurile se polarizează din ce în ce mai mult, toți cei care au experiența rămășiței (deci îl cunosc pe Domnul) vor înțelege de asemenea și doctrina rămășiței (poruncile lui Dumnezeu, ca și credința lui Isus - Apocalipsa 14:12).

Marea gloată

Până acum, am cercetat cernerea rămășiței și pe cei 144.000. Pe măsură ce situația evoluează, unde se încadrează “marea gloată pe care nimeni nu o poate număra”?

Acest grup îi include pe cei care s-au alăturat celor 144.000 și care iau locul (și mai mult decât atât) celor care au plecat în timpul cernerii.

Dar “marea gloată” include de asemenea și pe toți care cred în Hristos din orice epocă și din orice generație.

Până la urmă, când se va întoarce Isus, vor fi mai multe tipuri de oameni. Mai întâi, vor fi cei cărora li se spune “cei 144.000”, care sunt vii și răpiți în ceruri (cei sfinți). În al doilea rând, sunt oamenii fără număr, cuprinși în marea gloată, care de asemenea vor fi înălțați la ceruri (cei neprihăniți).

De cealaltă parte a zidului, sunt oamenii “doar religioși” (cei întinați). Ei sunt mâniați și frustrați de toată această situație până la sfârșit. La revenirea lui Hristos, ei își amintesc brusc despre orele de religie de la școală și spun: “O, deci până la urmă era adevărat!” Și Scriptura spune că ei vor începe să fugă de la o mare la alta și de la un țarm la altul căutând Cuvântul lui Dumnezeu – dar nu îl vor putea găsi, pentru că deja au ales, cu mult timp în urmă. Și cu ei este, bineînțeles, grupul care nu a primit niciodată mântuirea oferită de Dumnezeu (cei nedreți).

Procesul de sigilare

Acum că am examinat această polarizare a grupurilor și rezultatul ei final, să ne concentrăm atenția câteva momente asupra “sigilării” menționată în Apocalipsa capitolul 7. Este clar că îngerii țin cele patru vânturi până când acești oameni sunt sigilați pe frunte (în gândirea lor) – dar cum are loc acest lucru?

Studiați atent sigilarea și veți descoperi că este o acțiune a Duhului Sfânt. Începe la convertire și continuă până la încheierea perioadei de har a fiecărei persoane – fie că este moartea sau revenirea lui Hristos. Sigilarea este înfăptuită de către îngeri și de către Duhul Sfânt și cuprinde scrierea legii lui Dumnezeu în inimă – nu doar acțiunile!

Ezechiel vorbește despre acest lucru. Ieremia, de asemenea, vorbește despre aceasta. Va veni un timp când legea lui Dumnezeu va fi scrisă în inimă. Dacă legea lui Dumnezeu este scrisă în inima ta, supunerea ta va fi forțată sau va fi naturală? Va trebui să strângi tare din dinți și să te trudești din greu să obții biruința și să învingi sau aceasta va veni firesc, ca un dar de la Dumnezeu? Dacă legea lui Dumnezeu este în inima ta, va fi greu să fii bun? Nu, va fi greu să NU fii!

Așadar, acest proces de sigilare implică legea lui Dumnezeu. Și este o parte a legii care conține pecetea lui Dumnezeu (numele Lui, titlul Lui și teritoriul peste care El domnește). Ce poruncă conține această informație esențială oricărui sigiliu? A patra – cea care descrie ziua de închinare. (Apropo, această zi de închinare izvorăște din creație, nu de la iudei, așa cum pretind unii. Nu erau iudei pe acolo la momentul creației!) Acest “Sabat” a fost instituit ca o amintire a nașterii lumii. În fiecare săptămână, Dumnezeu ne dă posibilitatea să ne amintim de El ca de Creatorul nostru și când veți studia mai departe, veți vedea că Sabatul este de asemenea un simbol al mântuirii prin credință.

Dar mai este o zi de închinare, o zi FALSĂ, care este simbolul mântuirii prin fapte – deci marea problemă înainte de venirea lui Isus este aceasta: oare voi primi Evanghelia și mântuirea prin credință (reprezentată de ziua de închinare stabilită de Dumnezeu) sau mă voi agăța de mântuirea prin propriile fapte (și de ziua de închinare stabilită de oameni)?

Propriu adevăratei zile de închinare stabilită de Dumnezeu, este odihna oferită celor care s-au săturat să încerce să fie buni (Evrei capitolul 4), s-au săturat să încerce să învingă la timp pentru a nu arde în focul veșnic, s-au săturat să încerce să-și joace bine rolul înainte de coborârea cortinei, s-au săturat să strângă din dinți și să încerce să-și schimbe viețile. Ei descoperă ce-i face pe oamenii în clocot să împărtășească Vestea cea bună. Ei descoperă că toate căile de mântuire din Evanghelie sunt puse de către Dumnezeu, în dar, la dispoziția oricărui care crede și ei încep să învețe cum să primească aceste daruri. Biserica rămășiței (alcătuită din oamenii rămășiței care Îl cunosc pe Dumnezeu și știu unde se încadrează mântuirea în doctrina rămășiței), devine militantă și în clocot.

Mai multe despre cei 144.000

Pe lângă fragmentul din Apocalipsa capitolul 7, mai este altă referire însemnată în Sfânta Scriptură despre cei 144.000. Primele câteva versete din Apocalipsa capitolul 14 ne dau mai multe date despre acest grup.

“Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris

pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său” (Noi ne scriem numele pe lucrurile care ne aparțin. De ce? Pentru că sunt ale noastre. Iată aici un grup de oameni care aparțin Tatălui). “Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci ei sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Aceasta este scena, conform Apocalipsa capitolul 14: pe marea de cristal, în fața scaunului de domnie, pe o mare de sticlă, amestecată cu foc, este adunată grupa care a câștigat biruința asupra fiarei și asupra icoanei ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei (mântuirea prin fapte). Având alăutele lui Dumnezeu, ei stau cu Mielul pe muntele Sion. Cei 144.000 au fost răscumpărați dintre oameni. Și se aude vuietul multor ape și vuietul unor tunete puternice și glasul celor ce cântau din alăute. Și ei cântă o cântare nouă pe care nimeni nu o poate învăța, decât cei 144.000. Este cântarea lui Moise și a Mielului, o cântare de izbăvire. Nimeni în afară de cei 144.000 nu poate învăța această cântare, căci este cântarea bazată pe experiența lor, o experiență pe care nici o altă grupare nu a mai avut-o până atunci. (Alți *oameni* au avut-o, cum ar fi Enoh sau Ilie, dar nici o altă *grupare* de oameni nu a mai avut-o). Aceștia sunt cei care îl urmează pe Miel “oriunde merge El”. Fiind răpiți de pe pământ, dintre cei vii, acești oameni sunt socotiți primele roade ale lui Dumnezeu și ale Mielului. Aceștia sunt cei care au venit din necazul cel mare. Ei au trecut prin perioada de necazuri cum nu au mai fost vreodată de când există oamenii. Ei au îndurat spaima din timpul strămtorării lui Iacov. Ei au stat fără Mijlocitor în timpul judecății lui Dumnezeu (ultimele șapte plăgi).

Dar au fost izbăviți, pentru că și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. În gura lor nu se găsește nici o înșelăciune (“momeală” acesta este un cuvânt grec care înseamnă “momeală pentru pește”).

Momeala pentru pești este ceva ce arată bine la exterior, dar este mortal pe dinăuntru. Oamenii care nu înșeală sunt la fel și pe dinăuntru și pe dinafară.) Ei sunt fără vină înaintea lui Dumnezeu. De aceea stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și Îi slujesc zi și noapte în templul Său. Și Cel ce stă pe scaunul de domnie, va locui printre ei. Ei au văzut pământul pustiit de foamete și molime și soarele cu puterea de a-l pârjoli pe om cu mare arșiță. Ei însăși au suferit durere, foamete și sete. Dar nu vor mai înseta și nu le va mai fi foame. Nici soarele nu-i va mai dogori cu arșița lui, pentru că Mielul din mijlocul scaunului de domnie îi va hrăni și îi va conduce la izvoarele apelor vieții. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

Concluzii

Să facem o listă a caracteristicilor descoperite până acum în legătură cu cei 144.000:

Numărul 1: Ei sunt un popor special care experimentează ceva *ca grup*, ceva ce nici un alt grup nu a mai experimentat până acum. Ei demonstrează victoria, supunerea, izbânda și puterea.

Numărul 2: Ei au biruință asupra fiarei, a icoanei sale și a semnului său, care sunt încă în viitor după cum poate știți.

Numărul 3: Într-un fel, ei au stat fără mijlocitor după încheierea harului, ceea ce de asemenea este în viitor.

Numărul 4: Ei au trecut prin perioada necazului cel mare

Numărul 5: Ei au văzut ultimele șapte plăgi.

Numărul 6: Ei au experimentat perioada strâmtorării lui Iacov.

Numărul 7: Ei sunt luați dintre cei vii.

Numărul 8: Ei sunt primele roade.

Apropo, cei 144.000 sunt de asemenea reprezentați de seminițiile lui Israel. După cum poate vă amintiți, Israel (așa cum e folosit în Noul Testament), se referă la cei care sunt ai lui Hristos și deci seminiția lui Avraam și moștenitorii după făgăduință. Apocalipsa nu se referă doar la Israelul literal, ea vorbește despre Israelul *spiritual*.

Am enumerat unele din trăsăturile esențiale ale celor 144.000. Dar există ceva chiar mai important: este *caracterul* acestui popor.

Mai întâi, ei au primit sigiliul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că sunt anorați în adevăr în așa fel încât nu pot fi mișcați. Ei au legea lui Dumnezeu *în inimile lor* (inclusiv sigiliul Sabatului care se găsește chiar în mijlocul legii Sale).

În al doilea rând, ei au doctrina pură. Ei nu s-au “întinat cu femeii”. (Nu, acesta nu este un aspect șovin. Știți despre care femeii se vorbește: Babilonul cel mare, mama prostituatelor și fiicele ei. Aceste femei reprezintă doctrina coruptă, bisericile decăzute și protestanții înrăiți). Poporul lui Dumnezeu va avea doctrina rămășiței despre care se vorbește în Apocalipsa. Ei au abandonat doctrina coruptă și murdară a bisericilor decăzute care sunt simbolizate prin femeii corupte în Apocalipsa. Și ei urmează un sistem de doctrină curată sau biserică curată.

În al treilea rând, ei au victoria completă. Ce înseamnă aceasta? Ei sunt fără prihană, fără pată. Este un cuvânt în Biblie care se referă la oricine l-a primit vreodată pe Isus. Acest cuvânt este “nepătat”, fără pată. În ziua în care tâlharul de pe cruce l-a primit pe Isus, el era fără pată. Aceasta se întâmplă datorită a ceea ce am putea numi motivul “în Hristos”. (Cum acționează acesta? Pune o frunză în Biblia ta și de-acum încolo, orice se va întâmpla cu Biblia, se va întâmpla și cu frunza. Când suntem în Hristos, atunci orice se întâmplă cu Hristos, se întâmplă și cu noi, sau ni s-a întâmplat deja.) Diavolul vine și îi spune tâlharului de pe cruce: “Ești un păcătos.” “Știu” răspunde el. “Și meriți să mori.” “Știu” spune el, “dar Isus moare în locul meu”. Deci, când același dușman vine la noi și noi suntem în Hristos, conversația se poate desfășura astfel: “Ești un păcătos. Cazi, te prăbușești și păcătuiești” “Știu. Nu pot să te contrazic.” “Și meriți să mori.” “Am murit deja” “Când?” “La cruce, unde am văzut prima dată lumina și povara inimii mi-a fost luată.” Aceasta înseamnă să fii fără pată. Orice creștin care s-a sculat azi dimineată și a spus: “Primesc vestea Ta cea bună, Doamne. Primesc harul Tău”, stă înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu ar fi păcătit niciodată. El este fără pată. Iată o veste bună, nu-i așa?

Dar Biblia merge și mai departe cu cei 144.000. Ei nu sunt doar “fără pată” – ei sunt “fără vină”. De ce? Pentru că au învățat prin solie

(și experimentând neprihănirea lui Dumnezeu în loc de a lor), să izbândească, să fie biruitori și să fie supuși.

“Dar stai puțin”, spui tu, “nu vorbim doar despre cei 144.000 de oameni? Asta nu înseamnă nici măcar un oraș prea mare din zilele noastre!” Ei bine, puțini din cercetătorii Bibliei consideră că numărul este întocmai. Dacă tot capitolul este simbolic, de ce nu ar fi numărul la fel? Nu vă cramponați de numărul exact. Rețineți doar că cei 144.000 sunt un grup foarte real de oameni cu caracteristici specifice și o misiune specială. Și *tu* ai putea fi unul dintre ei! Asta ar putea să te sperie sau să fie o veste bună. Dacă știi despre adevărul acestor zile din urmă și ești serios în ceea ce privește cunoașterea lui Isus și devii din ce în ce mai cald în lucrurile spirituale, atunci poți fi printre cei 144.000.

“Dar stai puțin”, spui tu, “nu pot fi fără vină”. Nici eu! Nimeni nu poate, până când nu permite lui Isus să intre în el. Nu, nu suntem fără înșelătorie. Nimeni nu este, până când nu primește darurile pe care le aduce Isus. Țineți minte, noi nu vorbim despre oameni care *trebuie să fie* printre cei 144.000, noi vorbim despre oameni care *vor fi* printre cei 144.000. Și este o mare diferență!

Unde îți este inima în momentul acesta? Cea mai importantă întrebare pe care o poți pune astăzi este: “Sunt eu oare serios?” Întreabă-te: “Sunt eu sincer?” Sunt eu cu *adevărat* serios în legătură cu problema aceasta a Evangheliei și a mântuirii? Este prioritatea mea numărul unu în absolut fiecare zi? Sau pe măsură ce trece timpul devine din ce în ce mai puțin interesantă pentru mine? Dacă ești cu adevărat serios, atunci faci parte dintr-un grup de oameni foarte semnificativ – un grup din care apostolii și profeții ar fi dat orice să facă parte. Și vei avea posibilitatea să vezi lucrurile pe care nimeni altcineva nu le-a văzut vreodată, pe măsură ce evenimentele de sfârșit ale istoriei acestui pământ, încep să aibă loc.

Ce emoționant să fii în viață atunci!

Sigilarea pentru **VEȘNICIE**

Erau acolo, chiar în mijlocul revistei “Newsweek”. Cele trei broaște din Apocalipsa capitolul 16! Extraordinară dovadă că această planetă pe care o numim Pământ este pe la sfârșitul existenței sale prezente.

Să pătrundem în Apocalipsa capitolul 16 și să luăm în considerare unele din ultimele evenimente majore prezise a se întâmpla chiar înainte de revenirea lui Isus.

“Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci care fac lucruri nemaipomenite, și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:13,14).

Ațiunea de aici are loc în timpul celei de-a șasea plăgi dar pregătirea pentru aceste duhuri necurate, aceste puteri reunite, începe undeva mai devreme. (Chiar atunci când se întâmplă evenimente tăcute, cum ar fi deciziile din inima ta, evenimentele din lume continuă să se înmulțească și să se desfășoare în același timp). S-ar putea să sune ca visul cuiva sau ca un mit fantastic dar aceste duhuri necurate au fost clar identificate în profeție. Și recentul reportaj din “Newsweek” mi-a dat curajul să mă arunc chiar în subiectul acestui capitol.

Cele trei duhuri necurate

Deci cine sunt aceste trei duhuri necurate? Primul iese din gura balaurului. Apocalipsa capitolul 13 vorbește despre balaur, acel șarpe bătrân, numit de asemenea diavolul sau Satana. Dar, după cum am auzit

eu, diavolul nu vine la ușa noastră, să ciocăne și să zică: “Bună dimineața, sunt diavolul și am venit să vă fac necazuri astăzi.” Și cu greu ar apărea la Națiunile Unite, să ciocăne la ușă, și să spună: “Iată-mă! Nu mă așteptați?” Nu, el acționează prin alte forțe. Deci, prima “broască” care iese din “gura balaurului” poate fi identificată ca fiind duhurile diavolului sau ceea ce se numește în mod obișnuit, “spiritism”.

A doua broască iese din gura fiarei. În Apocalipsa capitolul 13 (prima jumătate din acest capitol), veți găsi o mulțime de amănunte care identifică Roma papală cu fiara. Nu, aceasta nu este o născocire recentă a imaginației vreunei subculturi. Identificarea Romei papale cu fiara datează clar din Evul Mediu și a fost făcută de către Martin Luther și de către alți mari cercetători care au studiat atent profețiile Bibliei.

A treia broască iese din gura proorocului mincinos. Acest duh necurat a fost identificat în ultima jumătate din Apocalipsa capitolul 13. Este protestantismul decăzut sau întoarcerea de unde a venit. Și aceasta este exact ceea ce au indicat profețiile că vor face Statele Unite, puterea care domină lumea. (Este mult mai ușor de crezut astăzi decât înainte ca, odată puternică, Uniunea Sovietică să se destrame). Conform profeției, Statele Unite vor reveni la principiile lor originare ca Americă protestantă și vor trece peste abis la Roma. Cu ajutorul spiritismului, America va fi una din cele trei mari puteri care vor domina evenimentele în timpul sfârșitului lumii.

Icoana fiarei

Pe măsură ce aceste trei “superputeri” (spiritismul, romanismul și protestantismul apostaziat) încep să-și facă apariția (un curent clar arătat în revista de știri națională, zilele trecute) se formează ceva ce este cunoscut drept “icoana fiarei”. Într-un anumit sens, este vorba de revenirea la Evul Mediu timpuriu. Protestanții evangheliști de dreapta, care nu știu că împlinesc profeția, vor determina Statele Unite să întocmească o copie a sistemului roman din timpul Evului Mediu timpuriu – dogme religioase impuse de edicte și legi seculare.

Protestantismul își va întinde brațul asupra prăpastiei pentru a apuca brațul puterii romane. Apoi se va întinde peste abis ca să strângă mâna

spiritismului. Sub influența acestei triple uniri, SUA va renunța la toate principiile din constituția ei ca guvern protestant și republican și va asigura răspândirea minciunilor și a înșelătoriilor. Aceasta pregătește terenul pentru incredibilele acțiuni ale lui Satana. Prin două mari erori – nemurirea sufletului și sfințenia duminicii – Satana îi va înșela pe oameni. În timp ce prima (nemurirea sufletului) pune bazele spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma (de fapt, închinarea în ziua duminicii, *a venit de la Roma*).

Religie și putere

Atunci, chipul fiarei reprezintă o formă de protestantism apostaziat care va căpăta amploare când bisericile protestante vor căuta ajutorul guvernului civil pentru a-și impune doctrinele lor religioase.

Aceste puteri religioase vor controla guvernul civil în asemenea grad, încât “biserica” poate folosi în mod activ, autoritatea statului pentru a-și atinge scopurile. Când principalele autorități religioase din Statele Unite (unite prin punctele de doctrină care le sunt comune) vor influența guvernul să le impună decretele și să le sprijine instituțiile, atunci America protestantă își va fi format o imagine a vechii ierarhii romane.

Și, după cum s-a întâmplat în Evul Mediu, aceasta va avea ca rezultat inevitabil administrarea de pedepse civile asupra dizidenților.

O conspirație abilă

Se poate întâmpla într-adevăr? Iată ce a avut de spus revista de știri despre evenimentele care au loc chiar acum: “Într-o clădire anexă, construită din prefabricate, a Bisericii Biblice Frățești, lângă cotețele de pui... din nord-vestul statului Arkansas, un tânăr pe nume Ralph Reed, predică evanghelia politicii. Ca director al Coaliției Creștine a lui Pat Robertson, Reed a ajuns să... inițieze pe creștinii evangheliști în tainele câștigării alegerilor”. Articolul continuă vorbind despre o amplă strategie de preluare a țării (pentru religie), prin amestecul în politică la fiecare nivel. Este vorba de Clubul 700 și tot ce implică el.

Articolul îl descrie apoi pe liderul acestei mișcări: “În spatele zâmbetului și al aerului de om cumsecade, se află un jucător încrâncenat. Adresându-se auditoriului său, el își poate folosi religia ca sabie. Și apoi autorul pune o întrebare: “Oare pot catolicii și evanghelicii să-și folosească temeliile comune pentru a deveni parteneri politici?” Până nu de mult, cea mai mare apropiere a lui Pat Robertson de Biserica Romano-catolică, a fost prin oferirea unui loc în locuința sa de la Facultatea de Drept din Yale, pentru un absolvent al Universității Notre Dame. Aceasta s-a întâmplat în anul 1950, cu mult înainte ca Robertson să treacă la creștinii născuți din nou, să devină pastor baptist și să învețe să predice în limbi. Dar acum Coaliția Creștină a lui Robertson îi curtează fățiș pe catolicii conservatori. La întrunirea din septembrie de la Washington D.C., coaliția a acordat premiul întâi al “Laicilor catolici ai anului”, lui Henry Hiey, reprezentantul din Illinois. De asemenea ei au organizat un atelier de lucru pe tema cooperării catolico-evangelice și a heterodoxiei – și au încheiat întrunirile cu o Mesă de Duminică și o slujbă protestantă.

Fascinant! Se pare că profeția se împlinește chiar sub ochii noștri – și stăm pe unul din locurile în formă de cerc de unde asistăm la evenimentele sfârșitului istoriei acestei lumi. Și totuși, chiar pe măsură ce au loc aceste evenimente, se întâmplă ceva în inima ta și a mea. Clipă de clipă, noi devenim ori din ce în ce mai calzi cu privire la Dumnezeu, ori din ce în ce mai reci.

Hristos drept catalizator

Alături de aceste evenimente se petrec lucruri legate de crizele globale. Știm că o criză globală majoră ar putea pune în acțiune toate celelalte strategii care sunt acum în mișcare. Trei posibile crize globale, care se pot vedea de către oricine are ochii deschiși, sunt cea *nucleară* (am crezut că aceasta s-ar putea să dispară dar recent ne-au neliniștit stocurile nord-coreene și sovietice), cea *economică* (cine m-ar putea contrazice că nu ne îndreptăm către o prăbușire economică mondială? Profetii iudecății de apoi, experți în această privință, se află peste tot!) și cea a *dezastrelor naturale* (cutremure, incendii, inundații etc.) Aceasta

din urmă poate că ar fi apărut de mult dacă nu ar fi fost îngerii care să țină cele patru vânturi. Și după cât se pare nu am văzut decât începutul. Când aspecte majore ale crizelor globale vor veni în centrul atenției, oamenii de pretutindeni vor intra în panică, strigând: “Întoarceți-vă la Dumnezeu, căci altminteri vom fi morți cu toții!” Nu este de mirare că vor începe să se petreacă lucruri nemaiauzite, exact cum s-a prezis, lucruri de care oamenii ar râde astăzi. Chiar și o privire rapidă la știrile transmise prin mass-media arată clar că, zi de zi, se pregătește terenul.

“Sigilarea”

Iată acum partea interesantă din punct de vedere spiritual. Ea se bazează pe această “sigilare” care are loc în timp ce sunt ținute vânturile învrăjbite. Este ceva biblic – dar este de asemenea destul de neclar, destul de greu de tratat. Așa că să privim mai îndeaproape la sigilare, la timpul, mesajul și adevărul sigilării prezent în Apocalipsa capitoul 7.

Ce înseamnă sigilarea? Unii cred că va veni un timp când Dumnezeu va sosi cu un fel de mașinărie electromagnetică să execute un fel de operație chirurgicală pe creierul nostru. Vom fi făcuți perfecți peste noapte și vom scăpa de toate grijile.

Oare aceasta reprezintă “sigilarea”? Ca să putem înțelege procesul care are loc în inimile și în mintea oamenilor (în timp ce în altă parte se petrec mari evenimente politice), să cercetăm câteva sinonime pentru sigilare. Dicționarul Webster menționează cuvinte ca: garantat... ratificat... autenticat... marcat... și fixat. Bine stabilit? Aceasta îmi amintește de ceva! Fratele meu și cu mine obișnuiam să dezvoltăm fotografii în camera obscură. (V-ați ocupat vreodată de aceasta când erați copii? Poate că unii dintre dumneavoastră sunteți chiar profesioniști.) Mergeam și cumpăram câteva materiale care nu costau mult. Apoi “închiriam” o cameră de la mama (care era de fapt o debara mare), în care puteam intra și puteam face întuneric. Ne combinam luminile și substanțele chimice. Era nostim să iei câteva din vechile negative ale bunicii, să expui hârtia sensibilă și să privești cum îi apare chipul prin revelator. La prima noastră încercare, am privit îndeaproape cum bunica se făcea din ce în ce mai întunecată și apoi poza devenea

complet neagră! Deodată, ne-am dat seama că uitasem să punem fotografia în baia de fixare, substanța chimică ce “fixa” fotografia (dacă făceai acest lucru la timpul potrivit). Odată “fixată”, rămânea, era garantată, era “sigilată”.

Să ne gândim la acest lucru din punct de vedere al vieții, al oamenilor și al caracterului. Bineînțeles, unul din semnele sigilării este acela de “închis”. Poți aprinde luminile acum. Fotografia a fost fixată. Este gata. S-a terminat.

Circumciziunea – (tăierea împrejur) – un semn?

Dacă studiezi cuvântul “sigiliu” și folosirea lui biblică, vei constata că sigilarea începe la convertire. Într-un anume sens, noi *deja* am fost sigilați. Citiți 2Corinteni 1,22 sau Efeseni 1,13. Apoi Romani 4,11 care vorbește despre circumciziune ca semn al sigilării.

Circumciziune? Este interesant. Se pare că sunt aici aspecte pe care le-am pierdut din vedere. Nu este circumciziunea o chestiune de sănătate și igienă? Ba da, dar acest text face evident faptul că există și un sens spiritual mai profund. Circumciziunea simbolizează punerea deoparte a resurselor genetice de care Avraam avea nevoie pentru procreere. Avraam trebuia să învețe lecția conform căreia deși el *putea* să facă un copil prin propriile mijloace, *putea* fi un fiu *nepotrivit*. Atunci a fost condus prin experiența circumciziunii – un simbol pe care Dumnezeu L-a folosit ca să încerce să-i arate lui (și urmașilor lui), că singura nădejde adevărată pentru lucrurile spirituale este dependența totală de Dumnezeu!

Puterea de alegere

Este interesant de observat că Isus a fost pecetluit de Tatăl Său (Ioan 6,27). Dacă vreți, viața Lui I-a fost cimentată. Oare Hristos nu a avut puterea de a alege? Ba da, a avut-o. Oare ar lua vreodată Dumnezeu de la cineva puterea de opțiune, chiar și de la Fiul Său? Nu. Dar este un sens în care Isus *nu a putut* fi mișcat (în privința schimbării planului). El era gata, terminat, sigilat, fixat.

Se pare că Lucifer nu era sigilat înainte de a cădea. Aceasta te face să te gândești la îngerii și la alte ființe necăzute. (Poate că îngerii și lumile necăzute și-au primit sigiliul când l-au văzut pe Hristos pe cruce și au trăit groaza cu privire la ceea ce Satana dorea să facă propriului său Creator).

Dacă Lucifer ar fi fost sigilat înaintea creației, atunci el nu ar fi provocat tot acest haos care ne înconjoară – nu că nu ar fi putut, dar nu ar fi vrut.

Totuși va veni un timp când Lucifer va fi sigilat în alt mod. Îl veți găsi în Apocalipsa 20,3. Un înger va coborî și îl va arunca în groapa fără fund – și va sigila intrarea deasupra lui! Aceasta este foarte interesant. Acest sigiliu ne spune că în același timp în care neprihănirea s-a dezvoltat pe deplin, a căpătat amploare și răul. A avut loc polarizarea completă. Unii oameni au devenit din ce în ce mai buni (prin bunătatea lui Dumnezeu) și unii oameni din ce în ce mai răi (prin răutatea lui Satana). Acum ei sunt “fixați” pe vecie. Nu “odată mântuit, pentru totdeauna mântuit”, pentru că puterea de alegere acționează mereu. Așa ne-a făcut Dumnezeu de la început. Dar poporul lui Dumnezeu va avea Numele Lui scris pe frunte și va depinde întotdeauna de El.

Mai multe despre sigilare

Ezechiel capitolul 36 și Ieremia capitolul 31 ne spun că Dumnezeu Își scrie sau *întipărește* Legea Sa, în inimile oamenilor. În 2Timotei 2:19, ni se spune că “Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”. De fapt, El îi cunoaște atât de bine, încât gravează Numele Lui pe frunțile lor. Apoi se spune că cei care sunt ai Lui, “...trebuie să se depărteze de fărădelege”.

Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul lumii, Isus privește și Își vede poporul rămășiței. Ei au doctrina și experiența rămășiței – dar nu sunt – încă sigilați. Bineînțeles că mântuirea lor este garantată – dar ei nu sunt încă sigilați.

Și astfel Isus Își ridică mâna către Tatăl Său și spune: “Sângele Meu Tată. Îmi dau sângele Meu pentru acești oameni.” Aparent, sigilarea nu are de-a face cu destinul nostru veșnic, dar are cu adevărat de-a face cu

slava lui Dumnezeu și fericirea celor sigilați. (Aproape că nu există o bucurie mai mare decât bucuria victoriei conștiente.) Acești oameni au fost deja aduși la dependență constantă de Isus și au fost deja umpluți cu Duhul Sfânt. Sigilarea nu provoacă aceasta – ea – “fixează” ceea ce s-a întâmplat deja în ei.

Unii încearcă să se sigileze singuri. Poate de aceea se mută unii la dreapta religioasă. Ei se amăgesc să creadă că pot trăi fără să păcătuiescă și anunță aceasta pretutindeni (unul din marile lor păcate). Ei încearcă să se autoperfecționeze în loc să rămână agățați de Dumnezeu în dependență totală. Cei care biruiesc lumea, firea și pe Satana (cele trei probleme care ne produc tot răul), vor fi cei favorizați care vor primi sigiliul Dumnezeului celui viu. Cei ale căror mâini nu sunt curate și ale căror inimi nu sunt neprihănite, nu vor avea sigiliul Dumnezeului celui viu. Cei care își fac planuri păcătoase și care înfăptuiesc păcatul, vor fi lăsați în urmă – standardul biblic pentru cei 144.000 este extrem de ridicat!

Acum este timpul pregătirii. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea celor întinați, mincinoși, care iubesc lumea sau au o inimă înșelătoare. Caracterul celor care primesc sigiliul lui Dumnezeu trebuie să fie fără cusur și fără pată. Ei trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus.

Schimbarea este opera lui Dumnezeu

Cunoscând aceste lucruri este ușor să te descurajezi studiind acest subiect – cu excepția unui aspect important. Biruința, desăvârșirea caracterului, curăția, toate sunt opera lui Dumnezeu, nu a mea! Dacă aceasta ar fi *sarcina mea*, atunci aș face probabil ceva disperat cum ar fi să devin pustnic sau călugăr sau să mă alătur dreptei religioase. S-ar putea chiar să mă transform într-unul din acei fanatici care umblă de colo-colo băgând pe gât oamenilor versiunea lor despre religie, publicând ziare și furând zecimea, toate acestea într-un efort de a deveni perfect!

Ceva ne-a scăpat, a trecut chiar pe lângă noi în zbor. Sarcina fantastică a schimbării caracterului nostru este în întregime lucrarea *lui Dumnezeu*. Aceasta este o parte importantă din vestea cea bună. Lumea

creștină obișnuită a zăvorât bine conceptul de îndreptățire și a știut să-și concentreze atenția asupra lui – dar ea ignoră restul povestirii. Sfințirea, procesul de *schimbare* a vieților noastre, este de asemenea opera lui Dumnezeu! De fapt, este singura noastră speranță. Este imposibil pentru noi să o realizăm singuri. Din fericire, Dumnezeu ne-a promis că va duce la îndeplinire ceea ce a început în viețile noastre și ne va însoți până la sfârșit.

“Dar stai puțin”, zici tu, nu-mi place cum arată viitorul. De ce nu pot fi unul dintre cei puși să se odihnească înainte de a începe necazurile – și să fie astfel sigilat?” Am auzit mulți oameni spunând aceasta, chiar tineri! Ei bine, știi, nu este un scenariu rău – *dacă* aceasta este voia lui Dumnezeu pentru viața ta. (Adesea mă gândesc la cuvintele mamei mele când stăteam lângă sicriul tatălui meu. Un torent de amintiri scumpe a cuprins-o. “Sigilat pentru veșnicie”, a spus ea, privind chipul lui plin de pace.)

Și aceasta ți se va întâmpla și ție, dacă ești serios în legătură cu Dumnezeu și dacă vei muri înainte ca Isus să vină.

Dar este la fel ceea ce ți se va întâmpla dacă vei fi viu când vine Isus. Când Isus Își aruncă cădelnița în ceruri, El spune: “Cine este sfânt, să fie sfânt și mai departe.” Este gata, fixat, sigilat. Și tu poți fi unul din ei! Dar ca să ajungem la starea aceasta nu trebuie să facem *noi* ceva – este ceva ce se întâmplă de la sine dacă tratăm într-adevăr cu seriozitate toate aceste lucruri.

Să tragem linie

Să tratezi cu seriozitate, cum? *Seriozitate în căutarea lui Dumnezeu!* Aceasta este începutul, mijlocul și sfârșitul. Să fii serios în a-L face pe El prioritatea numărul unu în viața ta – *în fiecare zi*, nu doar la sfârșit de săptămână!

Știi că Isus vrea să ne cunune? De mult dorește acest lucru. Da, Isus vrea să ne cunune și El folosește acest tip de limbaj de-a lungul Scripturilor.

Când îndrăgostiții își scriu bilete, ei pun adesea pe plic literele **SCUS**. Ce reprezintă litera **S**? Sigilat! În timpul unei cununii, de ce așteptăm

cu sufletul la gură momentul imediat următor rugăciunii de binecuvântare? Pentru că **S**igilarea relației **Cu Un S**ărut are ceva special (în limba engleză – SWAK = **s**ealing **w**ith **a** **k**iss). Este un simbol al intimității, al unicității, al angajamentului și al permanenței.

Încercați aceasta ca definiție a căsătoriei: “Este atunci când doi oameni se unesc personal și pentru totdeauna”. În ciuda a ceea ce a făcut lumea cu această instituție, aceasta este ceea ce îți dorești cu *adevărat*, indiferent de situația ta. La urma urmei, despre aceasta este vorba în toată ceremonia. Scopul este de a “sigila” relația pentru totdeauna.

Și se pare că tot despre aceasta este vorba și în sigilarea lui Dumnezeu. Dar este o sarcină colosală – pur și simplu este prea mult ca s-o putem îndeplini noi înșine. De aceea trebuie să așteptăm de la Dumnezeu să ducă până la sfârșit acest proces de sigilare și să învățăm să depindem de El în totul.

Marea STRIGARE

Am putea-o numi mesajul celui de-al patrulea înger (deși conținutul se aseamănă foarte mult cu mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa capitolul 14). Ea sună astfel: “După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și a zis: “A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei”. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18: 1-4) (KJV)

Mesajul acestei “mari strigări” vine după cernere, când fiecare merge ori pe un drum, ori pe celălalt și va continua până la sfârșitul încercărilor omenești. Despre ce este acest mesaj? Ei bine, după cum am discutat, centrul atenției celor trei îngeri din Apocalipsa capitolul 14 este “neprihănirea lui Hristos în loc de a noastră”. Și dacă privești atent, vei constata că acest concept stă și la baza “mesajului celui de-al patrulea înger”. Deci, în toate aceste mesaje, tema centrală este mântuirea prin credință.

Dacă studiezi solia mării strigări și ploaia târzie a Duhului Sfânt, vei vedea că atunci când este dat, nimeni din cei care îl primesc nu va întreba ce se întâmplă. Este un timp când solia lui Dumnezeu trece ca un foc suflat de vânt prin iarba uscată - el este pretutindeni.

Cei bolnavi vor fi vindecați, poate chiar morții vor fi înviați. Va avea loc o fantastică manifestare a puterii lui Dumnezeu care va face ca până și Ziua Cincizecimii și biserica apostolică timpurie, să pară mărunte în comparație cu ea. Deci, având în vedere drama evenimentelor de la sfârșitul zilelor, aceasta este o solie extraordinar de importantă de studiat.

Poporul lui Dumnezeu

Haideti să privim la actorii din această dramă. Poporul lui Dumnezeu, puțin înainte de revenirea lui Hristos, seamănă mult cu poporul Israel puțin înainte de intrarea în țara Promisă. Este de asemenea o asemănare izbitoare cu atitudinea copiilor lui Israel puțin înainte de prima venire a lui Hristos. Vă amintiți cum dușmanul căuta orice prilej să pună stăpânire pe mintea poporului lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu-și dea seama de adevărurile importante? Deci, oamenii de la sfârșitul zilelor pot fi comparați cu două grupuri: poporul lui Dumnezeu în călătoria lui din Egipt în Canaan și poporul lui Dumnezeu cu puțin înainte de prima venire a lui Hristos.

Aceste comparații nu sunt neapărat măgulitoare! Dar există un adevăr liniștitor. În ciuda eșecurilor, a greșelilor și a neînțelegerilor lor, ei sunt totuși poporul lui Dumnezeu! (Și tu poți fi unul din ei).

Iată altă comparație uimitoare. Nu este nevoie să studiezi mult ca să-ți dai seama că și poporul religios din timpul primei veniri a lui Hristos și Biserica Romei, aveau multe în comun. Și, dacă poporul lui Dumnezeu (înainte de prima venire a lui Hristos) și cei care trăiesc la sfârșitul timpurilor (înainte de a doua Sa venire), și Biserica Romei, toate acestea au ceva în comun, nu ar fi o idee bună să acorzi atenție în mod serios avertismentelor din Apocalipsa capitolul 18?

Este o mare greșală să presupui că, doar pentru că avem o oarecare înțelegere profetică și istorică a acestor trei îngeri din Apocalipsa capitolul 14, suntem scutiți de înșelătoriile din zilele de pe urmă. Înțelegerea mesajelor celor trei îngeri (care va crește până la proporțiile unei mari strigări sub acest al patrulea inger), nu este suficientă. Trebuie să avem o *experiență personală* în adevărurile spirituale de care este vorba în aceste mesaje!

Mesajele celor trei îngeri

Așadar, despre ce vorbesc în realitate “soliile celor trei îngeri”? Mi-ar plăcea să sugerez că ele merg mult mai profund decât avertizarea în

legătură cu judecata, cu Babilonul și cu fiara. Și ele conțin cu siguranță mult mai mult decât simpla încurajare de a merge la biserică.

Marea strigare a celor trei îngeri dezvăluie neprihănirea lui Hristos, Răscumpărătorul care iartă păcatele. Aceasta este “lumina care va umple întreg pământul”. De-a lungul anilor, solia aceasta a fost în mare parte pierdută din vedere dar nu este o solie *pierdută*. Și când va începe din nou, va înainta cu putere spre împlinirea sa finală. Toată puterea este dată în mâinile lui Dumnezeu ca El să poată distribui daruri bogate omenirii, împărțind darul neprețuit al propriei Sale neprihăniri, agenților umani neajutorați. *Aceasta* este solia pe care Dumnezeu vrea să o dea lumii – tema celor trei îngeri, care va fi proclamată cu voce tare și audiată cu o revărsare fantastică din Duhul Său. Este neprihănirea lui Hristos, împărțită ființelor omenești neajutorate. Și neprihănirea lui Hristos nu este doar începutul acestei solii. Este conținutul de bază, miezul, inima însăși a mării strigări a celor trei îngeri.

Neprihănirea lui Hristos

Scopul soliei neprihănirii lui Hristos este să răsune de la un capăt la celălalt al pământului, ca să pregătească calea Domnului. Dacă acest lucru este adevărat, atunci fără îndoială că diavolul nu îl poate suferi. Poate v-ați dat seama că în ultimii ani, diavolul a fost furios din cauza acestei solii. A încercat să-i facă o proastă reputație, astfel încât oamenii să uite pur și simplu de el și să se îndrepte spre lucruri “mai importante”. De fapt, în multe locuri, oamenilor a cam început să le fie frică să vorbească despre “neprihănirea prin credință”; le este frică să nu clatine barca și să răstoarne oamenii.

La o întâlnire a misiunilor, nu cu mult timp în urmă, un predicator tânăr s-a ridicat și a spus: “De ce unii dintre dumneavoastră nu vorbesc decât despre același lucru tot timpul – adică despre neprihănirea prin credință? De ce nu continuați cu altceva? De ce nu vorbiți despre ceva mai important, cum ar fi creșterea bisericii?”

Acum nu știu dacă acest tânăr vorbea sincer sau nu! Sper că nu era sincer! Dar ce contează este că diavolul nu vrea ca solia neprihănirii lui Hristos să fie clar dezvăluită și înțeleasă, pentru că știe că, dacă o primim

pe deplin, puterea lui va fi distrusă. (Și vor urma lucruri interesante, inclusiv creșterea bisericii). Dacă așa stau lucrurile, atunci avem marea responsabilitate de a nu pierde din vedere *niciodată* acest mesaj!

Punctul central corect

Dacă suntem cu adevărat interesați în a duce lumii solia celor trei îngeri (sub marea strigare a celui de-al patrulea înger) și dacă într-adevăr înțelegem corect conținutul său, atunci neprihănirea prin credință va fi punctul forte al soliei noastre – centrul atenției.

Dar *cum* anume să ne concentrăm asupra ei? Iată un exemplu: “Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Lui... “ (Apocalipsa 14;7 – mesajul primului înger, vă mai amintiți?). Haideti să-l studiem în lumina temei acestei “neprihăniri prin credință”.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Nu înseamnă să-ți fie frică de El, ci să Îl venerezi, cu uimire și cu teamă. Ce înseamnă să dai slavă lui Dumnezeu? Înseamnă să primești mântuirea prin credință (de la Hristos), în loc de mântuirea prin fapte (de la noi înșine).

Lucrarea lui Dumnezeu aruncă în țărână slava omenească și face pentru noi ceva ce noi nu avem putere să facem. Și ce nu putem noi să facem? Nu ne putem mântui. Nu ne putem salva din păcatele noastre trecute, nu ne putem salva din păcătuirea noastră din prezent și nu ne putem salva din lumea în păcat. Ne-am împotmolit! Născuți pe o planetă nepotrivită, toți avem necazuri și singura noastră speranță este în Mântuitorul. (Toate falsele sisteme de religie au un lucru comun - ideea că omul poate face ceva pentru a se mântui. Și cel mai mare pericol pentru noi astăzi este să credem că există vreo cale pentru a ne mântui singuri!)

“... și închinați-vă Lui”. Ce înseamnă să te închini Lui? Ei bine, înseamnă să ne închinăm lui Dumnezeu, și nu nouă înșine. Dacă noi credem că există vreo cale de a ne mântui singuri și ne atribuim o parte din slavă pentru acțiunile noastre, atunci sfârșim închinându-ne nouă înșine în loc să ne închinăm lui Dumnezeu. Este un pericol despre care am fost avertizați în timpul celor trei îngeri și se amplifică până la o mare strigare, odată cu mesajul celui de-al patrulea.

“O, știi că nu mă pot mântui singur”, spui tu. Avertismentul acesta trebuie să fie pentru altcineva. Dar acestea pot fi simple cuvinte. *Acțiunile* majorității membrilor bisericii strigă în gura mare ce cred ei cu adevărat. Când majoritatea membrilor bisericii nu se preocupă, zi de zi, să-L caute pe Isus și mântuirea Sa, atunci de fapt ei încearcă să se mântuiască singuri – indiferent de cuvintele pe care le rostesc cu gura! Dacă noi credem cu adevărat în neprihănirea prin credință, atunci vom petrece timp venind la Isus, închinându-ne Lui, slăvindu-L pe El și învățând să ne încredem în El. Doar atunci vom fi siguri că nu încercăm să ne mântuim singuri.

Devoțiune zilnică

Apropo, știati că *toți* au viața lor de devoțiune? Nu vorbiți despre cei care au o viață de devoțiune și cei care nu au. Toți au. Unii oameni sunt devotați muzicii rock. Viața lor de devoțiune o reprezintă sunetul care se revarsă în urechile lor. Unii sunt devotați bursei. Ei petrec ore în șir citind cifre frumos tipărite care pe noi, ceilalți, ne-ar plictisi de moarte. Unii sunt devotați propriei lor înfățișări. Viața lor de devoțiune se derulează între oglindă și magazin. Unii sunt devotați sportului. Timpul lor de devoțiune se scurge în fața paginii sportive din ziar. Și mulți sunt devotați televiziunii. O răsucire de buton și orele par să se scurgă pe nesimțite.

Ce insultă la adresa Împăratului Împăraților, adusă chiar de oameni care pretind că sunt copiii Lui! Ei nu reușesc să petreacă timp gândindu-se la El, vorbind cu El și ascultându-L. Dacă într-adevăr avem de gând să ne închinăm lui Dumnezeu, atunci nu putem să ne petrecem viața închinându-ne nouă înșine sau altora.

Și acesta este firul comun (dar adesea neluat în seamă) al soliilor îngerilor din Apocalipsa - avertismentul împotriva închinării la sine și invitația de a ne închina lui Dumnezeu. Babilonul și fiara sunt condamnate din cauza sistemului lor organizat de închinare la sine. Dar este posibil ca chiar și creștinii declarați să alunece în capcana “falsului zeu” despre care îi avertizează pe alții. Și facem aceasta, găsim timp pentru toți și pentru toate, în afară de Dumnezeul căruia pretindem că ne închinăm.

Babilonul

Având aceste lucruri în minte, să examinăm mai îndeaproape mesajul mării strigări și să încercăm să înțelegem puțin mai mult din sensul și importanța sa.

Cum am observat anterior, solia celui de-al patrulea înger din Apocalipsa capitolul 18 este asemănător cu mesajul celui de-al doilea înger din Apocalipsa capitolul 14, și include un avertisment împotriva Babilonului căzut. Dar Babilonul era deja căzut, nu-i așa? Vă amintiți Turnul Babel, de unde a început Babilonul? Altă încercare a omenirii să se mântuiască singură, a eșuat cu mult timp în urmă. Dar în profeție, Babilonul reprezintă un sistem religios decăzut. Babilonul cetatea cea mare, mama prostituatelor, nu este antireligios, este religios până în străfundul lui! Dar este o mare problemă. Problema Babilonului modern (ca și a Babilonului antic) este reprezentată prin termenul “păcat trupesc”.

Păcatul trupesc este unirea a două corpuri care nu trebuie să se unească. Și în cadrul sistemului religios al Babilonului, cele două lucruri pe care încearcă ei să le îmbine, sunt conceptele de mântuire prin credință și mântuire prin fapte.

Punctul central greșit

Majoritatea creștinilor cred că “trăind o viață creștină” trebuie să ne străduim să facem bine și după ce am făcut tot ce putem, Hristos va veni în ajutorul nostru și ne va ajuta să facem restul.

Această idee greșită de supunere (în parte prin faptele noastre și în parte prin puterea Lui suplimentară), formează temelia pentru viața multor creștini, astăzi.

Le-ai spus vreodată copiilor tăi să fie buni? Ți-a spus vreodată cineva: “Fii bun” și tu ai răspuns : “Voi încerca”. Sună cunoscut, nu-i așa? Noi credem că trebuie să facem tot ce putem, după puterile noastre și apoi (unde nu reușim), Dumnezeu va face restul.

Mai ales în domeniul “trăirii vieți creștine”, ni se pare ușor să cădem în acest tipar al încercării de a face noi înșine ceea ce știm că ar trebui să facem. Strângem din dinți și încercăm să ne forțăm să fim supuși. Și

această religie “de înlocuire” (înlocuitor de sfințire) este de fapt o parte din Babilon. Este printre noi de mult timp, dar tot Babilon este.

Marea strigare vine când poporul lui Dumnezeu descoperă (căutând pe Isus, învățând să-L cunoască mai bine și venind în părtășie mai profundă cu El), că El este Cel care produce *toată* neprihănirea! Noi nu producem *nimic* din ea! Așadar, El este Cel care primește toată slava. Noi nu primim *nimic* din ea.

Adevărul ecuației este că puterea lui Dumnezeu plus puterea omului, este egal... *nici o putere* și acesta este motivul multor înfrângeri în viața noastră de creștini. Chiar când dăm învățături împotriva Babilonului, în eforturile noastre de a avertiza lumea asupra crizei care va veni, noi ne ținem tare de principiul păcatului trupesc – principiul Babilonului.

Combinație fatală

Combinația de putere religioasă și laică este fatală. În timpul Evului Mediu, puterea “fiarei” nu era doar o putere religioasă sau politică. Ea le combina pe amândouă (păcat trupesc) – imoralitate.

Imoralitatea spirituală apare din nou în America. Mai devreme am spus că, atunci când biserici importante se unesc prin doctrinele pe care le au în comun și influențează guvernul să adopte decretele lor și să susțină instituțiile lor, atunci America Protestantă va crea din nou climatul Romei antice și dizidenții vor avea de înfruntat pedepse grele. Chiar actul impunerii datoriei *religioase* prin puterea *laică* (o falsă unire), creează această “icoană a fiarei”.

Haideți să ducem puțin mai departe acest concept. Ce alt cuvânt pentru putere “laică” există? Putere omenească. Așadar, chipul fiarei presupune impunerea obligațiilor religioase prin putere omenească.

Putem vorbi despre chipul fiarei, semnul fiarei, numărul și numele fiarei și putem privi la aceasta doar în termeni de evenimente profetice și istorice. Dar aici este vorba despre ceva mai profund. S-ar putea să nu ne unim cu fiara (Babilonul) și să nu fim implicați în încercarea de a impune îndatoriri religioase cu ajutorul puterii omenești? Este adevărat că până la urmă cei care sunt o parte din Babilon și din fiară, vor alege o anumită zi de închinare ca simbol al puterii lor. Dar este posibil să

mergi la biserică în ziua Domnului în fiecare săptămână, și tot să fii vinovat de a încerca să-ți folosești propria putere omenească pentru a-ți impune concepțiile religioase. Și aceasta este imoralitate. Aceasta este Babilon. Aceasta este icoana fiarei.

Simbolul loialității

Până la urmă, ziua de închinare a lui Dumnezeu (vezi porunca a patra) devine un simbol vital al loialității (supunerii noastre). Cei care îl cinstesc pe Dumnezeu vor ajunge să înțeleagă deplin binecuvântarea și întreaga semnificație a odihnei de Sabat. Pavel s-a exprimat astfel: “Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” (Evrei 4:9,10)

Aceia care se odihnesc de propriile lor încercări de a se strădui să țină legea lui Dumnezeu pentru mântuire, au primit darul neprihănirii de la Hristos. Neprihănirea Sa va fi trăită în viețile lor din ce în ce mai mult, prin puterea Lui în loc de puterea lor. Aceasta este solia marii strigări. Aceasta este în realitate solia celor trei îngeri.

În acest context, legile religioase naționale prezise în profeția biblică devin mai mult decât simple legi despre o anumită zi de închinare. Ele devin simbolul pentru bisericile și oamenii care au respins odihna de Sabat a lui Dumnezeu și care se bazează pe propriile lor cuvinte. Ele sunt o încercare de a forța supunerea față de principiul Babilonului, de a ne mântui noi înșine în loc să privim mântuirea oferită de Dumnezeu.

Dar chiar și printre oamenii lui Dumnezeu se înțelege greu acest lucru. Este greu de învățat (și ușor de uitat) că Isus este singura noastră speranță de mântuire. Cântăm, ne rugăm și predicăm despre acest lucru dar adesea nu reușim să îl trăim!

Lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, se pare că i-a fost greu să țină minte, deși era un om neprihănit, un preot și era anume ales de Dumnezeu ca să pregătească și să învețe pe solul lui Mesia.

Nașterea unui fiu pentru Zaharia, ca și nașterea moștenitorului promis pentru Avraam (și nașterea Mântuitorului pentru Maria), a avut scopul să învețe un mare adevăr spiritual – un adevăr pe care îl învățăm greu și

îl uităm imediat și anume: cu propria noastră putere, nu suntem în stare să facem vreun lucru bun; dar dacă suntem supuși și ne încredem în El, ceea ce este imposibil prin putere proprie va fi împlinit prin puterea lui Dumnezeu. Doar prin credință a fost dat copilul promis. Doar prin credință s-a născut viața noastră duhovnicească și noi putem face lucrările neprihăririi.

Miezul credinței

Observați că două lucruri se întâmplă prin credință. Mai întâi, prin credință, ia naștere viața noastră spirituală. Dar nu se oprește aici. Tot prin credință (nu prin propriile noastre eforturi), ni se dă posibilitatea să facem lucrările neprihăririi.

Orice încercare de a ne mântui prin propriile mijloace, nu numai că eșuează, dar în realitate stânjenește lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Efortul de a câștiga mântuirea prin propriile noastre fapte, duce inevitabil la acumularea pretențiilor omenești ca o “barieră” împotriva păcatului. Când oamenii văd că nu reușesc să țină legea, ei încep să născocoască reguli și prevederi proprii, ca să se oblige să se supună. Și toate acestea le deturneză atenția de la Dumnezeu la ei înșiși.

În timp ce unii cred că se leagă de Dumnezeu prin angajament, ei de fapt se bazează pe auto-dependență. Sunt multe suflete oneste care se încred parțial în Dumnezeu și parțial în ei înșiși. În loc de a privi spre Dumnezeu pentru a fi păziți prin puterea Lui, ei se bazează pe vigilență împotriva ispitei (și îndeplinirea anumitor obligații religioase) pentru a fi primiți de El.

Nu există biruințe în acest fel de credință. Astfel de persoane se trudesesc fără nici un scop. Sufletele lor sunt în totală dependență și nu-și vor găsi odihna până când nu lasă povara la picioarele lui Isus.

O invitație la odihnă

Dar nu disperați! Pentru aceia care nu găsesc odihna în lupta împotriva păcatului și a diavolului, este o veste bună! Ea se găsește în

Matei 11:28. Isus Însuși face invitația: “Veniți la Mine... și eu vă voi da odihnă”.

Ceea ce rămâne din problema Babilonului (problema încercării de a impune obligații religioase prin puterea omenească), se găsește în venirea la Isus și primirea harului Lui, zi de zi. Și aceasta este tot ce putem face noi în privința propriei noastre mântuiri. Doar să venim la El. Și pe urmă, să nu încetăm să venim la El. Acesta este secretul.

În zilele din urmă ale soliei celor trei îngeri, poporul lui Dumnezeu va înțelege în sfârșit unde este adevărata putere. Ei vor trece prin mari lupte. Dar după tot întunericul, confuzia, nedumerirea și teama, ceva le va deveni în sfârșit foarte clar. Și când va fi așa, ei vor primi biruința și vor merge în lume cu o mare strigare pentru a vesti mesajul generos al neprihănirii lui Hristos. Și acel mesaj va avea ecouri de la un capăt până la celălalt al pământului.

Unii din noi cred că trăim chiar acum în preajma acelei mari schimbări. Poporul lui Dumnezeu a trecut prin multe lupte pe cale și caută să înțeleagă clar mesajul îndreptării prin credință și al iertării. Dar în multe suflete, tema sfințirii prin credință și cum să trăiești o viață de creștin biruitoare, sunt încă învăluite în mister.

S-ar putea să fie vorba de mai multe crize pe măsură ce ne apropiem de o înțelegere deplină a soliei neprihănirii lui Hristos (așa cum este el trăit în viețile noastre de zi cu zi). Și totuși va veni și acea înțelegere și va începe marea strigare. Ea va continua pe măsură ce solia “neprihănirii lui Dumnezeu în loc de neprihănirea noastră” va fi răspândită de-a lungul și de-a latul pământului.

Ploaia **TÂRZIE**

Există un cântec despre o ploaie care va veni, pe care l-am auzit aproape toți. El sună așa:

“Ploaia târzie promisă,
Ce Tu ne-ai făgăduit
Stropii ei scumpi ne trimite
Planu-Ți să fie-mplinit”

Revărsarea Duhului Sfânt a fost comparată cu ploaia și ploaia despre care vrem să vorbim în acest capitol se numește “ploaia târzie”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Duhul lui Dumnezeu este revărsat pentru ultima oară, cu ocazia finală, înainte de revenirea lui Hristos.

Duhul Sfânt este printre noi de mult timp! El apare în Genesa 1: 2, implicat în opera de creație. El a fost prezent în timpurile Vechi Testamentale, mișcând inimile oamenilor pentru a-i convinge, a-i converti, a-i curăți și a-i însărcina să slujească. Puteți citi despre lucrarea Lui în transformarea lui Saul, regele nou uns al Israelului, în alt om (1Samuel capitolul 10). El a coborât în chip de porumbel la botezul lui Isus. Și a apărut într-un sens deosebit în ziua Cincizecimii.

Ar lua prea mult timp să enumerăm toate exemplele date în Scriptură în legătură cu lucrările Duhului Sfânt. Dar ni s-a promis că Duhul Sfânt va veni cu putere deosebită chiar la sfârșitul timpurilor, cu puțin înainte de închiderea harului, pentru a-și face ultima lucrare pe pământ.

Deci când vorbim despre ploaia târzie, vorbim despre altă revărsare a Duhului lui Dumnezeu așa cum a fost trăită de poporul lui Dumnezeu din toate timpurile – doar că de data aceasta are o putere și o amploare mai mare și este ultima care va veni înainte de sfârșitul timpurilor.

Dumnezeu la cârmă

Primul lucru pe care trebuie să-l observăm este că Dumnezeu Însuși va prelua conducerea, așa cum a făcut în ziua Cincizecimii. El va lua cârma în mâinile Sale și vom fi surprinși de mijloacele simple pe care El le va folosi ca să înfăptuiască și să perfecționeze lucrarea Sa de neprihănire. Ce înseamnă că Dumnezeu ia cârma în mâinile Sale? Este o expresie de modă veche. Obişnuiam să merg în oraș cu mătușa mea Lucia. Mătușa Lucia avea o iapă cenușie, bătrână pe care o chema Nell și când am fost în vizită la bunica (lângă mătușa Lucia), am mers în oraș cu trăsura trasă de bătrâna Nell. Deoarece nu aveam decât trei ani, eu nu aveam de gând să iau hăturile în mâinile MELE! Eram foarte mulțumit să las grija condusului trăsorii pe seama mătușii Lucia!

Poate că analogia ar fi mai modernă dacă am spune că Dumnezeu va lua volanul. Există dovezi că El va prelua controlul asupra evenimentelor într-un mod deosebit, pentru a determina încheierea lucrării Sale. De-abia aștept să se întâmple aceasta, dumneavoastră nu?

Putem să ne facem o idee mai clară despre ploaia târzie, studiind ploaia timpurie (din ziua Cincizecimii). Dacă ploaia târzie este ca prima, solia va fi transmisă nu atât prin argumentare, cât printr-o convingere profundă din partea Duhului lui Dumnezeu. Argumentele au fost deja prezentate. Sămânța a fost sădită și acum va răsări și va da roade. Adevărul este văzut în claritatea lui și copiii adevărați ai lui Dumnezeu vor rupe lanțurile care i-au ținut legați. Acum nimic nu îi mai poate opri de la supunerea în fața adevărului. Legăturile de familie nu mai au acum puterea să-i țină în loc. Nu mai poate fi folosită ca scuză: “Nu pot să primesc acest lucru pentru că soțul meu (sau soția mea, părinții sau copiii) nu doresc să-l accepte”. Când Duhul Sfânt vine cu putere, toate considerentele omenești sunt lăsate deoparte și inimile de pretutindeni vor răspunde la invitația Sa.

Repetarea Cincizecimii

În capitolul anterior, am discutat faptul că solia mării strigări este asemănătoare din multe puncte de vedere cu solia celui de-al doilea înger (Apocalipsa capitolul 14). Dar solia mării strigări va fi deosebită. Într-un anume sens, solia acestui al patrulea înger va părea nou-nouță, deși face parte integrantă din solia deja transmisă – Hristos și neprihănirea Sa.

După cum se pare după stropii ploii târzii (ca în timpul Cincizecimii), oamenii vor auzi Cuvântul lui Dumnezeu vorbit în limba lor maternă. Evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta. Mii de oameni vor primi putere să dea glas minunatelor adevăruri ale lui Dumnezeu. Bâlbâiții își vor da drumul la limbă și timizii vor fi făcuți puternici, pentru a depune mărturie curajoasă despre adevăr.

Dacă ești timid, bine-ai venit în clubul timizilor! Unii dintre noi suntem atât de timizi că ne doare. Obişnuiam să mă plâng tatălui meu în legătură cu aceasta și el spunea: “Nu-ți face griji, fiule, toți suntem timizi când suntem tineri. O să te schimbi.” În realitate, situația se înrăutățește în fiecare an. Dar pot să depun mărturie despre faptul că atunci când te ridici și încerci să spui ceva pentru Isus, El preia conducerea și îți dă un curaj care depășește personalitatea ta obișnuită. Aceasta este o veste bună, nu-i așa? Chiar și cei mai timizi și retrași se pot număra printre glasurile care vor amplifica marea strigare în timpul ploii târzii și vor face ca solia despre Hristos și neprihănirea Lui să se răspândească precum focul în miriște.

Iată altă abordare bazată pe ploaia timpurie. Vor fi reînviată manifestări supranaturale ale puterii lui Dumnezeu. Vor fi făcute minuni, bolnavii vor fi vindecați, și tot felul de semne și minuni îi vor urma pe credincioși pretutindeni. Ce emoționant să fii în viață atunci!

Dar iată un fapt interesant, de ținut minte, cu privire la lucrarea care urmează a fi împlinită. În această ultimă mare lucrare, puțini oameni mari vor fi implicați. Este o epocă periculoasă pentru oricine are talente valoroase ce pot fi folosite pentru lucrarea lui Dumnezeu. Satana întinde permanent capcane pentru astfel de oameni, încercând neobosit să-i umple de mândrie și ambiție. Și când Dumnezeu este gata să-i folosească, ei sunt adesea prea independenți, prea îngâmfați și prea mândri de propria lor dăruire, ca să se supună planurilor lui Dumnezeu.

“... Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte” (1 Corinteni 1: 27). De câte ori nu s-a întâmplat ca cei cu mari talente înnăscute, dăruieți cu adevărat, să se întoarcă la propriile lor obiceiuri, în timp ce aceia care păreau cel mai puțin calificați, să fie folosiți de Dumnezeu la capacitate maximă? Ți s-a întâmplat vreodată să te uiți din nou prin documentele școlare și să-ți dea de gândit faptul că mulți din oamenii aparent mari ai campusului au dispărut mai târziu, în timp ce unii dintre cei mai puțin promițători au înfăptuit lucruri minunate în slujba lui Dumnezeu și a altora? E greu să nu observi acest lucru dacă ai ochii într-adevăr deschiși.

Te consideri o persoană importantă? Atunci ai grijă! Ți-e teamă că Dumnezeu nu te poate folosi niciodată pentru ceva important, pentru că ai prea puține calități care să te recomande ca lucrător pentru El? Iată o veste bună! Dacă te dăruiești Lui, El te poate folosi pentru ca să faci o lucrare bună pentru El.

Sub șuvoaiele ploii târzii, restricțiile mașinăriei noastre umane vor fi din când în când înlăturate și Duhul Sfânt va vorbi prin mijlocitorul viu, uman, cu putere de convingere. Și în timp ce apa vie curge prin propria matcă a lui Dumnezeu, nimeni nu va fi deranjat de faptul că propozițiile s-ar putea să nu fie bine rotunjite sau că ar fi vreo greșeală gramaticală.

Alți factori

Iată altceva la care vă puteți aștepta. În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost turnat peste biserica primară, mii de oameni au fost convertiți într-o singură zi. Bindecuvântarea lui Dumnezeu s-a manifestat într-un mod remarcabil. Și totuși, au fost unii incapabili să aprecieze ce se întâmplă! (vezi Fapte 2:13) Ei au tras concluzia că Petru și ceilalți apostoli erau beți! Tot așa va fi și în timpul ploii târzii. Duhul Sfânt se va revărsa asupra inimilor de pretutindeni și mulți nici măcar nu îl vor recunoaște, cu atât mai puțin îl vor aprecia!

Alt aspect ciudat al acestui timp este că îngerii probabil vor apare ca să facă lucrarea care ni s-a dat ca privilegiu s-o facem dar am neglijat. Vom auzi pe cineva răspândind solia lui Dumnezeu cu mare forță și

vom spune: “De unde vine? Cine este?” Și singurul răspuns va fi: “Nu știu”. Îngerii au apărut în chip omenesc de multe ori în istoria acestei lumi. Avem dovada în Scriptură. Și încă se mai întâmplă din când în când, chiar și astăzi.

Cu câțiva ani în urmă, un pastor din Arizona a cerut să-i vină în ajutor un apărător al libertății religioase. Pastorul era nervos pentru că se ținea o mare întrunire a liderilor civili și politici în Phoenix, pentru a se discuta legi religioase pentru stat. Susținătorii acestor legi au sponsorizat un dineu și au ales un avocat celebru, ca să prezinte cazul lor în favoarea legilor conservatoare din Arizona. Au fost prezenți atât acest pastor local cât și reprezentantul libertății religioase. Conform spuselor lor, avocatul a fost atât de elocvent și și-a prezentat cazul cu o logică atât de evidentă, încât participanții au fost convinși să urmeze sugestiile sale și să procedeze la adoptarea și aplicarea legilor religioase în Arizona.

Pastorul local s-a gândit că ar trebui să încerce să contraatace prezentarea avocatului dar când s-a ridicat să vorbească, nu a fost capabil să scoată un cuvânt. Gura parcă îi era încheștată. După câteva clipe, a renunțat și s-a așezat la loc. Reprezentantul apărării libertății religioase a hotărât că îi revenea lui sarcina salvării situației, așa că s-a ridicat. Dar și lui, gura i s-a uscat și nu a fost în stare să vorbească! Pe când se prăbușeau ei neputincioși pe scaune, întrebându-se ce se întâmplă, s-a deschis ușa și a intrat un bărbat purtând un costum elegant. Apropiindu-se de microfon, el a spus: “Sunt doar un cetățean și aș vrea să spun câteva cuvinte”. Doar în câteva clipe, el a făcut ca argumentele avocatului să pară absolut ridicole. Adunarea a încremenit. Avocatul a încercat să combată argumentele sale dar era evident tulburat, consternat și până la urmă întreaga întrunire s-a încheiat într-o confuzie generală. Bineînțeles că cei doi apărători ai libertății au încercat să-l găsească pe bărbatul în costum elegant ca să-i mulțumească – dar el dispăruse! Vă miră acest lucru?

Ne putem aștepta la intervenția lui Dumnezeu în timpurile care vor veni, pentru că de-a lungul vremii, El ne-a dat permanent exemple de manifestare a puterii Sale. Dar aveți grijă! Această lumină care va lumina pământul va fi numită “lumină falsă” de către cei care refuză să meargă în slava ei încurajatoare! Vor avea loc manifestări minunate ale puterii

lui Dumnezeu dar ele nu-i vor afecta pe cei care nu s-au smerit în fața Domnului și nu și-au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință. Când Dumnezeu își va manifesta puterea, ochii lor orbiți vor vedea doar ceva periculos, ceva ce le va produce teamă și-și vor aduna toate puterile ca să-i facă față.

Hristos – neprihănirea noastră

Diavolul face tot ce-i stă în putere pentru a aduce o proastă reputație soliei despre: Hristos – neprihănirea noastră, astfel încât oamenii să creadă că este periculos și să lupte împotriva lui. Există dovezi biblice clare ale modului în care el a acționat împotriva acestei solii de-a lungul secolelor. Dar dacă marea strigare este solia care îl primește pe Duhul Sfânt cu puterea ploii târzii, dacă marea strigare este solia care spune că Hristos (și nu propriile noastre fapte) este singura noastră speranță de mântuire, atunci ar trebui să facem tot posibilul să rămânem deschiși pentru el și să-l înțelegem cum se cuvine.

Și nu uitați, *înțelegerea* corectă nu este doar esențială, ci ea este și o *experiență* corespunzătoare în credința pe care o împărtășim. Dacă nu găsim timp, zi de zi, să primim, să trăim și să experimentăm puterea mântuitoare a lui Isus Hristos, atunci nu vom fi pregătiți pentru timpul când va veni revărsarea finală a Duhului Său.

Pregătirea pentru ploaia **TÂRZIE**

Cum putem fi gata pentru a primi ploaia târzie? La prima vedere, s-ar părea că pregătirea pentru ploaia târzie și pregătirea pentru venirea lui Hristos sunt unul și același lucru. Dar chiar ploaia târzie este o parte a pregătirii pentru venirea lui Hristos. Cei care analizează fiecare detaliu, fac față la fiecare încercare și înving orice ispită oricare ar fi prețul, au ținut seamă de sfatul martorului credincios și adevărat (vezi Apocalipsa capitolul 3). Ei vor primi ploaia târzie și astfel vor fi pregătiți pentru înălțare. Ploaia târzie a Duhului Sfânt este, deci, una din metodele alese de Dumnezeu pentru a-Și pregăti poporul pentru cer. Și pentru a primi această revărsare, trebuie să fie o pregătire.

Să cercetăm lucrarea Duhului Sfânt. Prima lucrare a Duhului Sfânt este să convingă lumea de păcat (vezi Ioan capitolul 16). A doua lucrare a Duhului Sfânt este convertirea (vezi Ioan capitolul 3). Nimeni nu poate nici măcar să *vadă* împărăția lui Dumnezeu dacă nu este născut din nou.

A treia lucrare a Duhului Sfânt este curățirea vieții creștinului (vezi Romani capitolul 8). Din păcate, în timp ce mulți creștini au răspuns la prima și a doua lucrare (convingerea și convertirea), puțini dau voie Duhului Sfânt să își termine a treia lucrare de curățire a vieților lor. Numai atunci când vedem importanța unei relații permanente, zilnice cu Hristos, poate Duhul să ne schimbe după chipul Său. Și doar sub această a treia lucrare a Duhului Sfânt se dezvoltă atât de des pomenitele roade ale Duhului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, etc. (vezi Galateni 5:22.23). În această lucrare este inclusă umplerea cu Duhul Sfânt. Este un proces care are loc treptat, cum ar fi umplerea unui pahar sau a unui vas. Nu se întâmplă dintr-o dată. Este un proces de creștere care are loc în timp.

A patra lucrare a Duhului Sfânt este să pregătească pentru slujire. Și din nou, este nevoie de un proces. Un creștin tânăr în credință are

nevoie să înceapă imediat să împărtășească tot ce știe el despre harul lui Dumnezeu. Împărtășirea este necesară creșterii. Dar pe măsură ce un creștin se maturizează și procesul de curățire continuă, vine timpul pentru o manifestare mai deplină a Duhului în viața sa (ceea ce numim adesea “botezul cu Duhul Sfânt”). Sub acțiunea acestui botez, vin darurile Duhului, cu cea mai deplină demonstrare a acestor daruri, apărută în timpul revărsării finale a Duhului Sfânt cu puterea ploii târzii.

Este important să reținem aceste funcții diferite ale Duhului Sfânt, pentru a nu pierde din vedere un fapt foarte important. Botezul și darurile Duhului Sfânt din a patra Sa lucrare, sunt întotdeauna pentru slujire. *Darurile Duhului Sfânt nu sunt niciodată folosite pentru curățire.* Nu este nici un exemplu biblic de botez al Duhului dat pentru alt scop decât slujire. Nu este dat ca să te faci sfânt sau fericit – este dat ca să te faci folositor!

Dar trecerea prin a treia lucrare a Duhului Sfânt (creșterea și curățirea) este un pas esențial, pentru că nu vom fi pregătiți să primim ploaia târzie fără ea. A *treia* lucrare a Duhului este timpul biruinței asupra păcatului.

Pregătirea

Gândindu-ne la aceste lucruri, să luăm în considerare o întrebare care se pune des în legătură cu ploaia târzie. Oare schimbă ploaia târzie caracterul sau orientarea noastră? Nu, acesta este scopul ploilor timpurii care au căzut și cad încă după timpul Cincizecimii.

Într-o mare măsură, mulți nu au reușit să primească ploaia timpurie și astfel pierd avantajele pe care le-a oferit Dumnezeu. Ei se așteaptă ca lipsa lor să fie suplinită prin ploaia târzie. Ei așteaptă cel mai mare belșug de har, intenționând ca de-abia atunci, în acel moment, să-și deschidă inimile ca să-l primească. Aceasta este o greșeală fatală. Doar cei care trăiesc la înălțimea luminii pe care o au deja, vor primi lumină mai mare.

Pentru a primi ploaia târzie, trebuie să primim deja ploaia timpurie prin relația noastră zilnică cu Isus. Și prin această ploaie timpurie vine puterea de a birui asupra păcatului. Dacă poporul lui Dumnezeu pur și simplu așteaptă ca ploaia târzie a Duhului Sfânt să vină peste ei,

presupunând că le va înlătura neajunsurile și le va corecta greșelile; dacă ei depind de această lucrare finală ca să-i curățească de întinăciunea cărnii și a duhului și să-i pregătească pentru a lua parte la marea strigare a celui de-al treilea înger, atunci vor fi găsiți necorespunzători.

Mulți continuă să neglijeze pregătirea de care au nevoie și așteaptă momentul ploii târzii pentru a-i face apti să stea drepti înaintea Domnului și să trăiască înaintea feței Sale. Făcând acest lucru, ei înfruntă furtuna care se apropie, fără nici un adăpost! Doar cei care au rezistat ispitei (prin puterea Celui Atotputernic) vor avea voie să vestească adevărul zilelor din urmă atunci când el se va amplifica într-o mare strigare.

Comportament și relație

Cum reacționați la ideile de mai sus? Ei bine, probabil că depinde de felul de ochelari prin care priviți: ochelari de comportament sau ochelari de relație! Specialistul în psihologia comportamentului se uită la ele și zice: “O, sigur că da. Trebuie să încep din nou să încerc a fi supus, să încerc să biruiesc, să mă străduiesc să fiu neprihănit”. Specialistul în relații spune: “Singura mea speranță pentru timpurile care vor veni este să-L cunosc și să mă încred și mai mult în Isus. Ce plăcută provocare, ce invitație, să continui să vi la El zi de zi, ca să primești darul neprihănirii Sale.”

Noi ne-am putea uita la aceste ultime chestiuni gândindu-ne: “Trebuie să fac așa”. Dar ceea ce ar trebui să acceptăm în schimb, este: “El va face așa”.

Așadar, deși biruința și supunerea preced ploaia târzie, aceasta nu înseamnă că ele sunt opera noastră, după cum nici ploaia târzie nu este lucrarea noastră. Ceea ce avem de făcut, a fost întotdeauna (și va continua să fie) este să venim la Hristos, zi de zi, pentru noi înșine. Și pe măsură ce continuăm să venim și să primim darurile pe care El le are de oferit prin experiența ploii timpurii, El ne va pregăti să primim darul ploii târzii.

Când este vorba de rolul nostru, scopul final este întotdeauna să continuăm relația cu Dumnezeu. Dar El s-a făcut răspunzător de tot ceea ce rămâne de făcut, atâta timp cât continuăm să-L căutăm și să ne bazăm pe puterea și neprihănirea Lui în loc de a noastră.

Victoria în El

Haideți să privim la câteva pasaje din Scriptură care descriu atât de frumos experiența victorioasă. Mai întâi, Evrei 13: 20. 21 : “Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos...” Cine va lucra deci? El va lucra, *în noi* – de aceasta se ocupă El! Tot ce putem face noi este să mergem la El, zi de zi, ca să primim.

Acum să mergem la 2Corinteni 10:4 : “Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu...” Ale cui arme sunt ele? Nu ale noastre, ci ale lui Dumnezeu! Bătălia e câștigată prin forțele cerului, nu prin propriile noastre eforturi.

2Cronici 20 consemnează o importantă bătălie din Vechiul Testament. Dușmanul venea în forță. Dar împăratul Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul, căci atunci când a auzit de dușman, el s-a așezat pe genunchi în rugăciune în loc să meargă pe câmpul de bătălie să exerseze tragerea la țintă. Și-a pregătit cărțile în loc să-și pregătească sulilele. Și Dumnezeu i-a răsplătit nu numai cu victorie, dar și cu un mesaj foarte încurajator înainte chiar de a începe lupta. Mai întâi El a spus: “Nu voi veți lupta, ci Dumnezeu!” și pe urmă a zis: “Nu voi avea de luptat în lupta aceasta”.

Istorisirile din Biblie sunt mai mult decât simple lecții de istorie. Ele sunt învățături cu privire la adevărurile spirituale. Astăzi, când auzim de venirea dușmanului “ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită”, ar trebui să punem în aplicare în mod personal solia din 2Cronici capitolul 20. Nu noi avem de luptat în acest război, căci marea controversă nu este lupta noastră, ci a lui Dumnezeu. Și El va aduce victoria pentru noi.

În Hristos, Dumnezeu a pregătit o cale de a birui orice trăsătură rea de caracter și orice ispită, oricât de puternică. Dar unii din noi, simțind că ne lipsește credința, rămânem departe de Hristos. Aceasta nu rezolvă nimic. În loc să facem așa, fără nici un merit și neajutorati cum suntem, trebuie să cerem mila blândului nostru Mântuitor. El a vindecat pe cei bolnavi și a alungat demoni când a umblat printre oameni și El este

aceiași atotputernic Răscumpărător și astăzi. Nu trebuie să privim la noi, ci la Hristos. Trebuie să ne agățăm de făgăduința Lui: “Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6: 37). Venind la El, trebuie să credem că El ne primește, pentru că așa a promis. Și nu vom pieri niciodată cât timp facem aceasta – niciodată!

Iată o veste bună, nu-i așa? Dumnezeu are putere să ducă la sfârșit lucrarea pe care a început-o în viețile noastre și să ne pregătească pe deplin pentru venirea Sa.

Adevărata schimbare

Aceasta ne aduce în fața unei întrebări finale: dacă lucrarea de biruință trebuie îndeplinită *înainte* de ploaia târzie sau chiar ploaia târzie continuă să ne pregătească într-un fel pentru venirea lui Hristos, ce pregătire suplimentară mai realizează ploaia târzie?

Se pare că e nevoie de harul desăvârșit al Duhului în viețile noastre, înainte de a fi gata pentru înălțare – har ce merge mai presus – și dincolo de simpla biruință asupra păcatului.

Poate că ne-ar fi de folos o scurtă analogie. Dacă așteptați musafiri, probabil că începeți cu pregătirile cele mai nepotrivite. Poate că lustruiți podeaua din bucătărie sau curățați chiuveta sau spălați așternuturile. Acest fel de pregătiri implică înlăturarea oricărei murdării din casa dumneavoastră și din mediul dumneavoastră.

Dar ca să fii gata de oaspeți e nevoie de mai mult decât să duci gunoiul afară. Ai nevoie să faci niște adevărate pregătiri. Poate dorești să faci o prăjitură sau să aranjezi pe masă cele mai bune vase sau să aduci niște flori proaspete din grădină.

Mult prea adesea, când vorbim de pregătirea pentru venirea lui Hristos, ne gândim în termeni de curățire a aspectelor negative din viețile noastre. Dar pregătindu-ne pentru ospățul de nuntă al Mielului, poate că este loc pentru niște schimbări adevărate (dincolo de curățirea păcatelor).

Și aceste schimbări finale, aceste retușuri pe care Duhul Sfânt le va adăuga inimilor dornice, ne vor face pe deplin gata de a-L întâmpina.

Semnul FLAREI

Nu poți să parcurgi o carte despre evenimentele de la sfârșitul timpurilor, fără să privești “semnul fiarei”. Pentru început, aş vrea să mă întorc la părinții pelerini și la modul în care a fost întemeiată America. Și apoi, ne vom uita la modul în care va sfârși această țară.

Pentru a pregăti scena, iată un pasaj extraordinar dintr-o carte a lui Chuck Swindoll:

“Sunt îndrăgostit de Ziua Recunoștinței. Cu mâna pe inimă, pot să spun că este sărbătoarea la care țin cel mai mult. Iată de ce. Mai întâi, pare să îmbine tot ceea ce iubim și prețuim noi, toți americanii, fără fățarnicia și masca de plastic a comercializării. Centrele comerciale sunt luate cu asalt de la Halloween până la Crăciun. De la spiriduși, până la Moș Crăciun. De la dovleci, la cadouri. De la portocaliu și negru, la roșu și verde. Cu excepția băcăniilor, negustorii sunt calmi de Ziua Recunoștinței peste tot. În al doilea rând, această sărbătoare scoate în relief casa și familia. Ziua Recunoștinței este sinonimă cu lucruri care pot fi găsite doar acasă. Căldura unui cămin, începutul dimineții cu agitația din bucătărie. Copii și nepoți, telefoane interurbane, reuniuni de familie, cântări la pian, ținutul de mâini și rugăciunea în jurul acelei mese speciale. Prieteni care vin în vizită, plăcintă cu dovleac, cornuri de casă și șase milioane de calorii. Este un timp de reflexie tăcută la trecutul nostru și o aducere-aminte anuală că Dumnezeu a fost din nou atât de credincios. Lucrurile durabile și simple ale vieții trec pe primul plan, în așa măsură încât totul în rest devine nesemnificativ. În al treilea rând, este plină de nostalgie națională, pentru mine, chiar mai mult decât ziua de patru iulie. Acea sărbătoare ne amintește de o bătălie pe care am câștigat-o, obținându-ne independența. Aceasta ne duce cu gândul înapoi la o simplă felie de viață, cu peste 350 de ani în urmă, când strămoșii noștri, mame și tați, au înțeles bine că depind unii de ceilalți pentru a supraviețui. Odată cu Ziua Recunoștinței, vine un val de patriotism

reînnoit, o pace interioară tăcută care șoptește: “Sunt mândru să fiu american”. Ziua Recunoștinței toarnă oțel în venele noastre patriotice. Ne amintește de marea noastră moștenire. Ne duce cu gândul înapoi, cu mare nostalgie, la acea primă victorie asupra vieții la Plymouth, unde a supraviețuit o mână de oameni. Ea ne vorbește pe un ton limpede, clar, despre termeni uitați ca: integritate, curaj, respect, credință, vigilență, demnitate, onoare, libertate, disciplină, sacrificiu, evlavie. Cum de lucrurile s-au putut schimba atât?”¹

Dar tristul adevăr este că această țară se va schimba și schimbarea este în curs acum. Profetia ne-a spus că Statele Unite ale Americii vor începe ca un miel dar vor sfârși ca un balaur. Și culmea este că singurul mod în care putem s-o scoatem la capăt, este să avem credința strămoșilor noștri care au întemeiat această țară.

Un subiect șocant

Când intrăm în “semnul fiarei”, un timp în care oamenii sunt obligați să fie religioși din cauza panicii din lume, unii din noi devin puțin agitați. Dacă nu ai cercetat niciodată până acum acest subiect, atunci poate că vei avea parte de câteva surprize. Dacă, la fel ca mine, ai crescut într-un mediu obișnuit, cu profeții de 3 ori pe zi (și de 5 ori în week-end!), atunci totul îți este familiar. Îmi amintesc de tatăl și de unchiul meu, evangheliști, cum dădeau anunțuri în ziare și vindeau bilete la conferințe cu ușile închise despre “Semnul Fiarei”. Oamenii veneau întotdeauna la așa ceva. Ce înseamnă acest “666” și “semnul fiarei”? Oamenii sunt de mult timp interesați de acest subiect.

Îmi aduc aminte că într-o noapte în Fresno, California, în timp ce tatăl meu ținea întruniri pe tema aceasta, un tânăr a venit pentru prima dată. După aceea, l-a luat pe tata deoparte și a încercat să-i pună niște întrebări. Tata încerca să fie atent și sensibil. El nu voia să spună prea multe, prea curând. Dar tânărul l-a privit fix în ochi și a zis: Nu e cazul să ocolești subiectul când vorbești cu mine!

¹SWINDOLL, Charles R. – “Întărindu-ne în anotimpurile vieții”, Mulnomah Press, 394-396.

Spune-mi adevărul pur și simplu.” Acesta era începutul interesului său față de Biblie. Semnul Fiarei! (Mai târziu acest tânăr a mers la colegiu și a devenit pastor).

Așa că, să trecem direct la subiect referindu-ne la unul din cele mai cumplite avertismente din Scriptură. Apocalipsa 14:9-11 vorbește despre un al treilea înger (precedat de alți doi) cu o solie specială. “Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei (vă rog notați și-urile – dacă te închini uneia, te închini la toate), și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui.” (Mânia lui Dumnezeu este în ultimele șapte plăgi); “și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!”

Ei bine, asta este. Trebuie să recunoașteți că este cam dur, nu-i așa? Și i-a făcut pe mulți să întrebe: “Ce este la urma urmei acest semn al fiarei?”

Identificarea fiarei

Ca să rezolvăm această problemă, trebuie mai întâi să aflăm cine este fiara. Pentru a face aceasta, mergem la capitolul precedent, Apocalipsa 13. Acolo avem două părți – prima este despre o fiară care este un amestec de fiare găsit în Daniel; a doua este despre o fiară care începe ca un miel și sfârșește ca un balaur. Conform tradiției, cercetătorii Bibliei au crezut (încă de mult timp) că prima fiară din Apocalipsa capitolul 13 este Roma papală, cunoscută de asemenea ca Biserica Catolică și că a doua fiară este reprezentată de SUA.

Când vine vorba despre aceasta, devin puțin tandru, puțin sensibil. Am același sentiment pe care îl aveam când încercam să fiu evanghelist (înainte de a afla că nu sunt). Mă simt într-un fel vinovat că vorbesc despre religia altcuiva. Mă întreb: oare sunt prea aspru cu catolicii? Sunt prea critic? Sunt prea rău? Adevărul este că papa din zilele noastre este destul de prietenos, nu-i așa? Într-un fel îmi place de el. Și Pat

Robertson, conducătorul dreptei religioase care ia amploare rapid în SUA – cine ar putea zâmbi mai frumos ca el? Poate că ei nu cunosc rolurile pe care le joacă în evenimentele de la sfârșitul timpurilor. Dumnezeu cu siguranță trebuie că încercă să le dezvăluie aceasta dacă nu cumva a făcut-o deja la un moment dat.

Dar mai discutăm aici despre probleme controversate, despre personalități. Și cu cât citesc mai mult revista Newsweek și cercetez alte medii de informație, cu atât mai mult văd evenimentele de la sfârșitul timpurilor desfășurându-se sub ochii mei – și cu atât mă simt mai puțin nevoit să mă scuz că cercetez aceste evenimente.

O alianță nesfântă

După cum am spus, prima jumătate din Apocalipsa capitolul 13 este despre papalitate. Nu am de gând să înșir principalele motive pentru care acest lucru este foarte clar – mulți alții s-au ocupat de aceasta de-a lungul anilor (inclusiv Martin Luther). Nu este ceva la care a visat cineva de curând. Din punct de vedere istoric își are originea în reforma protestantă, când reformatorii strigau de pe vârful acoperișurilor că Babilonul din Apocalipsa este papalitatea. (Și este de asemenea clar și astăzi, pentru oricine compară cu atenție profetia cu datele istorice).

Deci ce a fost papalitatea? A fost o combinație de putere religioasă și politică. În mai multe locuri (atât în Daniel cât și în Apocalipsa), prezicerile susțineau că papalitatea va domni 1260 de ani. Și așa a fost – din 538 până în 1798 (d. Hr.). Ceasul timpului profetic era fixat chiar pe țintă. În acel timp, oamenii religioși încercau să-i facă pe alți oameni buni, prin putere laică, forțând conștiințele oamenilor și arzându-i pe rug, dacă nu voiau să cedeze. Astăzi, unii își cer scuze pentru aceste acțiuni. Alții spun: “Atenție! Roma nu se schimbă niciodată!”. Dar până la urmă, problema nu este că Roma preia inițiativa. Problema este că America protestantă, devenită apostaziată, ia inițiativa. Dreapta religioasă ne va determina (în timpul vreunei situații de panică mondială) să ne întindem peste prăpastie, spre romanism. Până la urmă, oamenii vor fi din nou forțați să fie religioși. Se pare că scopul va fi salvarea lumii de la distrugere – ceea ce înseamnă că, pentru ca să se întâmple acest incredibil

șir de evenimente, va trebui să aibă loc un fel de crize globale majore.

Am discutat deja trei fronturi pe care s-ar putea întâmpla acestea: nuclear, economic și/sau dezastru natural. Am observat de asemenea că sunt patru îngeri care țin în loc vânturile, altminteri tot iadul (literalmente) s-ar fi dezlănțuit cu mult înainte. Într-una din aceste zile, curând, totul se va prăbuși. Întreaga lume va fi îngenunchiată de frică. Și profetia indică o singură putere politică (chiar și mai clar acum că s-a produs prăbușirea comunismului) ce “s-a ridicat ca un miel” – Statele Unite ale Americii – care vor conduce lumea în *fortarea* oamenilor să se întoarcă la Dumnezeu. Și cum pot face asta? În modul cel mai popular, cel mai acceptabil, bineînțeles – prin conducerea celor mai mari puteri mondiale. Dintr-o dată, avem icoana fiarei de care se vorbește în ultima jumătate din Apocalipsa capitolul 13. Apoi lucrurile încep într-adevăr să se complice, incluzând o boicotare la nivel mondial și pedeapsa cu moartea pentru cei care nu sunt de acord.

Să ne întoarcem la miezul profeției din aceste ultime câteva versete din Apocalipsa capitolul 13. Icoana fiarei a fost creată. Statele Unite (care s-au constituit prin căutarea a patru libertăți fundamentale, plus un stat fără împărat și o biserică fără papă), se vor întoarce exact la lucrul de care au fugit. Versetul 16 începe: “Și (Statele Unite) a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șase zeci și șase. “ Observați, poți primi acest semn ori pe frunte (inteligent, cu înțelegere), ori doar pe mână (în acțiune, mergând la un loc cu mulțimea). Aparent nu este un semn vizibil, ca o marcă de fabrică, dar este totuși un factor de identificare clar.

“Sigiliul lui Dumnezeu” sau “semnul”?

Am examinat fiara. Să vedem acum, ce este cu acest semn? Dacă studiezi Apocalipsa, descoperi că se învâрте în jurul a două simboluri opuse: semnul fiarei și sigiliul lui Dumnezeu.

Sigiliul lui Dumnezeu, pe care l-am observat deja, reprezintă poporul lui Dumnezeu bine stabilit și de neclintit. Dumnezeu este expertul care dezvoltă în camera obscură (vă amintiți, nu dezvoltăm noi înșine) și El așteaptă să apară chipul lui Isus. Apoi El ne pune în fixator și suntem fixați perfect.

De aceea, se află un simbol interesant, numit Sabat. De unde a venit Sabatul? A venit din Eden, ca o rememorare a creației. Unii cred că a venit de la părintele Avraam. În nici un caz! A început cu sute de ani mai devreme. Și Sabatul a fost făcut pentru om, nu doar pentru iudei. A fost instituit pentru toată omenirea, cu un scop, la origine: să aducă slavă și cinste Creatorului. (Când a fost ultima oară când te-ai oprit și te-ai gândit la Creatorul tău... te-ai oprit să meditezi la minunea și misterul vieții... te-ai oprit să-L cinstești pe Cel care are grijă ca inima ta să bată în fiecare clipă?) După cum se pare, Creatorul a văzut că este bine și sănătos ca oamenii să-și amintească de unde au venit. Așa că, exact acolo, la început, El s-a odihnit în ziua a 7-a și a pus-o deoparte ca o zi specială pentru a cinsti creația și pe Creator. Astfel, ziua a 7-a a devenit o comemorare săptămânală a nașterii lumii, dacă vreți. Și dacă mergeți înapoi pe urmele ei, în sens calendaristic, veți constata că ciclul săptămânal nu a fost niciodată întrerupt, de când există documente omenești.

Gândiți-vă puțin la acest lucru. Există un motiv astronomic pentru an (pământul care se învâрте în jurul soarelui). Există un motiv astronomic pentru zi (pământul care se învâрте în jurul axei sale). Există chiar un motiv astronomic pentru lună (poziția în care se află pământul față de lună). Dar este un singur motiv pentru săptămână și acela este creația. Chiar și un ateu care spune: “Lunea este a doua zi a săptămânii”, admite creația în ciuda lui însuși, recunoscând ciclul săptămânal.

Schimbarea “vremilor și a legilor”

Nemărginită slavă și onoare i se cuvin Creatorului. Scriptura spune – “Nu îl uita pe Creatorul tău” – și diavolului nu-i place! Dar căderea lui din cer l-a durut, așa că a încercat să găsească un mod de a-L insulta pe Creator, pe Cel care îl ținea în viață. El a decis că denaturarea

calendarului va distra atenția de la Dumnezeu. Și cu sute de ani înainte de a se întâmpla, profeția a prezis că se va ridica o putere care să ajute în punerea la cale a acestei fapte urâte - “El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Săi și se va încumeta să schimbe vremea și legea” (Daniel 7: 25). Această nouă putere nu a putut în realitate să FACĂ acest lucru dar a *crezut* că poate. Aceasta este traducerea literală a acestui pasaj – a crezut.

Închipuiește-ți că te sun și zic: “Când e ziua ta?”. Tu spui: “Ziua mea este pe 20 august”. Și eu zic: “O vom schimba pe 1 ianuarie și vom începe anul cu o sărbătoare!” Probabil vei zice: “Omule, ești nebun! Nimeni nu poate schimba ziua cuiva. Nici Dumnezeu Însuși nu poate schimba ziua în care m-am născut”. (Mi se pare că s-a încercat cu Washington și Lincoln dar asta nu a schimbat cu adevărat ziua în care s-au născut. Doar au combinat sărbătorile pentru comoditate). Și dacă te gândești, schimbarea zilei în care sărbătorești ziua de naștere a cuiva, înseamnă că evenimentul nu mai are aceeași semnificație.

Este imposibil să schimbăm legile lui Dumnezeu, imposibil să schimbăm ziua nașterii lumii dar această putere s-a gândit să o facă. Și conform istoriei, Biserica catolică a încercat să schimbe ziua de închinare a lui Dumnezeu din sâmbătă în duminică.

Toate acestea nu le-am visat eu (și nici altcineva). Părinții catolici, conducătorii catolici și servitorii catolici, toți au recunoscut aceasta cu mult timp în urmă. Dacă ați citit “*Credința părinților noștri*” de Cardinalul Gibbons și alte surse catolice (inclusiv catehismele), știți că ele pretind că Biserica catolică a schimbat ziua de închinare a lui Dumnezeu din sâmbătă, în duminică. Ele consideră aceasta un *semn* al autorităților ecleziastice. Și cam toată lumea creștină este de acord (cel puțin prin acțiunile lor) din moment ce se conformează conducerii catolice.

O explicație rațională a schimbării

Pentru a-i calma pe catolici în timpul contra-reformei, iezuiții au trebuit să vină cu o interpretare a profeției complet diferită – ca să contracareze pe cea pe care o dăduseră Martin Luther și alți reformatori.

Ca urmare, majoritatea protestanților, astăzi, cred că motivul pentru care merg la biserică duminica, este învierea.

De fapt, pe baza documentelor, am găsit 22 de motive diferite pentru care oamenii merg la biserică duminica și cel care *sună* cel mai frumos este: “Ca să cinștim învierea”. Din păcate, nu se întâmplă să fie biblic! Nu există nimic în Biblie în legătură cu mersul la biserică duminica pentru a cinsti învierea – nici măcar un text! Sunt o mulțime de motive mai puțin importante pe care le dau oamenii (cum ar fi că ucenicii au oferit un dar în ziua întâi a săptămânii și că altcineva a avut o întrunire în prima zi a săptămânii etc.) dar acestea sună mai degrabă a scuze.

Adevăratul motiv care stă la baza închinării de duminica (dacă ești foarte atent la profeția din Scriptură), este exact cel pe care îl dau catolicii. (Și motivul pentru care protestanții care sunt obiectivi, au fost mult timp puși în dificultate de către catolici). Biserica catolică le spune protestanților: “Noi ne închinăm duminica, pentru că am schimbat ziua de odihnă din sâmbătă, în duminică. Voi protestanții de ce mergeți la biserică duminica? Adevăratul motiv este că Biserica catolică v-a dat această instituție. Perfect! Atunci de ce nu sunteți de acord și cu restul instituțiilor noastre catolice?” Și trebuie să recunoașteți că este un argument demn de luat în seamă.

Acum, pentru cei dintre dumneavoastră care și-ar putea pune întrebări despre propriul lor obicei de până acum, ca și despre rudele sincere din trecut, există un principiu biblic interesant care se referă la aceasta. Se găsește în Fapte 17:30: “Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”.

Aceasta înseamnă iertare pentru bunicul Nels care a venit din Norvegia cu frații săi Knute și Ole – toți buni luterani. Și milă față de creștinii din generațiile trecute care au respectat duminica, crezând că țin de fapt Sabatul biblic. Și sunt creștini adevărați în fiecare biserică astăzi (chiar romano-catolică), care cred sincer că duminica este Sabatul statornic de divinitate. Dumnezeu acceptă sinceritatea lor și integritatea față de El.

Dar când respectarea duminicii va fi impusă prin lege și când lumea se va lumina cu privire la adevăratul Sabat, atunci oricine va călca porunca lui Dumnezeu pentru a se supune unui precept care nu are mai

multă autoritate decât Roma, va cinsti prin aceasta catolicismul mai presus decât pe Dumnezeu. (Și va aduce omagiu puterii care impune instituția hirotonisită de Roma... – și se va închina fiarei și icoanei ei). Când oamenii resping instituția care este semnul dat de Dumnezeu, al autorității Sale, și cinstesc în schimb ceea ce Roma a ales ca semn al supremației sale, prin aceasta ei acceptă semnul loialității față de Roma – semnul fiarei.

Observați, doar când această chestiune controversată este clar înfățișată oamenilor și ei trebuie să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, atunci, cei care continuă să trăiască în păcat vor primi semnul fiarei.

Să rămânem tari

Deci, când primește cineva semnul fiarei? Iată cum se va desfășura acest lucru, după cum îl înțeleg eu:

Chipul fiarei este deja înălțat de America protestantă în decădere, întinzându-se spre Roma chiar în momentul acesta. Scena este pregătită. Curând vor avea loc crize mondiale, când îngerii vor da drumul vânturilor, în sfârșit, îngenunchind planeta noastră. Atunci, puterea care va conduce lumea, SUA, vor încerca să salveze Pământul de la distrugere invitând Roma să intre în scenă. Astfel, combinația politico-religioasă a Evului Mediu va fi reînviată. Va avea ca rezultat persecuția și dumneavoastră și cu mine vom avea două posibilități – doar două.

Una – putem urma mulțimea. Vom accepta semnul fiarei când va deveni lege. Vom fi obligați să renunțăm la orice idee conform căreia ziua Domnului este sfântă, o zi în onoarea creațiunii – dar vom putea să mai cumpărăm și să vindem în magazinele de lux. Și când situația se va agrava, vom scăpa de pedeapsa cu moartea. Bineînțeles că vom suferi de asemenea ultimele șapte plăgi și moartea veșnică (după ce vom merge în iazul de foc cu diavolul și îngerii săi). Vă surâde cumva?

Pe de altă parte, când întreaga lume va intra în panică și va încerca să-i oblige pe toți să se închine la fel, să țină ca sfântă prima zi a săptămânii (care a fost schimbată cum a prezis profeția), noi putem spune: “Nu este așa. Verificați în Bibliile dumneavoastră”. Și putem

rămâne fideli conștiinței și convingerilor noastre cu privire la închinarea noastră înaintea Creatorului și putem înfrunta amenințarea persecuției. Vom avea de asemenea și ceva ce putem ține în inimi: “Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua.” Și chiar în mijlocul Psalmului 91 este o promisiune: “...nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău”. Și vom avea ocazia să ne înălțăm la credința părinților noștri care au vrut să cunoască libertatea și să aibă drept Tată al nostru, pe vecie, un Dumnezeu care prețuiește libertatea.

Să ne bizuim pe Creator

Ei bine, ce ziceți despre toate acele expresii dure din Apocalipsa capitolul 14? “... va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului”. Oare Dumnezeu se ocupă de frigărui la grătar? Îi place Lui să-i vadă pe oameni chinuiți și arși? Sau este vorba aici de un principiu spiritual?

Este un text interesant în Matei: “Când a ajuns... în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte... Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuiești înainte de vreme?” (Matei 8:28.29) Ce este Dumnezeiesc, aduce întotdeauna suferință și chinuri pentru cei păcătoși. Uitați-vă la semnificația spirituală a acestui text. Pe oamenii care nu au de-a face cu lucrurile spirituale, îi deranjează întotdeauna cei care, dimpotrivă, se ocupă de ele. “Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor”. Ia uitați-vă în Bibliile dumneavoastră și veți vedea că aceasta înseamnă “atât cât vor trăi”. Oricine se bazează pe el însuși (oamenilor care s-au realizat prin ei înșiși le place foarte mult să se închine la creatorii lor), oricine se găsește în prezența celor care dau slavă, cinste și proslăvesc pe Creator, se va simți chinuit.

Și apoi spune: “Nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei.” Nu spune: Nu vor avea odihnă nici ziua, nici noaptea, ci spune că *nu au* odihnă. Cei care se bazează pe ei înșiși în loc de Dumnezeu (ceea ce vrea să spună de fapt fiara și icoana ei), nu au *în momentul acesta* odihnă, nici ziua, nici noaptea.

Există o trăsătură comună a soliilor tuturor îngerilor în Apocalipsa capitolul 14. Este avertismentul împotriva autoînchinării și a încercării de a ne mântui singuri. Țineți minte, Babilon vine de la Babel, strămoșul oamenilor care au încercat să se mântuiască singuri. Îmi este rușine să recunosc câți ani am crezut că pentru a fi creștin, trebuie să te *străduiești* să duci o viață bună. Nu trebuie să mă las păcălit, dar ideea aceasta mi-a intrat în cap undeva, acasă, la școală sau la biserică. Așa că, mult timp, m-am trudit din greu să duc o viață bună.

Dar tocmai aceasta este icoana fiarei – încercarea de a impune obligațiile religioase prin puterea omenească. Combinația de putere religioasă și umană nu dă rezultate, niciodată nu a dat! Singura cale prin care putem scăpa de această lipsă de odihnă, și ziua și noaptea, este să acceptăm invitația Lui: “Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Când ne dăm seama că nu ne putem mântui singuri în nici un fel, nici prin justificare, nici prin sfințire (sau proslăvire), atunci am câștigat victoria asupra fiarei și a icoanei ei și a semnelui ei, înainte de vreme.

Să ne cercetăm prioritățile

Vă invit să stabiliți o relație personală cu Isus și să vă bazați pe El. Vă invit să învingeți fiara și icoana ei *astăzi*, ca să nu primiți semnul ei mâine. Vă invit să petreceți tot atâta timp cu Biblia și în rugăciune, cât petreceți uitându-vă la televizor. (Cum? E prea greu ordinul? Foarte bine, hai să-l facem mai ușor. Nu petreceți *mai mult* timp privind la televizor, decât în rugăciuni.) Vă invit așa cum a făcut Isus în Ioan capitolul 6, să petreceți tot atâta timp căutându-L pe El și învățând să vă bazați pe El, cât petreceți la masă în fiecare zi.

Ar fi trebuit să ne fi dat seama cu mult timp în urmă cât de sănătos poate fi să petreci o oră pe zi în meditație, gândindu-te la viața lui Hristos.

Isus nu este fanatic. El nu cere imposibilul. El nu îți cere să te faci pustnic. El îți cere doar să fie prioritatea numărul unu în viața ta, ca să puteți merge împreună pe cale, să aveți părtășie, și să dobândiți victoria asupra fiarei și a icoanei ei, chiar acum.

Și oare aceasta înseamnă să cerem prea mult de la Cel care ne iubește, ne prețuiește și a murit pentru noi, ca să putem trăi veșnic?

Timpul **STRĂMTORĂRII**

Iată o întrebare pentru toți bărbații. Cum te-ai simți dacă ai afla că urmează să naști un copil? Nu, nu soția ta, ci tu însuși! Să nu credeți că sunt exagerat când spun asta, căci se găsește în Bibliile dumneavoastră.

Nu am născut niciodată un copil (deși am avut odată o piatră la rinichi și *m-am simțit* ca și cum aș fi născut!). Dar închipuiți-vă, bărbaților, cum ar fi să ai parte de asta nouă luni și să te confrunți cu nașterea unui copil. Această analogie extremă este ceea ce folosește Ieremia ca să ilustreze un mare timp de strâmtorare ce ne așteaptă.

Ce este cu aceste timpuri de strâmtorare prezise în Scriptură? Să ne fie frică? Sunt ele timpuri bune sau timpuri rele? Cum să facem față acestei situații? De fapt, sunt *trei* timpuri de strâmtorare, două dintre ele, cât se poate de clare în Scriptură; iar la al treilea face aluzie Isus.

Mai întâi, să ne îndreptăm privirea spre Daniel, capitolul 12, unde găsim un timp de strâmtorare “cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta”. După cum știți, Daniel prezintă istoria lumii aproximativ din anul 600 înainte de Hristos, până la sfârșitul timpurilor. Aproape de sfârșitul cărții, (după câteva frumoase povestiri de spus la culcare, cum ar fi: cuptorul aprins, groapa leilor și unele trăsături majore ale profețiilor), ajungi la momentul în care “se va scula Mihail [cunoscut de asemenea și ca Hristos], marele voievod, ocrotitorul copiilor poporului tău” (Nu scăpați din vedere aceste cuvinte, “poporul tău”, pentru că, “Dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avram...” Galateni 3:29). Mihail se scoală și ce se întâmplă apoi? “Va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte.” (Daniel 12: 1).

Timpul strâmtorării este foarte precis. Ni se spune că atunci când Hristos se va scula, va renunța la cădelniță, ceea ce reprezintă o anumită fază a misiunii pe care El a înfăptuit-o în împărăția cerească. Aceasta sugerează de asemenea ceva clarificat mai târziu (în Apocalipsa 22:12), și anume faptul că există un decret final dat la un moment în istoria acestei lumi: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” Timpul nostru de hotărâre a luat sfârșit.

Încheierea timpului de har

Am putea numi acest timp “încheierea harului”. Unii oameni se sperie când aud acest concept dar încheierea harului nu este ceva nou. Înseamnă doar că lucrurile sunt stabilite definitiv. Nu există o a doua șansă. (Bineînțeles, diavolul încearcă întotdeauna să adauge o a doua șansă, prin păcăleli, cum ar fi reîncarnarea, într-un efort constant de a-i face pe oameni să amâne și să întârzie luarea unei decizii). Dar acel moment în istorie, când are loc încheierea harului, înseamnă că noi ne-am folosit de ocazia pe care am avut-o și ceea ce am hotărât, rămâne hotărât, nu se mai poate schimba nimic.

Am putea să ne speriem atât de rău de încheierea harului, încât să uităm că ea este și o veste *bună*! Într-o după-amiază eram la o întrunire unde oamenii discutau evenimentele de la sfârșitul timpurilor. Cineva cu nărilor fremătând, cu ochii măriți de spaimă, a sărit în sus și a spus: “Ce este cu încheierea harului?” Și altcineva i-a răspuns: “Păi, când se termină, nu vom mai fi în har!” Îmi place asta! Dar este o notă de finalitate care însoțește încheierea harului.

Citind Daniel și Apocalipsa împreună, vedem că exact după această afirmație din Daniel capitolul 12, vin cele șapte plăgi din Apocalipsa capitolul 16 – judecata lui Dumnezeu asupra pământului și marele timp de strâmtorare. Vom studia mai mult despre aceasta, mai târziu.

Alt timp al strâmtorării

Să privim la un al doilea timp de strâmtorare. Acesta este în Ieremia (unde vom afla despre afirmația cu bărbații care fac copii!) “Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! Căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de strâmtorare pentru Iacov...” Și nu uitați cumva acest ultim rând: “... dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ieremia 30:6.7).

Ce mod interesant de a descrie marea strâmtorare. Poporul lui Dumnezeu se pare că va trece prin ceva asemănător cu experiența lui Iacov când s-a luptat cu Isus lângă pârau Iaboc. Vă amintiți relatarea? Întorcându-se acasă din exil, Iacov află că Esau, încă mânios, caută să-l prindă. Iacov își împarte oamenii și merge să petreacă noaptea rugându-se lângă pârau. O mână se așează pe el. El crede că este un dușman. Și lupta începe.

Uneori, când mâna lui Dumnezeu se așează pe noi, credem că e un dușman. Uneori, exact ca Iacov, ne luptăm cu Isus până în zorii zilei când se face lumină. Se pare că experiența lui Iacov conține ceva care se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu înainte de sfârșitul lumii. În timpul acestei mari strâmtorări, după încheierea harului, poporul lui Dumnezeu trăiește un fel de luptă interioară disperată.

Deci aveți aceste două timpuri de strâmtorare: marele timp de strâmtorare cum n-a mai fost și în timpul unei părți din acel timp, timpul strâmtorării lui Iacov (acesta este doar pentru poporul lui Dumnezeu).

Al treilea timp al strâmtorării

Dar este și un al treilea timp al strâmtorării. Să ne întoarcem la anul 1847, curând după marea dezamăgire din 1844 când mii de oameni au crezut că Isus se întoarce ca să pună capăt acestei lumi păcătoase. William Miller, un fermier baptist devenit predicator, a făcut să i se alătore 3.000 de alți predicatori în examinarea profețiilor biblice din Daniel și Apocalipsa. Ei au ajuns la concluzia că lumea se va sfârși pe 22 octombrie 1844. Văzând că nu s-a întâmplat așa, mulți oameni au întors spatele lui

Dumnezeu și credinței. Nu au mai avut de a face cu religia deloc, numind-o “o mare păcăleală”.

Dar au fost alți oameni care au spus: “Nu putem nega ceea ce am studiat. Am simțit prezența lui Dumnezeu și vom continua să studiem până când înțelegem ce se întâmplă.” Și așa au făcut. Pe măsură ce trecea timpul, ei au descoperit ce începuse de fapt pe 22 octombrie 1844. Ei au început de asemenea să descopere adevăruri legate de acest lucru, pe care nu le observaseră înainte. Ei au aflat că Sabatul zilei a șaptea nu fusese dat iudeilor (dat evident de la creațiune) și că Dumnezeu îl dăduse ca o reamintire săptămânală a Creatorului. Nu părea mare lucru la început, descoperirea lor. Dar studiind profețiile din Daniel și Apocalipsa, ei au descoperit cât de mult ține Dumnezeu la ziua aceasta și cum diavolul a încercat să o minimalizeze. Așa că au început să dea învățături.

Cam în această perioadă, au început să vadă o împlinire a profeției lui Ioel la care se referă Petru în ziua Cincizecimii. Dumnezeu dădea viziuni și vise acestui mic grup, pentru a-i încuraja. Darul profeției a început să se manifeste. (Nu uitați, aceasta nu era o denominațiune. Erau implicați oameni de diferite credințe. Ei erau un fel de biserică mistică largă, alcătuită din oameni care se interesau de Dumnezeu cu o seriozitate ieșită din comun). Și ei ascultau cu mare interes aceste solii din partea lui Dumnezeu.

Iată ceva ce le-a apărut într-o viziune în 1847: “La începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți cu Duhul Sfânt, am primit curaj și am vestit Sabatul cu mai multă putere”.

Bineînțeles că în această viziune, ușa harului este încă deschisă astfel încât oamenii să poată auzi și primi adevărul. Și ea vorbește despre un timp de strâmtorare ce se pare că are loc înainte de încheierea harului. După un timp autorul a dat această explicație: “Această vedenie a fost dată... când doar foarte puțini dintre adventiști respectau Sabatul. Și din aceștia, doar puțini socoteau că respectarea lui are o oarecare importanță. Acum împlinirea acelei viziuni începe să fie văzută. Începutul aceluși timp de strâmtorare menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să se reverse, ci la o perioadă scurtă, chiar înainte ca ele să înceapă. În acel moment, în timp ce se sfârșește lucrarea de mântuire, va veni strâmtorare pe pământ și neamurile vor fi supărate, dar ținute

sub control ca să nu împiedice lucrarea celor trei îngerii din Apocalipsa capitolul 14. Atunci, ploaia târzie, înviorată de prezența Domnului, va veni să dea putere mării strigări a celui de-al treilea înger și să pregătească sfinții să reziste în perioada în care vor cădea cele șapte plăgi”.

Deci, luând în considerare toate aceste lucruri, vedem că înainte de încheierea harului, o mare putere vine în sprijinul soliei prezentate de oamenii care încearcă să ajungă la cei care nu l-au auzit. Și ea vine la începutul unui timp de strâmtorare. Acesta ar putea fi numit scurtul timp de strâmtorare ” sau “primul timp de strâmtorare”.

Mai multe despre încheierea harului

Acum este nevoie să discutăm despre cele două încheieri ale harului. Două? Exact! Poate vă amintiți procesul de polarizare despre care am vorbit mai devreme. Înainte de a veni Isus, toți vor merge ori pe un drum, ori pe celălalt. (Poate că știi pe care drum mergi chiar acum – adică știi dacă devii din ce în ce mai cald față de Dumnezeu sau din ce în ce mai rece). Toți trec prin această polarizare. Și în cele din urmă, oamenii căldicei dispar.

Se pare că cei care au avut ocazia să înțeleagă lumina și adevărul cu privire la neprihănirea lui Hristos în loc de a noastră și cum este ea dezvăluită în soliile celor trei îngeri (Apocalipsa capitolul 14), vor ajunge la încheierea harului înaintea restului lumii.

Iată alte informații avizate cu privire la acest lucru din anii trecuți: “O, dacă oamenii ar ști care este momentul când sunt cercetați! Sunt mulți care până acum nu au auzit adevărul. Sunt mulți cu care se luptă Duhul lui Dumnezeu. Timpul judecății nimicitoare a lui Dumnezeu este timpul de har pentru cei care nu au avut ocazie să afle care este adevărul”.

Aceasta nu poate să se refere la judecata nimicitoare a celor șapte plăgi *după* încheierea harului. Se pare că îngerii încep să slăbească controlul și vânturile încep să sufle cu puțin timp înaintea încheierii harului. Poate că începem să vedem cum capătă formă acest proces, chiar acum, prin calamitățile naturale și neamurile mâniate. Când începe judecata nimicitoare a lui Dumnezeu, rămâne încă timp pentru cei care nu au avut ocazia să afle care este adevărul. Dumnezeu se va uita cu

îndurare la acești oameni, inima Lui miloasă fiind înduioșată. El își va întinde mâna să-i salveze, chiar dacă ușa este închisă pentru cei ce nu vor să intre.

Timpul mării strâmtorări

Haideți să punem cap la cap ceea ce am aflat până acum. Vedem că se ivește un popor care știe ce este adevărat și care are o solie pentru acest timp. Ei sunt cei rămași după cernere, după ce fiecare, în relația sa cu Dumnezeu, o ia ori pe un drum, ori pe celălalt. Acești oameni se mișcă plini de putere (sub ceea ce se numește marea strigare și ploaia târzie) și alți oameni care nu au auzit acest mesaj, reacționează la el înainte de încheierea harului.

Dar succesul care însoțește această revărsare a Duhului, supără pe cei din dreapta religioasă, pentru că intră în planurile lor. Și atunci începe adevărata strâmtorare – *marea strâmtorare!* În mijlocul crizelor mondiale și a calamităților de pretutindeni, va începe să se ridice împotriva poporului lui Dumnezeu o aprigă împotrivire (chiar persecuție). Și îi încercuiește strâmtorarea.

Dacă studiați atent timpurile de strâmtorare așa cum sunt arătate în Scriptură, veți descoperi niște aspecte interesante. Haideți să examinăm unele din ele în următoarele câteva paragrafe.

Mai întâi, sufletul trebuie să stea singur înaintea lui Dumnezeu în acel timp. Se pare că nu este o chestiune de familie. Nimeni nu se va strecura ținându-se de trena tatălui sau a mamei. Fiecare răspunde pentru el însuși.

În al doilea rând, îngerii răi vor exercita o putere nimicitoare în această perioadă de timp. Dar în perioada care va urma încheierii harului, diavolul nu poate distruge poporul lui Dumnezeu, nici chiar în acest mare timp al strâmtorării.

În al treilea rând, va fi nevoie de o credință care să reziste la oboseală, foamete și întârziere. Va fi o încercare cumplită pentru poporul lui Dumnezeu.

De asemenea, în această perioadă de timp, poporul lui Dumnezeu va fugi din orașele mari și mici, va fugi de mulțimile dezlănțuite. Aceasta va fi o criză chiar mai mare decât se aștepta poporul lui Dumnezeu.

Pregătirea pentru strămtorare

Dar poporul lui Dumnezeu nu are nevoie să facă provizii pentru nevoile sau lipsurile temporare din timpul strămtorării. Cu câțiva ani în urmă, am vizitat niște oameni, la munte, care își făcuseră exact un astfel de plan. Nici nu-mi venea să cred când am văzut “palatul” pe care și-l proiectaseră ca să supraviețuiască timpului de strămtorare. De curând cineva mi-a spus că își cumpăraseră un loc în Montana. Și acum, au adăugat la posesiunile lor și mai mult, cumpărând alt loc, chiar și mai izolat.

Cu gândul la aceasta, mi-am amintit de ceea ce se află depozitat în garajul meu. Casa în care ne-am mutat acum cinci ani în urmă, avea un garaj plin cu ceva pentru care proprietarul plătitese sute de dolari ca să îl procure. Provizii în caz de calamități! Lăzi și cutii de alimente deshidratate, lapte praf deshidratat și multe altele. Se aflau de toate acolo. Acum ei se mutau și nu știau ce să facă cu toate acele lucruri. Așa că am zis: “Lăsați-le pur și simplu aici”. M-am gândit că le voi putea folosi în perioada timpului de strămtorare. Dar se aflau deja acolo de 15 ani când am cumpărat noi casa – așa că acum, am lăzi peste lăzi de lapte praf vechi de 20 de ani! Dacă ai de gând să-ți faci provizii materiale pentru timpul de strămtorare, las-o baltă! Este o pierdere de timp.

Scurtă privire asupra martirilor

Ce vrea să spună cuvântul, “persecuție”? Vor exista martiri? Vor fi reînviat persecuțiile Evului Mediu? Când am început să studiez acest lucru, m-am hotărât să petrec puțin timp citind despre martiri.

Mă întreb dacă pe cineva astăzi îl interesează să fie martir. Vă dați seama că toți ucenicii lui Isus, cu o singură excepție, au fost martiri? În plus, apostolul Pavel, care a scris 14 din cărțile Noului Testament, a fost decapitat. Și Ioan Botezătorul (despre care Isus a spus “Nu este nici unul mai mare ca Ioan”) a fost decapitat, singur, într-o carceră.

Nu de mult am auzit pe un pastor din Orientul Mijlociu dând o mărturie personală. Acolo nu sunt libertățile pe care le avem noi în Statele Unite. S-a aflat în situații în care erau șanse de 1 la 1.000 să

scape cu viață. Și Dumnezeu întotdeauna l-a scos la lumină. Dar lucrul impresionant este că Dumnezeu i-a dat pace, o *pace absolută*, pe durata întregii încercări.

Am auzit pe cineva spunând: “O, martirajul! Nu este mare scofală!” M-am gândit că vorbea destul de nesperios despre asta, până când am început să înțeleg ce spunea el. “Ferice de cei prizoniți din pricina neprihănirii” (Matei 5: 10). Aici este promisă o binecuvântare (și sper că aș fi în stare să accept atât experiența practică, cât și teoria). Isus ne-a spus să nu ne temem de cei care ne-ar putea ucide trupurile, ci să ne temem de cei care ne pot ucide sufletele. Așa că, ce voia să spună de fapt Isus Însuși era aceasta: “Când e vorba de martiraj, nu este ceva prea greu de îndurat”.

Apoi, continuând să cercetez Cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că apostolul Pavel *s-a bucurat* să sufere pentru Hristos. Martirii, de fapt, îl *lăudau* pe Dumnezeu pentru șansa de a se alătura lui Isus într-o astfel de mărturie.

În perioada de timp care va preceda ultimul conflict de la sfârșit, mulți s-ar putea să fie închiși, mulți s-ar putea să fugă din orașe ca să-și salveze viața și mulți pot fi chiar martirizați din cauza lui Hristos, pentru că apără ceea ce este adevărat. Dar Dumnezeu a promis că nu ne va da mai mult decât putem duce. Și Isus a dus toate acestea, și mult mai mult, pentru noi.

Apropo de promisiuni, Ioan ne arată cum are de gând Dumnezeu să-i trateze pe acești martiri (Apocalipsa 20: 4). Se află chiar în mijlocul pasajului despre mileniu: “Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au stat pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiaseră capul din cauza Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. [Și]... ei au împărțit cu Hristos...”

Putere pentru când va veni ceasul

Iată un aspect care merită atenție deosebită: curajul și tăria martirilor nu sunt date nimănui decât atunci când *este nevoie* de ele. Așa că nu le citiți copiilor înainte de culcare povestioare din cartea despre martiri a

lui Fox! (Și nu insistați asupra ei nici dumneavoastră.) Gândul la ceea ce ar putea să se întâmple ar putea face să între în panică chiar și cea mai evlavioasă persoană din lume, deoarece nu a fost încă pus la dispoziție curajul necesar înfruntării acestei situații. Cu alte cuvinte: “Atunci când va veni timpul martirajului, sacrificiul suprem nu va însemna mare lucru.”

Nici chiar ucenicii nu au fost înzestrați cu curajul și tăria martirilor decât atunci când a fost nevoie de un astfel de har. (De fapt, în timpul unui moment de criză petrecut înainte, ei au fugit!). Dar când a fost nevoie, promisiunea Mântuitorului a fost împlinită.

Adevărul este că, de fapt, noi nu vom fi în stare să facem față *nici uneia* din încercările ce vor veni, fără a căpăta putere de la Dumnezeu. (Dacă ești cumva un olandez încăpățânat, s-ar putea să suporti unele lucruri mulțumită doar tăriei tale de caracter, dar nu ai putea face față timpului de strâmtorare.) De altfel, nici *nu se așteaptă* din partea noastră să avem curajul și tăria martirilor din vechime înainte de a fi puși în situația în care au fost ei. Între timp, noi urmează să primim zilnic provizii de har pentru a face față fiecărei urgențe de zi cu zi. Și astfel noi creștem în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos și dacă vine persecuția și suntem aruncați în închisoare pentru credința în Isus și respectarea poruncilor Lui, “atunci puterea ta va crește ca zilele tale”.

Am auzit pe unii că au un fel de “sindrom al fiorului martiriului” și sunt siguri că vor fi de partea care trebuie. “Dacă aș fi trăi pe vremea lui Huss și Ieronim; Latimer și Cramer”, zic ei, “pur și simplu aș fi făcut un pas înainte și aș fi spus: Haideți, poftim, ardeți-mă!” Unora le place senzația pe care o încearcă gândindu-se că sângele martirilor curge prin venele lor. Dar oamenii care vor trece prin momentele care *vor urma* sunt numai cei care se apropie de Isus *acum*. Și pe urmă vor apare adevărații eroi.

Întotdeauna îmi place mult să citeșc despre Huss și Ieronim. Huss a fost ars pe rug dar nu a dat înapoi. Ieronim, prietenul său, a fost slab. I-a fost frică. S-a lepădat de credință – dar pe urmă a descoperit că e mai greu să trăiești fără Hristos decât să mori pentru El. Atunci s-a întors la mării prelați și a spus: “Vreau să mă lepăd de lepădarea mea!”. El a vorbit despre remușcările pe care le-a avut pentru că I-a întors spatele lui Isus. Așa că s-au grăbit să-l trimită la rug unde pregătiseră un foc

molcom cu lemn verde. I-au pus pe cap tichia diavolului și i-au încredințat sufletul, diavolului. Și când flăcările au început încet să se înalțe, el și-a luat mâna dreaptă (cu care semnase lepădarea) și a aruncat-o prima în flăcări. Așa a dorit el. Apoi, asemenea prietenului său Huss, a murit cântând cântări de laudă lui Dumnezeu.

Ori eu unul, ultima oară când am pus mâna pe o sobă încinsă, *nu* am cântat deloc! Ceea ce înseamnă că e vorba de o anume minune care are loc. Care este acea minune? Curajul și tăria martirilor, care vin de la Dumnezeu exact în momentul în care este cel mai mult nevoie de ele. Ceea ce mă face să închei cu această premiză:

Cel mai mare timp de strâmtorare este să fii fără Isus – așa era atunci – și așa este și acum!

Ultimele șapte **PLĂGI**

Este un subiect care a dat de lucru oamenilor încă de mult timp. Fiecare a citit despre el și și-a pus întrebări. Ultimele șapte plăgi aproape că seamănă cu un fel de foc al iadului vegetarian – adică doar o altă cale de a-i speria pe oameni ca să-i facă să se supună. Știu că așa am simțit eu în trecut.

În jurul acestei chestiuni există o mulțime de puncte de vedere diferite. Unii spun că plăgile nu sunt literale, ci doar simbolice. Unii spun că diavolul le aduce; iar alții spun că noi înșine le aducem.

Unii oameni, în zilele noastre, încearcă chiar să ignore plăgile. Adică, cum putem rezolva noi, ceva atât de înspăimântător? Dar pur și simplu nu poți studia evenimentele din ultimele zile, fără să te duci la Apocalipsa capitolul 16 și să nu ignori acest capitol în studiul pe care îl facem împreună.

Să începem cu o scurtă trecere în revistă. Cineva a descris această situație astfel: “Am visat că am înfruntat imaginea îngrozitoare a ultimelor șapte plăgi, mânia lui Dumnezeu. Am văzut că mânia Lui era înspăimântătoare și groaznică. Dacă El și-ar întinde mâna sau și-ar ridica-o cu mânie, locuitorii lumii ar deveni nimic, ca și cum nu ar fi existat niciodată. Toți ar suferi de rănilor de nevindecă și plăgile nimicitoare care ar veni peste ei. Și nu ar afla nici o scăpare, fiind nimicivi de ele. M-a cuprins o teamă cumplită. Și am căzut cu fața la pământ la picioarele îngerului și l-am implorat să facă să dispară acea imagine, să o ascundă de mine, pentru că era prea înspăimântătoare.” (Cineva să apese pe buton, vă rog!) “Atunci am înțeles, ca mulți alții înaintea mea, cât era de important să cauți Cuvântul lui Dumnezeu, cu grijă, pentru a afla cum să scapi de plăgile despre care Cuvântul spune că se vor abate asupra tuturor celor păcătoși care se vor închina fiarei și icoanei ei. A fost pentru mine greu de înțeles cum unii pot să se

abată de la legea lui Dumnezeu când îi așteaptă atâtea groaznice amenințări și învinuiri.”

Prin urmare, ce facem cu ultimele șapte plăgi? Le tratăm ca pe alte făgăduințe din Scriptură? Le învățăm pe de rost? Sau le punem pe oglinda mașinii? Sau le atârnăm deasupra chiuvetei unde spălăm vasele?

Primele cinci plăgi

Să privim la primele cinci plăgi pe care le găsim în Apocalipsa capitolul 16. Înțelegem că ele apar în timpul mării strâmtorări cum n-a mai fost vreodată, *după* ce s-a împlinit Daniel 12: 2 și *după* ce s-a spus că oricine este sfânt să rămână sfânt și oricine este întinat, să rămână întinat. Mihail se ridică. S-a încheiat harul și tot iadul se dezlănțuie. Dar și tot cerul se dezlănțuie!

Așadar, să citim ceea ce descrie Scriptura în Apocalipsa 16:1-11: “Și am auzit un glas tare, care venea din templu și care zicea celor șapte îngeri: Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!”

Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui peste pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.

Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare.

Al treilea a vărsat potirul în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge.”

Chiar aici, avem o afirmație făcută de îngeri (care se potrivește în momentul acesta) : “Apoi am auzit pe îngerul apelor zicând: Drept ești Tu, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta! Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.”

Și am auzit altarul zicând: Da, Doamne Dumnezeule Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!”

Deci, dacă cineva se îndoiește de judecățile lui Dumnezeu și de ceea ce se întâmplă, îngerii înșiși recunosc că totul este drept. “Al patrulea

a vărsat potirul lui peste soare. Și i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță mare; și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă. Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întunec. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeu cerului din cauza durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit din cauza faptelor lor.” Trebuie să recunoașteți că acesta este ceasul unei adevărate îngrijorări.

Plăgile ca metodă de disciplinare?

Acum adopt poziția conform căreia aceste plăgi sunt literale, nu simbolice, și sunt aduse de către Dumnezeu, nu de diavol. (Dar nu uitați, că nu trebuie să credeți ce spune oricine – cercetați dumneavoastră înșivă). Vedeti dumneavoastră, dacă ar fi aduse de către diavol, atunci ar trebui să trag concluzia că Dumnezeu și diavolul sunt parteneri, fac afaceri împreună și sunt probabil buni prieteni – ori după câte am auzit, nu este așa!

Ei bine, întrebă cineva, de ce vin aceste plăgi? Sunt ele o pedeapsă? Sunt dovezi în Scriptură conform cărora cele zece plăgi ale Egiptului au avut un scop de disciplinare, ca oamenii să se trezească, să-și vadă greșelile și să se schimbe. Dar când vin ultimele șapte plăgi, este prea târziu ca să te schimbi. De ce să dai unor oameni însetați de sânge, o supradoză de sânge (cu speranța că acest tratament îi va schimba), atunci când *este deja prea târziu* ca să te schimbi?

Când eram adolescenți, era în oraș o sifonărie. Omul care se ocupa de ea, dovedea un interes deosebit pentru noi, adolescenții. Într-o zi, ne-a făcut o ofertă. El a spus: “Veniți și vă voi da să beți cinci pahare de fiecare. Dacă le beți pe toate cinci, nu aveți nimic de plătit. Dar dacă nu, trebuie să plătiți exact pentru ceea ce beți.” Adolescenți lacomi cum eram, am sărit într-o mașină și ne-am dus acolo. Pe măsură ce beam din băuturile acelea din pahare uriașe, el ne privea chipurile. Punea în continuare ingredientele acelea bogate în ele; noi le sorbeam ca niște porci. Cei mai mulți dintre noi am băut o parte din al patrulea – până ce

am simțit că ne vine rău! El s-a ales cu o mulțime de bani în ziua aceea, iar noi, mult timp de atunci încolo, nu am mai putut pune gura pe așa ceva. A fost ca un fel de pedeapsă. (Și dacă nu mă înșel, în ziua aceea ne-a dat o lecție și despre cumpătare!)

În orice caz, să le dai oamenilor o supradoză de sânge doar pentru că le este sete de sânge, în ideea că se vor schimba, este cât se poate de absurd dacă s-a încheiat harul și oamenii sunt deja împietriți! Cei răi sunt răi pentru totdeauna (pentru tot restul vieții) – și cei neprihăniți sunt neprihăniți pentru totdeauna. S-a sfârșit totul – și nu poți trece plăgile la rubrica “disciplinare”, pentru că este prea târziu pentru așa ceva.

Plăgile ca răzbunare?

Aha, spui tu, atunci ultimele șapte plăgi și flăcările de la sfârșit trebuie să aibă de a face cu răsplata bine meritată. Unii din noi pot crede asta. Poate că ați citit, acum câțiva ani, în ziare, povestea unei fetițe din Madera, California, care a fost bătută de tatăl ei. Ea nu a plâns, așa că el a continuat să o bată. Și a tot bătut-o o jumătate de oră, încercând s-o facă să plângă, până când ea în sfârșit l-a rugat să-i dea un pahar cu apă. Apoi, a murit.

Când am citit acea istorisire, mi-am zis: “Moartea este prea blândă pentru omul acela! El trebuie să treacă prin aceeași situație.” Așa funcționează mintea mea. Dar pe urmă, am citit Romani 12:19 : “Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați loc mâniei lui Dumnezeu; căci este scris: ‘Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti’, zice DOMNUL”. Scriptura spune că răzbunarea aparține lui Dumnezeu. *El* știe ce se întâmplă și El va răsplăti pe fiecare. (Vechiul concept “ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” pe care l-a instituit Moise sună destul de bine uneori, dar Isus ne-a dat un punct de vedere complet nou în Noul Testament, pe care noi îl putem urma).

Este Dumnezeu cu adevărat asemenea mie dacă ar fi să ne referim la acel tată și la fetița lui? Vreau eu într-adevăr ca El să fie cu mine? Se va răzbuna vreodată Dumnezeu? După cât se pare, nu, cu scopul de a câștiga inimile celor răi, căci este prea târziu pentru asta. Și dacă nu ar fi prea târziu, aceasta nu a fost niciodată metoda folosită de Dumnezeu.

Fiți atenți! Nu este (și nu a fost niciodată) misiunea lui Hristos să ne *forțeze* să îl primim. *Satana*, (și cei aflați sub influența lui), încearcă să *oblige* conștiința noastră să gândească într-un anumit fel. Astfel de oameni (care aparent sunt însetați de neprihănire dar, în realitate, sunt de partea îngerilor răi), provoacă suferință altora cu scopul de a-i “converti” la ideile lor proprii referitoare la religie. Dar Hristos își arată mila neîncetat, neîncetat caută să câștige arătându-și dragostea Lui. El nu dorește rivali în sufletele noastre, nu va accepta dăruire parțială, ci El dorește doar dăruire *voluntară* (supunerea de bunăvoie a inimilor noastre, la exigențele dragostei Lui). Nu este dovadă mai clară că noi posedăm spiritul lui Satana, ca predispoziția de a răni sau nimici pe cei care nu ne apreciază munca sau care acționează în mod contrar concepțiilor noastre!

Aici intră și Pat Robertson și dreapta religioasă. Aici intră și papa. Aici intrăm și eu, și dumneavoastră, și relația dintre noi și biserica noastră. Dar oare intră și Dumnezeu aici? Va acționa până la urmă Dumnezeu ca Satana? Sau oare există și altă ieșire din aceste ultime șapte plăgi – oare Dumnezeu nu face doar să nimicească pe cineva pentru că nu a fost de acord cu El?

Scriptura spune că Dumnezeu nu dorește moartea păcătoșilor și numește judecata, acțiunea Lui “ciudată”. De ce? Pentru că noi nu ne putem imagina ce înseamnă mila, răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Întoarceți-vă la Vechiul Testament și observați sutele și sutele de ani în care Dumnezeu și-a arătat răbdarea față de poporul Său, care înainta și dădea înapoi – când închinându-se la idoli, când slujindu-i lui Dumnezeu pentru puțin timp, când coborând din nou în și mai mare întuneric, închinându-se din nou la idoli. Aceasta a durat sute de ani! Și noi am putut vedea răbdarea lui Isus față de oameni ca Iuda și ca Petru.

Dumnezeu este cunoscut pentru marea Sa îndurare. Poate că de aceea Scriptura numește judecata un act ciudat și poate de aceea până și îngerii ar putea avea nedumeriri pe această temă. Totuși, îngerii se unesc în cor ca să spună: “Drepte și adevărate sunt căile tale”. De ce? Pentru că Dumnezeu își respectă Cuvântul. El ne-a avertizat că ultimele șapte plăgi se vor abate asupra celor care se vor închina fiarei și icoanei ei și El își va ține cuvântul.

Bineînțeles că se aplică pedeapsa pe măsura crimei. Dar ce rost are pedeapsa acum? Și oare asta înseamnă ultimele șapte plăgi – pedeapsă?

Unele comparații

Iată unde ar putea fi de folos să comparăm plăgile din Egipt cu ultimele șapte plăgi.

Primul aspect: *Puterea și autoritatea lui Dumnezeu sunt supreme.* Atât plăgile din Egipt cât și ultimele șapte plăgi demonstrează acest lucru. Printre cei răi sunt oameni care sunt atei, care cred că omul are altă origine, care nu cred în existența lui Dumnezeu, care (pe vremea Egiptului) se închinau râului și broaștelor. Și deodată ei nu mai pot nega existența unei puteri mai mari, a unei autorități mai extinse. Întâmplări supranaturale devin o dovadă a puterii și autorității crescute a lui Dumnezeu.

Al doilea aspect: *Dușmanul este înfrânt.* Rezultatul final al plăgilor este înfrângerea celor ce se revoltă. Exact cum s-a întâmplat în Egipt cu Faraon, se va întâmpla și cu Satana la sfârșitul timpurilor.

Al treilea aspect: *Poporul lui Dumnezeu este izbăvit.* Acesta a fost obiectivul în Egipt, și este un țel esențial în groaznicul timp al plăgilor. De ce? Deoarece condamnarea și persecuția din partea celor mulți, se pare că a provocat chinuri cumplite poporului lui Dumnezeu.

Asemenea plăgilor din Egipt, ultimele șapte plăgi demonstrează încă de la apariția lor, dreptatea lui Dumnezeu. Dacă fiul meu o bate pe fiica mea, eu nu sunt un părinte al dragostei dacă nu fac ceva în legătură cu asta (indiferent dacă e pedeapsă sau nu). Așa că atunci când poporul lui Dumnezeu este amenințat cu condamnarea la moarte și persecutat, și încearcă să scape cu viață, poate că nu este total greșit ca Dumnezeu să le dea celor răi alt subiect de meditație (cum ar fi sângele în loc de apă) – ceva care să îi distragă de la scopurile lor ticăloase. De fapt, Dumnezeu spune: “Dacă vă mulțumiți să vă petreceți timpul încercând să găsiți o cale de a-Mi distruge poporul, atunci iată altceva la care să vă gândiți!”

Și iată un aspect interesant. Plăgile în totalitate, par să se refere la chestiuni prezente, situații foarte legate de prezent. Egiptenii se închinau fluviului Nil. Dar în realitate, Nilul s-a întors împotriva lor. Ei de

asemenea se închinau la broaște. Dar și broaștele s-au întors împotriva lor. Și astfel a devenit foarte clară inutilitatea încrederii în dumnezei falși.

Observați că prima din cele șapte plăgi (rana rea și dureroasă) se abate asupra celor care se închină la fiară și la icoana ei. E clar că cine a ales drumul acesta, va avea parte de o călătorie grea!

Plăgile a doua și a treia se concentrează în jurul oamenilor care par preocupați de vărsarea de sânge și de a-i obliga pe ceilalți să creadă așa cum cred ei. (Vrei sânge? Iată o supradoză!)

Plaga a patra se referă la soare. Secole de-a rândul, oamenii s-au închinat la soare. De altfel, s-a stabilit o zi de închinare în cinstea soarelui și numele ei, “Sun’s day” (Ziua Soarelui) a ajuns la noi încă din vechiul păgânism. În această perioadă, falsa zi de închinare va fi întipărită în mintea oamenilor. (Noi am discutat deja cum se leagă supunerea noastră de această problemă – ziua lui Dumnezeu sau falsa zi a lui Dumnezeu). Deodată, oamenii vor descoperi că supunerea față de Ziua Soarelui (duminica) nu le va fi de nici un ajutor. În realitate, soarele îi va dogori cu fierbințeala lui! (Vreți soare? Iată soare din belșug!)

Vă interesează o insolație? Nu, mulțumesc! Într-o zi am pornit-o pe râu, într-o vacanță, într-o excursie de trei zile cu pluta. Am construit o plută, 10 pe 12 m. Ne-am pus un rezervor în fiecare colț, ne-am tapetat pereții, ne-am ridicat un cort în mijloc. Așa că am pornit-o pe râu, am stat cu rândul la cârmă, am citit, am admirat peisajul. Era o zi frumoasă, însorită. Dar nu ne-a luat mult până am descoperit ce ne poate face soarele. Deja seara, aveam probleme mari – ce să mai vorbim de insolație! De-abia ne târam spre țarm. Cineva din grupul nostru s-a târât printr-un câmp arat și l-a chemat pe tatăl său, care era antreprenor de pompe funebre, în ajutor. El a venit și ne-a luat de-acolo – în furgonul mortuar!! Ne-am dorit atunci să nu fi văzut niciodată soarele!

Soarele poate fi prietenos. Dar când va veni acest moment în istoria pământului (cum s-a prezis în profeție), va însemna totul dacă vom putea revendica făgăduința din Psalmul 91: “Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic...”

În timpul acestei plăgi, oamenii încep să-l acuze pe Dumnezeu (exact cum au făcut în timpul plăgilor din Egipt). Ateii, care nu cred în Dumnezeu, îl acuză pe Dumnezeu! Necredincioșii, scepticii, cinicii și

agnosticii îl acuză pe Dumnezeu. Și deodată își dau seama că se luptă împotriva Cuiva mai mare decât ei. La urma urmei, există un Dumnezeu! Și atunci, ei încep să acuze pe poporul lui Dumnezeu pentru toate necazurile de care au parte. Mândri și încăpățânați, ei nu sunt sensibili nici la harul Divin, nici la asprime! Interesant, nu?

Poate ați observat că zilele de suferință și durere, adesea par să realizeze ceea ce traiul bun și binecuvântările nu reușesc. Oamenii care niciodată nu reacționează în perioade liniștite, se pot întoarce către Dumnezeu în timp de necazuri. Deși puține, astfel de pocăințe pe patul de moarte par să dureze și există cel puțin o pocăință de moment (cum a fost cazul lui Iuda sau Faraon). Dar nu este așa în cazul acesta! Scriptura spune că acești oameni sunt atât de porniți împotriva lui Dumnezeu încât sunt nu numai răi și răzvrățiți, dar și hulesc numele lui Dumnezeu. În ochii universului (cu juriul în față), este clar ca lumina zilei cât de fermă este de fapt nemernicia.

Apoi vine a cincea plagă. Și ce e rău în asta? Nouă tuturor ne place noaptea. Dar în mod cert, acesta este un fel de întuneric – gros încât poate fi tăiat cu cuțitul. Un astfel de întuneric care provoacă cea mai cumplită panică. Oamenii își mușcă limba de durere din cauza rănilor, a sângelui, a căldurii încinse și a *întunericului* – întuneric complet pentru cei care au ales întunericul în locul luminii. O supradoză de întuneric! Toți dumnezeii cărora oamenii le-au slujit, acum se întorc împotriva lor. Și deodată își dau seama că undeva, există cineva mai sus decât orice, care veghează. Dar ei încă refuză să se pocăiască și să-L slăvească pe El.

Plăgile ca revelație

Ei bine, eu *cred* că Dumnezeu își cunoaște bine treburile și nu face nimic din ceea ce nu e nevoie să facă. Așadar, plăgile au locul bine stabilit. Permiteți-mi să vă sugerez câteva posibile roluri.

Mai întâi, acela de a arăta că acești răzvrățiți se luptă cu Dumnezeu însuși. Toți trebuie să-l recunoască pe Dumnezeu, indiferent de poziția lor.

În al doilea rând, acela de a arăta că acești răzvrățiți nu au nici un fel de pocăință – de a arăta că cei păcătoși sunt tot atât de sigilați ca și cei

neprihăniți și că a avut loc polarizarea finală. Neghina s-a dovedit a fi super neghină; grâul, super grâu. Astfel se pregătește scena pentru dreptatea lui Dumnezeu, permițându-se păcătoșilor să fie nimicii. Scriptura spune că înainte de a se termina totul, orice genunchi se va închina și va mărturisi că Dumnezeu este drept și cinstit. Și după cât se pare, acesta este scopul acestei perioade din istoria pământului.

Dar se întâmplă aici ceva fascinant. Aceste două grupuri sunt atât de despărțite încât acum sunt total opuse! Un grup, cei neprihăniți, sunt gata să moară pentru că iubesc. Celălalt grup, cei păcătoși, sunt gata să ucidă pentru că urăsc.

Este ironic faptul că foștii membri căldicei ai bisericii vor fi la post, acolo, blestemându-l pe Dumnezeu alături de Hitler și de Hussein. (Să mă ierte Dumnezeu că judec). Celor mai netrebnici, celor mai hulitori – care țipă la Dumnezeu până se fac roșii la față – li se va alătura, după cât se pare, acel mărunț membru căldicel al bisericii care pur și simplu era “prea ocupat” ca să-și găsească timp pentru Dumnezeu. Ei toți vor blestema și vor huli pe Dumnezeu. Explicați-mi mie asta, dacă puteți!

Probabil că am văzut deja o mostră a acestui lucru. Dacă sunt prea ocupat ca să am timp de Dumnezeu dar pretind că sunt creștin și sper să intru în împărăția Sa, atunci înseamnă că mă aștept să ajung acolo pe altă cale. Cum anume? Mântuire prin propriile mele fapte. Dar când aflu că faptele mele nu îmi asigură acest lucru, mă voi mânia cumplit. Chiar și astăzi găsim oameni mânioși care descoperă (în mesajul neprihănirii prin credință), că toată truda lor nu le folosește la nimic. Și se înfurie când nu sunt răsplătiți pentru că duc o viață bună. Aceasta îi face pe oamenii căldicei, să se încingă! Și într-o bună zi ei Îl vor huli probabil pe Dumnezeu și vor țipa la El alături de ceilalți.

Se va face o delimitare clară între cei care slujesc lui Dumnezeu și cei care nu-I slujesc. Este la fel ca atunci când șlefuiеști aur, față de atunci când șlefuiеști poleială. Cu cât îi ating mai mult problemele vieții și greutățile din “timpul strămtorării”, cu atât vor străluci mai mult cei neprihăniți și cu atât mai mult vor păli cei păcătoși și se va vedea exact din ce sunt ei făcuți în realitate! Toate acestea sunt prezente în tabloul care se va vedea înaintea judecării finale.

Diavolul a avut ocazia să demonstreze cum ar fi universul dacă el ar răspunde de lume – și pe nimeni nu îl mai interesează programul său.

Sub aripile Sale

Prietene, trebuie să învățăm să locuim în “locuința tainică” a Celui Prea Înalt. Ai o astfel de locuință tainică unde mergi singur cu acest Dumnezeu care te iubește și care a dovedit aceasta prin Isus? Ai o locuință tainică și care este mai importantă pentru tine decât orice altceva? Este prioritatea ta numărul unu, să petreci timp acolo singur cu Isus? Dacă este, atunci poți cu adevărat să locuiești în umbra Celui Atotputernic și să cânti:

“Sub aripile Sale eu trăiesc în tihnă. Deși noaptea se face mai adâncă și furtunile mai aprige. Eu pot să mă încred în El, Și știi că El mă va păzi. El m-a răscumpărat și eu sunt copilul Său. Sub aripile Sale, Sub aripile Sale. Cine poate sta departe de dragostea Lui? Sub aripile Sale, va locui sufletul meu. Va locui în siguranță pentru veșnicie”¹.

Strâmtoarea lui IACOV

Cineva a spus odată: “Banii nu-ți aduc fericirea dar îți dau posibilitatea să alegi tipul de amărăciune pe care îl preferi!” Astfel, se poate spune că Isus nu ne promite întotdeauna lipsa problemelor dar El ne dă totuși (prin harul Său), șansa de a alege tipul de probleme pe care le preferăm!

Unii s-au schimbat, înțelegând greșit (în legătură cu aceste evenimente din zilele de pe urmă), că vor putea evita necazurile întorcând spatele credinței și lui Dumnezeu. În nici un caz! Asta nu este nici pe departe o soluție. Dacă încerc să scap de necazuri întorcând spatele lui Dumnezeu, atunci mă așteaptă necazuri și mai mari. (Știați asta nu-i așa?) Doar harul lui Dumnezeu ne dă posibilitatea să alegem ce fel de necazuri dorim. Și pe urmă El promite să ne însoțească pe drumul cel bun. Amintiți-vă că Dumnezeu nu l-a scăpat pe Daniel de groapa leilor. El l-a scăpat din groapa leilor. El nu i-a scăpat pe acei trei iudei credincioși de focul cel groaznic. El i-a scăpat din el! Înțelegeți ce vreau să spun?

De aceea, prin dragostea Lui, El ne dă (anticipat) niște videoclipuri despre ceea ce va fi, astfel încât noi să fim mai bine pregătiți să înțelegem ce se va întâmpla. Și de aceea am inclus în studiul nostru, “timpul strâmtoării lui Iacov”.

Haideți să recapitulăm: am discutat sfârșitul timpului de probă, precedat de ceea ce am numit noi “timpul scurt de strâmtoare”. Acest prim timp de strâmtoare are loc atunci când oamenii încearcă să-i forțeze pe alții să fie buni prin lege. (Putem numi aceasta “neprihănire cu forța”). Unii din oamenii lui Dumnezeu vor îndura persecuție, poate chiar martiriu. Dar, ni se spune că acesta nu este motiv de teamă. Apoi se sfârșește timpul de probă și începe marele necaz “cum n-a mai fost vreodată”, și care cuprinde ultimele șapte plăgi. Dar poporul lui

Dumnezeu nu trebuie să se teamă nici de asta, căci “Nu trebuie să te temi nici de groaza nopții... nici de nenorocirea care bântui ne ziua în amiaza mare...” (Psalm 91:5.6). Așadar primul timp de strâmtorare și “marele timp de strâmtorare” nu reprezintă mare lucru.

Dacă vrem să aflăm care este *cel mai mare* factor de stres, atunci vom vedea că nu poate fi decât “timpul strâmtorării lui Iacov”. Primele cinci plăgi și-au făcut efectul, apare a șasea plagă și începe strâmtorarea lui Iacov.

Întoarcerea în Eden

“Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi prinșii de război ai poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara, pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni” (Ieremia 30: 3). La început, când a fost scris acest pasaj, fără îndoială că poporul lui Iuda și Israel au știut că se referă la ei. Dar există aici o frază care se poate referi de asemenea și la sămânța spirituală a lui Avraam. S-ar putea să nu-ți curgă prin vene deloc sângele lui Israel sau al lui Iuda dar după cum a spus Pavel: “Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avram și moștenitori după cum v-a fost promis” Această dublă folosire se referă la *voi*.

Observați că se spune că Dumnezeu îi va aduce înapoi în țara pe care Le-a dat-o părinților lor. Care a fost țara pe care Dumnezeu a dat-o tatălui nostru, tatălui nostru dintâi, Adam? Grădina Edenului. Unde este acum grădina Edenului? Unii cred că este în ținuturile cerești. Și Dumnezeu s-a îngrijit ca aceia care aparțin lui Hristos, să se întoarcă în această țară care a fost dată tatălui lor și să pună stăpânire pe ea.

Dar înainte de a se întâmpla aceasta, se ivește altceva. Priviți versetele următoare: “Iată însă cuvintele pe care le-a rostit Domnul asupra lui Israel și asupra lui Iuda. Așa vorbește Domnul: Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace! Întrebați și vedeți dacă nu cumva naște vreun bărbat! Pentru ce văd pe toți bărbații cu mâinile pe coapse, ca o femeie la facere? Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30:4-7) Aici este vorba despre

timpul cunoscut sub numele de “timpul strămtorării lui Iacov” și are loc înainte de întoarcerea noastră în țara părinților noștri. Nu este un timp de pace, ci un timp de neliniște.

Ce fel de neliniște? Ce înseamnă tot acest necaz? Și la ce se poate aștepta poporul lui Dumnezeu pe parcursul acestui “timp al strămtorării lui Iacov”?

Istoria lui Iacov

Ca să putem înțelege mai bine, să recapitulăm istoria originală a strămtorării lui Iacov care se află în Genesa. Fratele geamăn al lui Iacov, Esau, nu a prețuit dreptul de întâi-născut și l-a vândut lui Iacov pe o ciorbă de linte – el nu și-a dat seama că nu poți face negoț cu binecuvântarea lui Dumnezeu! Au trecut anii și a sosit timpul să fie acordat dreptul de întâi-născut. Esau s-a decis să-l dorească, până la urmă. Așa că, atunci când, bătrân fiind, tatăl Isaac, orb, a cerut mâncare din carne de vânat, Esau a pornit la vânatoare. Dar, cât era el plecat, Iacov și mama sa Rebeca și-au pus mintea la lucru împreună. (Acesta era un lucru obișnuit pentru neamul acesta – și Avraam a făcut această greșală! “Dumnezeu întârzie prea mult în această privință; mai bine i-am da noi o mână de ajutor”). “Esau este pe cale să primească dreptul de întâi-născut,” s-au gândit ei, “așa că trebuie să facem ceva!” Rebeca a pus niște piei pe Iacov (care nu era păros) ca să poată merge la tatăl său și să-l facă pe Isaac să creadă că este Esau (care era păros). Isaac a fost înșelat și Iacov a primit dreptul de întâi-născut.

Dar a mai primit de asemenea și o lungă călătorie prin deșert, fugind de fratele său cel mânios și nemaivăzându-și mama vreodată. Descurajat, Iacov s-a lungit pe nisip, cu o piatră în loc de pernă. Credea că nu mai avea nici o șansă. Era vinovat de ceea ce însemna numele său – cel ce ține de călcâi – cel care înlocuiește cu forța. El era un înșelător, un mincinos. S-a simțit complet străin și singur. Dar în miezul nopții, a visat o scară întinzându-se de la pământ către cer, reprezentând speranța. S-a trezit și și-a dat seama că Dumnezeu încă îi știe adresa, chiar dacă se mutase în pustiu. Iacov a făcut legământ să fie fiul lui Dumnezeu și în cei 20 de ani care au urmat, pretutindeni unde mergea, rămâneau

grămăjoare de pietre, reprezentând momentele în care îl slăvea pe Dumnezeu. El devenise creștin. Avea speranță. Văzuse chipul ceresc. Și a continuat să fie un urmaș adevărat al lui Dumnezeu, închinându-I-se în fiecare dimineață și în fiecare seară.

Dar timp de 20 de ani el a continuat să se împotrivescă lui Dumnezeu în feluri pe care nu le înțelegea – exact cum facem noi! Poate că suntem creștini, poate că am avut și noi visul “scării lui Iacov” cu mult timp în urmă. Dar, încă ne împotrivim lui Dumnezeu dacă ne închipuim că El are nevoie de ajutorul nostru în lucrurile pe care a promis să le facă pentru noi.

Fiți atenți, în lucrurile pe care Dumnezeu *nu* a promis să le facă pentru noi, El *dorește* eforturile noastre – și ele sunt foarte importante! Dar în lucrurile pe care Dumnezeu promite să le facă *pentru* noi, El nu are nevoie de ajutorul nostru, și de fapt “ajutorul” nostru Îl împiedică să-și facă treaba.

Adesea suntem adânc implicați în lucrarea lui Dumnezeu. Dar oare nu e timpul să încetăm a încerca să facem noi lucrarea lui Dumnezeu pentru El? Sunt două moduri de a te împotrivi unui mecanic auto. Mașina mea nu merge și eu zic: “Nu am nevoie de mecanic”. Nici măcar nu mă duc la el. Acesta este un mod de a mă împotrivi lui. Celălalt este mai subtil. Mă duc la mecanic și îmi parchez mașina în garajul lui. El deschide capota, începe să lucreze la motor. Eu îmi bag capul înăuntru din partea cealaltă și zic: “Nu pune mâna pe distribuitor. Chiar eu l-am pus, nou-nouț... și nu te atinge de bujiile acelea... și nu te chinui cu cureaua ventilatorului... sau cu carburatorul.” După un timp, își aruncă uneltele, dă din mâini a renunțare și zice: “Poftim! Dacă ești atât de deștept, repar-o singur!”

Timp de 20 de ani, Iacov a tot încercat să-L ajute pe Dumnezeu în fel și chip. Începând cu experiența lui cu mama sa. Problema lui Iacov și a Rebecăi nu a fost atât minciuna pe care au spus-o, cât *motivul* pentru care au spus-o. Problema constă în viețile lor nesupuse, încercând să facă ceea ce Dumnezeu promisese că va duce El la îndeplinire. Esența învățăturilor lui Isus a fost supunerea, învățarea unui lucru pe care îngerii și lumile necăzute deja îl acceptă: că noi suntem creaturi. Noi depindem de cineva în afară de noi înșine. Orgoliul nostru și independența noastră păcătoasă sunt cele mai mari probleme ale noastre. Și să înveți să te

încrezi în Dumnezeu, că face ceea ce El a promis (în momentul în care vrea El), este o lecție importantă pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o învețe înainte de sfârșitul acestei lumi.

Istoria continuă

Acum să ne întoarcem la Iacov. Au trecut 20 de ani. Iacov se întorcea, în sfârșit, în țara părinților săi. Deodată i se spune că fratele Esau îi vine în întâmpinare – cu 400 de soldați înarmați! “Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: ‘Lasă-mă să plec, căci se revărsă zorile.’ Dar Iacov a răspuns: ‘Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.’ Omul acela i-a zis: ‘Cum îți este numele?’ ‘Iacov’, (care înseamnă mincinos) a răspuns el. Apoi a zis: ‘Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor.’ Iacov l-a întrebat: ‘Spune-mi, Te rog, numele Tău.’ El a răspuns: ‘Pentru ce Îmi ceri numele?’ (Acesta este un mod politicos de a zice: “Nu e treaba ta!”) Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu), ‘căci’, a zis el, ‘am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.’ Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă.” (Genesa 32:24-31)

Întorcându-se în tabăra lui după noaptea petrecută singur, oamenii au zis: “Cine este cel care vine? Este Iacov. Nu, nu poate fi Iacov, el șchioapătă. Ba da, a fost cu Dumnezeu! Dar nu șchiopătezi când ești cu Dumnezeu!” Ba da, prietene, câteodată da. Câteodată tații iubitori trebuie să facă lucruri care dor, pentru a atinge un țel mai profund. Asta este biblic.

Deci ce se întâmplă aici în experiența lui Iacov? El a auzit că fratele lui vine cu toți soldații aceia și deci a recurs la strategiile lui obișnuite. Pentagonul ar fi fost mândru de el. El și-a împărțit compania în două grupuri, astfel încât dacă un grup ar fi fost atacat, celălalt ar fi putut să scape. (Și s-a asigurat că soția lui preferată este în cel care ar fi scăpat). El a conceput o serie de scenarii diferite pentru a face față tuturor

situațiilor la care s-a gândit. El a făcut tot ce îi stătea în putere ca să rezolve problema.

Apoi, în sfârșit, s-a hotărât să meargă în întunericul nopții ca să se roage. (Ei bine, ce idee nouă! Va să zică în sfârșit a ajuns aici?) Așa că a plecat să se roage. Și era singur. Când vii la propriul tău pârâu Iaboc, și la propria ta luptă, și tu vei fi singur. Nimeni nu va trăi evenimentele din vremurile de pe urmă și nu se va întoarce să pună stăpânire pe țara părinților în numele altcuiva. Dumnezeu nu are nepoți și nepoate, ci doar fii și fiice. Și fiecare trebuie să răspundă pentru el însuși.

Poporul lui Dumnezeu strâmtorat

Ei bine, din ce este alcătuită partea de “necaz” din timpul strâmtorării lui Iacov? Mai întâi, Iacov a fost sincer îngrijorat pentru familia sa. El a fost îngrijorat că adusese această împrejurare neprevăzută în viața lui, datorită hotărârilor greșite pe care le luase cu 20 de ani înainte și că cei pe care îi iubea aveau să sufere din cauza aceasta. Încă o dată se confrunta cu fratele supărat pe care îl nedreptățise și de care fugise cu mulți ani în urmă. Și, după cum înțeleg eu, în decursul acestui timp al strâmtorării lui Iacov, poporul lui Dumnezeu va fi îngrijorat că și el, și-a adus necazuri datorită proastei lui judecăți, a lipsei de rațiune, din trecut. Ei își vor aminti multe situații și vor dori să se poată întoarce în timp și să procedeze altfel.

Știm de asemenea că Iacov se pare că era îngrijorat de perspectiva torturii și a morții. Și poporul lui Dumnezeu în decursul acestui timp al strâmtorării lui Iacov, va fi îngrijorat de tortură și de moarte, pentru că acum se întâmplă ceva total incredibil. Apare Satana însuși, dându-se drept Hristos. Toți aceia care s-au luptat pentru ideea de neprihănire cu “forța”, vor primi dintr-o dată un ajutor enorm pentru cauza lor. Satana înscenează o falsă a doua venire și se pare că îi reușește destul de bine. Este în stare să manevreze un fel de focuri de artificii cerești și de-a lungul și de-a latul pământului se strigă în gura mare că Hristos a venit din nou. (Dacă ați urmărit mișcarea Noua Eră, știți că ei pregătesc deja scene pentru acest scenariu). Și în ciuda acestei zarve nemaipomenite, nu e vorba de altceva decât de lupul îmbrăcat în blană de oaie!

În acel moment Satana va prelua controlul și lumea va deveni o dictatură controlată de el. Conducătorii politici înspăimântați sunt gata să facă exact ceea ce spune el. Și ce anume spune el? Practic, același lucru pe care l-a spus Caiafa cu mult timp în urmă când s-a confruntat cu problema lui Isus. Amintiți-vă cum a stat în fața consiliului care era blocat, în mare încurcătură, și a spus: “Nu știți nimic! Nu înțelegeți că e mai bine să moară doar un om decât să piară toată națiunea?” Și tot așa va fi la sfârșitul vremurilor. Dușmanul va convinge întreaga lume că toate necazurile, catastrofele, dezastrele naturale și plăgile au drept cauză faptul că un grup de oameni au continuat să insiste asupra închinării la Dumnezeu prin credință în loc de forță, a închinării după cum le spune conștiința și nu conform legii. Și ca soluție, el le spune: “Scăpați de ei!” Deci se dă o sentință de moarte și (asemenea lui Iacov), poporul lui Dumnezeu se confruntă cu perspectiva torturii și a morții.

Dar poporul lui Dumnezeu mai are și altă grijă, pe lângă acestea. Ei sunt chinuți de remușcări și probabil de rămășițe ale vinovăției dinainte. Acum se face o diferență între remușcări și vinovăție. Și una din grijile lor este că nu s-au pocăit de fiecare păcat.

(Unii din noi au crescut cu o proastă concepție înfiorătoare pe care ne-am însușit-o de undeva – de acasă, de la școală sau de la biserică – cine știe? Este vorba despre ideea conform căreia, dacă în timpul vremurilor din urmă, ne putem aminti despre fiecare păcat în parte, atunci suntem terminați, ne pierdem orice șansă, pe vecie. Așa că ne vine foarte ușor să cădem în sindromul “neprihănirii prin mărturisire”, asigurându-ne că ne parcurgem lista cu păcate și verificând-o de două ori în fiecare noapte când mergem la culcare, chiar dacă adormim în timp ce facem asta. Doar nu vrem ca vreun păcat uitat să ne vină în minte pe neașteptate când va veni timpul strămtorării, căci nu am mai scoate-o la capăt!)

Ei bine, cei din poporul lui Dumnezeu, în timpul acesta al strămtorării lui Iacov, sunt foarte familiarizați cu păcatele lor. Aceasta deoarece au înțeles clar ce a fost viața lor trecută și acțiunile lor din trecut și nu prea văd nimic bun în ele! Așa că îi cuprind remușcările. Ei au acceptat pacea lui Dumnezeu care vine din harul Său (despre care se vorbește în Romani 5) și știu ce înseamnă să primești iertarea. Dar au încă remușcări pentru ceea ce au făcut în anumite situații – și pentru că l-au dezamăgit pe Dumnezeu. În consecință, se luptă cu aceasta și se simt descurajați și

neajutorați. (Apropo, nici unul din acești “perfecționiști” moderni nu va fi printre ei – acești oameni care stau în preajma poporului lui Dumnezeu spunând că nu au mai păcătuit de cinci ani.)

Păstrând numele lui Dumnezeu

Dar *cea mai mare* îngrijorare a lor, cea care îi tulbură cel mai mult, este mult mai profundă decât grija că nu își salvează pielea. Îmi vine să strig asta de pe acoperișul caselor astăzi, pentru că se poate ca ei să nu-și fi dat seama.

Deși poporul lui Dumnezeu va fi înconjurat de dușmani care nu vor dori decât nimicirea lui, groaza și durerea pe care o resimt nu este teama de persecuție. Dacă ar putea fi siguri de iertare, nu s-ar teme de chinuri sau de moarte. Dar suferința lor se bazează pe aceasta: că, în cazul în care ei se dovedesc nedemni și își pierd viața din cauza propriilor defecte de caracter, atunci *numele sfânt al lui Dumnezeu* va fi făcut de ocară. Ei nu-și fac griji pentru ei înșiși, ci pentru Dumnezeu! Ei tânjesc, încă o dată, după siguranța iertării lui Dumnezeu, după harul Său, pentru că nu vor să-l vadă pe Dumnezeu rănit.

După ce a fost învins la stânca din pustie (și a lovit-o, în loc să vorbească cu ea), Moise a cerut iertare lui Dumnezeu și Dumnezeu l-a iertat, dar el a dus cu sine remușcărilor provocate de acea greșală și mai târziu, când a urcat pe muntele Nebo întâmpinându-și moartea. Trebuie să-l fi chinuit mult, căci încă o dată a acceptat neprihănirea lui Hristos în loc de propriile sale greșeli. Chiar și când se pregătea să adoarmă în brațele lui Dumnezeu, mai simțea încă durere pentru că necinstise numele Lui.

Oamenii care se luptă la propriul lor pârâu al Iabocului, nu se luptă pentru că le este teamă că nu vor ajunge în ținuturile cerești. Și nici nu se luptă pentru că le este teamă că au uitat un păcat. Ei se luptă pentru că nu vor ca numele lui Dumnezeu să fie necinstit.

Ei au folosit tiparul acesta mai dinainte, nu pur și simplu la momentul acela. Aceia care fac parte cu adevărat din poporul lui Dumnezeu se îngrijesc mai mult de reputația lui Dumnezeu decât de propria lor soartă. Moise a dovedit aceasta cu mult timp înainte, când a spus: “Să mi se steargă numele, dacă este nevoie. Dar să nu fie necinstit numele Tău.”

Asigurarea lui Dumnezeu

Deci care este *soluția* pentru stresul acestor oameni care trec prin acest timp al strămtorării luptându-se la propriul lor pârau Iaboc?

Mai întâi, ei pot avea siguranța iertării. Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai întâi de păcatul său prin care obținuse dreptul de întâi-născut prin înșelăciune, Dumnezeu nu ar fi ascultat rugăciunea lui și nu i-ar fi păstrat viața prin mila Sa. Dacă, în timpul strămtorării, poporul lui Dumnezeu ar vedea în fața ochilor păcate nemărturisite (în timp ce deja ar fi chinuți de teamă și neliniște), ei ar fi copleșiți – disperarea le-ar alunga credința și ei nu ar avea încrederea necesară pentru a cere lui Dumnezeu izbăvirea. Dar deși sunt perfect conștienți de propria lor nimicnicie, ei nu au de dezvăluit greșeli ascunse. Păcatele lor au fost judecate înainte, au fost șterse și ei nu își mai pot aminti de ele. Așadar, putem avea siguranță în timpul strămtorării lui Iacov? Da!

Și alt factor absolut evident, dacă studiezi derularea evenimentelor, este că acești oameni nici măcar nu ar *fi* în această situație dacă nu ar fi deja de partea lui Dumnezeu. Aceasta se petrece după sfârșitul timpului de har, când toți cei neprihăniți rămân mai departe neprihăniți și toți cei păcătoși rămân mai departe păcătoși. Nimeni nu trece linia de despărțire în timpul strămtorării lui Iacov.

Am început să studiez această temă luptându-mă oarecum cu o idee. Să presupunem că nu am felul acela de credință și că nu fac față timpului strămtorării lui Iacov, ce-o să fac? Îl voi blestema pe Dumnezeu și voi muri? Voi intra în rândurile dușmanului? Nu, acesta nu va fi deloc scenariul. *Nimeni* nu trece linia în acest timp. Dacă ne aflăm în timpul strămtorării lui Iacov, suntem acolo ca să ajungem la sfârșit. Sau, altfel spus, dacă reușim să ajungem *la* timpul strămtorării lui Iacov, vom trece *de* timpul strămtorării lui Iacov. Nimeni nu va renunța, indiferent de stresul pe care îl resimte.

Altă parte a soluției este vocea prietenoasă a lui Dumnezeu care spune: “Nu te voi lăsa să pleci, până nu te voi binecuvânta!” Și asemenea lui Iacov din vechime, ne dă un nume nou. (Un nume nou? Minunat! Mereu mi-a plăcut numele meu, așa că de-abia aștept!) Un nume nou poartă cu el înțelesuri și semnificații spirituale. Iacov a încetat să mai fie un înșelător și un mincinos; acum el era, după nume, un prinț al lui

Dumnezeu. Și noi de asemenea avem, în calitate de popor al lui Dumnezeu, siguranța că vom stăpâni țara părinților noștri – acea țară frumoasă concepută special pentru a aduce fericire.

Păstrând numele lui Dumnezeu

Va fi neliniște? Da. Se vor lupta oamenii de îngrijorare? Da. (Dar nu este bine că știm asta dinainte, așa încât nu vom mai fi surprinși? Dar o parte din îngrijorarea noastră va fi provocată de faptul că nu vom reuși să distingem între credință și sentiment.)

Nu demult, am văzut școala Outword Bound din Rocky Mountain și ne-am uitat la greua cursă cu obstacole pe care trebuia să o urmeze tinerii încercând să devină oameni mari ai muntelui. Stând acolo, privind în sus, a venit ceva pe deasupra mea și, prosteste, am vrut să încerc și eu. Așa că am început să mă cațăr pe frânghiile care duceau în vârful copacilor. Apoi am descoperit că trebuie să te arunci dintr-un loc în altul și apoi iarăși în altul! Și că pe urmă treci pe niște scânduri, care te balansează, mari cât să-ți agăți vârful degetelor de ele. Până la urmă, la sfârșitul cursei, (cam la jumătatea drumului spre stele!), trebuie să te arunci într-o plasă aflată cam la 300 de metri dedesubt! Eu am văzut pe unii din această școală făcând deja acest lucru. Și știam că este în ordine. Dar pur și simplu *nu simțeam* nevoia să fac asta.

Când poporul lui Dumnezeu va ajunge în timpul strămtorării lui Iacov, el va fi văzut ceea ce s-a întâmplat înainte și va ști că totul este în ordine. Dar nu va fi plăcut ca sentiment! Și în ziua aceea va trebui să înțelegem diferența dintre credință și sentiment.

Nu există cale de întoarcere

Unora le place să sară de la înălțime. Am cunoscut o soție de pastor care nu era fericită când mergea la cumpărături, ci atunci când făcea bunjee jumping! (săritură de la mare înălțime legat de o coardă elastică, nota trad.) “Nemaipomenit!” i-am zis pastorului – “Faceți asta și

dumneavoastră?” “Nu”, a spus el, “eu sunt cel care o *conduc* la asta.” Ei mi-au spus că oamenii plătesc până la 60 de dolari ca să facă acest lucru. Câteodată merg sus niște timizi, și stau acolo o veșnicie. Încearcă să se arunce încet. Încearcă să se lase să alunece. Își iau avânt și încearcă să sară. Dar nu pot să sară! Până la urmă se târăsc înapoi și speră să li se restituie cei 60 de dolari.

Dar timpul strămtorării lui Iacov nu este așa. Nu, nu dai înapoi în timpul acesta. Dacă faci parte din poporul lui Dumnezeu *înainte* de a se întâmpla acest lucru, vei rămâne tot timpul în poporul lui Dumnezeu. Vor fi momente (pentru că a fost prevestită neliniște extraordinară), în care sentimentele tale vor face destul zgomot.

Dar pe parcursul întregii perioade, noi vom ști că totul este în ordine. Și Cel care a promis să ne însoțească în fiecare clipă, ne va fi alături.

[: Noi urcăm scara lui Iacov:]

Soldați ai crucii.

[: Fiecare pas ne duce mai sus:]

Soldați ai crucii.

[: Păcătosule, îl iubești pe Isus al meu? :]

Soldați ai crucii.

[: Dacă Îl iubești, de ce să nu Îl slujești? :]

Soldați ai crucii.”¹

¹Cântec religios popular al negrilor americani.

Fără MIJLOCITOR

Câți dintre dumneavoastră au de-a face cu aspiratoare? Eu unul am fost în preajma aspiratoarelor cea mai mare parte din viață. Începând din copilărie, când una din sarcinile mele, vinerea după-amiază, era să dau cu aspiratorul. Aceasta presupunea să dau la o parte mobila obișnuită, să trec la tapiserie, să dau pe toată mobila, totul. Când nu se uita mama, uneori mă prosteam puțin; încercam să-mi sug obrazii și alte lucruri din astea. O dată am încercat să-mi aspir sprâncenele. Nu a fost un lucru prea inteligent. Și o dată am încercat cu părul fără să știu că am să regret asta!

Dar un lucru este foarte clar. Când înaintezi pe hol și încerci să mai cureți o cameră (cu firul băgat în aceeași priză) și când iese din priză, atunci ai probleme. Trebuie să fii conectat la sursa de energie dacă vrei să ajungi undeva.

Ai putea să bagi firul în priză și apoi să încerci să faci obiectul să funcționeze mai bine răsucindu-l în sus și mișcând periile pe rotile. Dar ar fi o prostie. Este o insultă la adresa sursei de energie dacă crezi că trebuie să faci ceva *în plus* față de punerea în priză. Când vorbim despre aspiratoare (sau trenuri electrice sau “vița și mlădița”), știm că nu mergem nicăieri dacă nu suntem conectați la sursa de energie. Ceea ce ne duce la un mit și o neînțelegere care există de mult timp. Este vorba despre aceasta: “Este un moment la sfârșitul timpului strâmtorării când trebuie să funcționezi prin propria ta putere”. Ați auzit asta vreodată? Se numește “a fi fără mijlocitor”. Unii oameni sunt de părere că vom avea nevoie de suficientă “neprihănire depozitată în baterii” sau “neprihănire din obișnuință” cu care să *traversăm* acest timp când nu vom avea contact cu sursa de energie.

Este o mare înșelăciune! În primul rând, nu este adevărat. Și în al doilea rând, poate provoca multă descurajare la oamenii slabi – și mari surprize la cei puternici!

Să vorbim despre această concepție greșită. Mai întâi, aș vrea să o abordez din punctul de vedere al unui răspuns pe care am încercat să-l dau anul trecut. Apoi, aș vrea să prezint o “nouă” concepție în legătură cu viața fără mijlocitor. (Ai simțit vreodată că ți se “crapă” creierul când ai auzit o idee complet nouă? Este extraordinar – mai ales când ideea este atât de clară încât îți dai seama deodată cât de greu de cap ai fost!)

Dependență și mijlocire

Mai întâi, aș vrea să afirm (fără măcar să încerc s-o dovedesc în acest moment), că nici o ființă creată de Dumnezeu, fie păcătos născut sau înger necăzut, nu trăiește vreodată prin propria ei putere. Este imposibil. Noi nu avem energie pe viață. În ciuda geniului nostru și a științei avansate, omenirea nici măcar nu este aproape să creeze viață. Așadar, depindem de Dumnezeu pentru a avea viață, pentru fiecare bătaie a inimii noastre.

Depindem de asemenea de Dumnezeu pentru neprihănire. Știm din Scriptură (și din ce am învățat pe pielea noastră – loviturile și vânătăile încercării), că toate încercările noastre în vederea neprihănirii vor sfârși doar ca niște zdrențe. Așadar, *dependența* este un concept esențial de viață și neprihănire pentru fiecare ființă pe care a creat-o vreodată Dumnezeu.

Și aceasta pur și simplu se potrivește cu ideea că la un moment dat, cândva în viitor, vom naviga prin propriile noastre forțe.

Să aruncăm o privire mai atentă, biblică, asupra acestui concept al Mijlocitorului. Cartea Isaia conține celebrul capitol 53 despre Hristos în suferință. Aici se spune că El a fost ținut pe cruce pentru greșelile noastre și omorât pentru fărădelegile noastre. “El S-a dat pe Sine Însuși la moarte...” (Despre Mântuitorul tău vorbim acum.) “...și a fost pus în numărul celor fărădelege...” (Asta este o veste bună pentru păcătoși.) “Pentru că a purtat păcatele multora și *s-a rugat* pentru cei vinovați” (Isaia 53: 12). Și astfel Isus Domnul nostru, din cauza morții Sale și a ceea ce a urmat, este un Mijlocitor pentru cei păcătoși.

Iată un text (din Romani 8: 26) care include alt membru al divinității și anume Duhul Sfânt: “Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunile

noastre: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm...” (Nici măcar nu avem idee cum este bine să ne rugăm! Mă bucur că Dumnezeu ne îngăduie să recunoaștem acest lucru). “Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Acest text exprimă clar faptul că și Duhul Sfânt este un Mijlocitor, sau Intermediar, Cineva care *intervine* în momentul când avem o problemă.

(Unii interpretează acest text în scopul de a sprijini vorbirea în limbi necunoscute. Dar aceasta nu se referă la *noi* – ci vorbește despre puterea Duhului Sfânt de a mijloci pentru noi).

Acum ajungem la un text foarte important legat de această temă. Se spune: “De aceea [Isus] și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El...” (*Tu* personal ai nevoie să fii mântuit *în chip desăvârșit* sau îți închipui că ești doar un fel de păcătos pe jumătate? Cu cât venim mai aproape de Isus, cu atât ne dăm mai bine seama de prezența Lui cu atât mai mult știm că noi *toți* avem nevoie să fim mântuiți *în chip desăvârșit*! Noi suntem recunoscători în cel mai înalt grad lui Isus, pentru că ne-a mântuit într-un chip desăvârșit). Textul continuă astfel: “...pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25)

Cât timp va mijloci El? Oare acest text vrea să spună: “El trăiește pururea ca să mijlocească până la sfârșitul timpului de încercare?” În nici un caz! Spune că El trăiește *pururea* ca să mijlocească pentru noi.

Deci renunțați la ideea aceasta că va veni un timp când nu vom avea nici un Mijlocitor. Bineînțeles, aceasta naște întrebarea: “De unde le-a venit unora ideea că trebuie să trăiască fără Mijlocitor?”

Făgăduința prezenței Sale

Înainte de a răspunde la aceasta, să mai aducem înaintea dumneavoastră încă o asigurare din Scriptură, că Dumnezeu nu-și propune să ne lase să ne descurcăm prin propriile noastre mijloace. Chiar dacă nu folosește cuvântul “Mijlocitor”, apostolul Pavel rezumă frumos acest lucru în Romani 8:38.39. “Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă

făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru”. Pavel ne avertizează că nu trebuie să uităm că nimic nu ne poate despărți de Isus (în afară de noi înșine). Isus își respectă încă promisiunea de la început: “Voi fi cu voi în toate zilele...” Chiar și până la sfârșitul timpului de har? Nu, “... chiar până la sfârșitul veacurilor!” Aceasta va duce cel puțin dincolo de sfârșitul timpului de har. Și, după cum am verificat eu ultima oară, sfârșitul lumii este doar începutul veșniciei, unde El va continua “să trăiască pururea ca să mijlocească pentru noi” Indiferent dacă este sau nu în locașul ceresc? Da!

Să ne amintim de asemenea și de Daniel 12:1, textul care conduce la sfârșitul timpului de har și la timpul strâmtorării cum nu a mai fost.

“În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, [Hristos], ocrotitorul copiilor poporului tău.” Ocrotitorul cărui popor? Al lui Daniel. Și cine era Daniel? Unul dintre iudei, poporul ales al lui Dumnezeu la momentul acela. Și cum se aplică aceasta la timpurile moderne? Galateni 3:29: “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți ‘sămânța’ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință”

Așa că iată-l pe Dumnezeu ocrotindu-ne, pe tine și pe mine, în timpul de strâmtorare. El nu ne părăsește. El ne vine în ajutor, ca în ziua în care s-a aruncat cu pietre în Ștefan și el a privit în sus către cer și l-a văzut pe Isus stând la dreapta Tatălui. Când vine necazul asupra poporului Său, Isus nu stă cu mâinile în sân! El ne vine în ajutor. Vi se pare că asta sună a părăsire, că ne lasă să ne descurcăm singuri? În nici un caz! Adevărul este că Isus mijlocește neîncetat pentru mântuirea noastră.

Fiți atenți la ideea de bază, la cuvântul cel mai semnificativ. Niciodată nu vom fi fără Mijlocitor pentru *mântuirea* noastră. Așa că, dacă suntem vreodată fără Mijlocitor, trebuie să fie din altă cauză. Și această abordare este complet nouă pentru mulți dintre noi. O vom discuta într-o clipă.

Lucrarea de mijlocire

Între timp, să vedem ce înseamnă să fii “mijlocitor”. Hristos este Marele Preot al bisericii și El are de făcut o lucrare pe care nu o poate face nimeni altcineva. Prin harul Său, El are putere să împiedice ființele

create de El să păcătuiască – aceasta este o parte din lucrarea Sa în cer. Îngerii, lumile necăzute și sfinții care au primit harul Său sunt incluși în lucrarea Sa de mântuire.

Pentru Hristos este tot atât de necesar să ne *păstreze* prin mijlocirea Sa, cât este să ne *răscumpere* prin sângele Său. Noi avem nevoie de puterea Lui care să ne împiedice să cădem, tot atât cât avem nevoie de iertarea Lui. Cei pe care i-a răscumpărat prin sângele Lui, sunt acum păziți prin mijlocirea Lui. Vă dați seama cum se leagă aceste lucruri? Cele două laturi ale neprihănirii lui Hristos sunt *iertarea* și *puterea*. (Vreți să vorbim în termeni teologici? Numiți-le îndreptățire și sfințire). Ambele se ocupă cu lucrarea Sa de mijlocire.

Hristos mijlocește neîncetat pentru binele omului. (Cuvintele “intermediar” și “mijlocitor” sunt aproape sinonime). Și lucrarea Sa de intermediere sau mijlocire, este ceea ce păzește de păcat alte lumi, lumi care au descoperit că nu se pot păzi de cădere decât bazându-se neîncetat pe puterea Lui. Spre disperarea noastră, Adam a descoperit ce se întâmplă când un om încearcă să trăiască fără puterea neîncetată a lui Dumnezeu. Să recunoaștem acest lucru: noi *avem nevoie* de El. Noi nu suntem destul de mari, încât să ne putem menține inima să bată, cu atât mai puțin suntem în stare să trăim o viață neprihănită. Așadar, când vorbim de “mijlocire”, trebuie să includem conceptele de iertare și de putere.

O explicație obișnuită

O abordare răspândită a conceptului trăirii fără mijlocitor sună astfel: Cei care vor fi în viață când va veni Isus, vor fi aflat deja cum să-L lase pe Dumnezeu să-i conducă. Ei primesc pe deplin puterea Sa, care pe urmă îi împiedică să cadă. Aceasta face să nu mai fie nevoie de preoția cerească, deoarece nu mai este nevoie de ea pentru iertarea păcatelor. Deci ideea este că va fi un grup de oameni care vor învinge deoarece acum ei înțeleg pe deplin *puterea* de mijlocire a lui Hristos, ca și iertarea Lui. Și când nu mai greșești (pentru că accepți puterea Sa), nu *ai nevoie* de iertarea Sa.

Dar stați puțin. Nu aveți totuși nevoie de mijlocire pentru trecut, ca și pentru puterea prezentă? Și mai sunt și alte probleme cu acest concept.

Una este aceea că oamenii sunt preocupați să devină “perfecti”. Și nu avem nevoie de *acest* fel de concentrare interioară a atenției!

Ideea aceasta legată de părăsirea de către Isus a locașului (și că nu mai este nevoie să ne ierte), duce la o altă problemă. Ea se leagă de motivul pentru care avem nevoie în primul rând de harul Său și de iertarea Sa. Mijlocirea se referă nu doar la păcatele noastre prezente. Noi toți avem în spate un dosar prost, nu-i așa? Și, chiar dacă trăim perfect un milion de ani, asta nu ne va schimba trecutul. De ce poate Dumnezeu să ia dosarul acțiunilor noastre trecute și să-l arunce în *adâncul mării* și să nu-și mai amintească de ele? Din cauza lucrării de mijlocire a lui Hristos prin iertare. Harul Său ne îndreptățește și va avea grijă neîncetat și pe vecie, de trecutul nostru.

Așadar, chiar dacă începând din acest moment, nu mai păcătuiesc niciodată, tot am nevoie de mijlocirea Lui (cu sensul de iertare), din cauza trecutului meu! Ar fi bine să fim atenți cu renunțarea la mijlocirea lui Hristos în vederea iertării, deoarece aceasta atrage după sine mari probleme.

Nu mai este nevoie de mijlocire?

Încercând, într-o carte anterioară, să explic ce înseamnă “fără mijlocitor”, am scris ceva foarte asemănător cu ceea ce tocmai am descris. “Prin harul Său, Dumnezeu ne va aduce într-un punct în care nu vom mai avea nevoie de Mijlocitor pentru iertarea păcatelor, din moment ce vom fi primit biruința. Dar întotdeauna și pentru veșnicie, vom avea nevoie de mijlocirea Sa pentru a rămâne tari. De fapt, motivul pentru care nu vom mai avea nevoie de mijlocirea Sa pentru că păcătuim este că vom fi descoperit mijlocirea Sa în vederea păstrării puterii și a tăriei.” Ei bine, la ora aceea a sunat destul de bine și eram convins de adevărul spuselor mele.

Dar ce se întâmplă cu cei care vin la Hristos la 30 de minute după ce se sfârșește timpul de har? Ei nu au avut la dispoziție o viață întreagă pentru a fi transformați prin har și să devină biruitori. Ei oare nu vor avea nevoie de iertare în decursul timpului de strâmtorare? Oare este posibil ca unul din ei să-și piardă răbdarea și măcar să *dorească* să-i

tragă un pumn vreunui tip arogant, de dreapta, din majoritatea morală – și apoi să aibă nevoie de iertare?

Dar tâlharul de pe cruce? El se știe că nu a avut timp să crească. Oare noi deschidem ușa vreunei intervenții chirurgicale nedueroase, supranaturale, asupra morților neprihăniți (care nu și-au terminat treaba) și asupra celor care au prins ultimul tren, în ultimul moment? E o problemă aici!

(Eu nu vreau să spun că păcătuirea va continua în cer. Eu nu cred asta. Trei probleme care ne provoacă atâtea necazuri vor dispărea când vom intra în cer: lumea, firea și diavolul. În afară de asta vom fi atât de captivați de dependență constantă de un Dumnezeu iubitor, vizibil, încât nimeni nu va mai dori să se separe, pe vecie!)

Patru grupe

Iată un concept interesant care se leagă de această dilemă. Uitați-vă la Apocalipsa 22: 11. Timpul de har se sfârșește și se ridică Mihail. “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate; și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe”.

Aflați că nu-mi trecuse prin cap înainte, să-mi pun problema: de ce a enumerat Dumnezeu *patru* grupe de oameni? El ar fi putut pur și simplu să spună: “Cine este neprihănit, să rămână neprihănit; cine este nevrednic, să rămână nevrednic”. Dar în loc să fie așa, aici avem patru grupe. Deci, cine ar putea fi ele?

Prima este clară: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe.” Aceasta este persoana care niciodată nu a acceptat harul lui Dumnezeu care îndreptățește și care s-a încăpățânat până la sfârșit să se împotrivescă rugămintilor Duhului Sfânt. Această persoană niciodată nu a fost și nici nu a intenționat să fie un creștin.

Apoi, “Cine este întinat, să se întineze și mai departe”. Asta este ceva interesant. Vom reveni la ea într-o clipă.

“Cine este drept, să trăiască și mai departe în dreptate”. Cine este acela? Este tâlharul de pe cruce care a murit curând după ce L-a primit pe Hristos. Era el drept? Da, din cauza lui Isus. Această grupă ar putea

include pe cei care îl primesc pe Hristos cu câteva clipe înainte de încheierea timpului de har. Neprihănit? Da – acoperit de neprihănire prin harul lui Hristos.

“Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe”. Ar putea să se refere aceasta la cei 144.000? Sunt acești oameni cei care au mers pe cale, care au crescut și care au aflat ambele aspecte ale mijlocirii lui Hristos – atât iertarea, cât și puterea? Acest grup ar fi al celor biruitori, al celor care nu mai păcătuiesc. (Și să nu credeți că acest lucru este imposibil. Scriptura arată clar că există o putere biruitoare la dispoziția oamenilor, înainte de venirea lui Isus).

Uitându-ne la aceste grupe, poate că cel “întinat” se face cunoscut prin procesul de eliminare. Am pus în calculatorul meu pe toți cei întinați din Biblie și aflați că nu sunt prea mulți la număr. Dar se pare că această grupă are legătură cu oamenii care au încercat să-și producă propria lor neprihănire. Și tot ce reușesc să realizeze sunt zdrențe, doar zdrențe întinate. (Și vor rămâne astfel dacă nu vor primi ceva mai bun înainte de acest moment). Poate că în rândul celor întinați ar putea fi incluși și cei care L-au primit o dată pe Dumnezeu dar pe urmă i-au întors spatele și au alunecat din nou în noroi – au căzut din nou în păcat.

În orice caz trebuie să fi existat vreun motiv pentru care Dumnezeu a indicat aici patru grupe, care acum sunt bine cimentate pe măsură ce se sfârșește timpul de har. Oare ar putea fi posibil să existe o grupă care să nu aibă nevoie de iertarea lui Dumnezeu pentru că a păcătuțit neîncetat înainte de venirea lui Isus? Da. Vor avea ei nevoie totuși de harul Său pentru trecutul lor? Da. Pot ei să înainteze pe cale și să capete putere fără un Mijlocitor? În nici un caz! Poate cineva să înainteze fără Mijlocitor – îngerii, lumile necăzute, sfinții? Nu, este imposibil să traversezi *orice* moment fără mijlocirea lui Hristos în vederea salvării de la cădere. Așadar, când va veni timpul, în ce sens va fi lumea noastră “fără Mijlocitor”?

Fără mijlocire

Acesta este punctul în care am început să mă simt cam prost, ridicol, pentru că răspunsul era atât de clar. (De ce oare nu citim noi pur și simplu cu ochii deschiși, în loc să ne amintim ceea ce doar *am auzit* toată viața? Avem nevoie să fim ca bereenii și să verificăm ca să ne convingem că lucrurile stau astfel.)

Permiteți-mi să folosesc o ilustrație modernă. Nu cu mult timp în urmă, un maniac din Orientul Mijlociu a fost găsit vinovat de moartea a mii și mii de oameni. Apoi a venit cineva și a “mijlocit”. Bush, Powell, Schwarzkopf și ceilalți. Ei *au intervenit*. Statele Unite au preluat conducerea și au mijlocit într-o situație foarte dificilă. Altminteri, mulți cred că ar fi fost mult mai rău. În orice caz, acest exemplu ne ajută să înțelegem cum vom fi fără mijlocitor când Hristos va renunța la cădelniță.

Când Hristos va părăsi locașul său sfânt din cer, întunericul va acoperi locuitorii pământului. În acel timp groaznic, cei neprihăniți trebuie să trăiască sub ochii unui Dumnezeu sfânt, “fără Mijlocitor”. *Restricția care a existat asupra celor păcătoși este acum întărită și Satana deține controlul absolut.* Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, (mijlocirea Sa, dacă vreți), s-a sfârșit. Lumea a respins harul Său, a disprețuit mila Sa și a călcat în picioare legea Sa. Cei păcătoși au trecut hotarul timpului de har. *Duhul lui Dumnezeu, care a stăruit neîncetat, a fost în cele din urmă retras.* Fără adăpostul harului Divin, ei (cei păcătoși), nu sunt în nici un fel apărați de cel nelegiuit. Atunci Satana va arunca pe locuitorii pământului într-o mare strâmtorare finală. Pe măsură ce îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimilor omenești, toate elementele răului, ale tulburărilor, vor fi lăsate libere. Întreaga lume va avea parte de dezastre (situații mai groaznice decât cele care s-au abătut asupra Ierusalimului din vechime). Aceeași putere distructivă exercitată de îngerii sfinți la porunca lui Dumnezeu, va fi exercitată de îngerii răi atunci când Duhul lui Dumnezeu se retrage de la cei păcătoși.

Deci unde se află aici mijlocirea despre care vorbim? Tocmai puterea de intervenție a lui Dumnezeu a oprit această lume de la distrugere. Și acum, aceasta este retrasă, a încetat. Atunci când numai există Mijlocitor

împotriva lui Satana, și când îngerii lui Dumnezeu dau drumul celor patru vânturi, “întregul iad se dezlănțuie”.

Aceasta este explicația. Atât cei neprihăniți cât și cei întinați vor trăi fără Mijlocitor în fața distrugerii generale. Sună înspăimântător? Da. Ne va fi nouă teamă? Ei bine, probabil că da – noi suntem încă oameni și încă avem sentimente. Va fi un timp înspăimântător. Dar noi nu trebuie să ne temem de acest timp. Dacă faci parte din poporul lui Dumnezeu, atunci probabil că vei fi într-unul din cele trei locuri în acel moment: vei fi ori în închisoare (să nu te sperie acest lucru pentru că îngerii pot face dintr-o închisoare, un palat), ori vei fugi în munți și spre stânci sau deja vei fi ajuns acolo și te vei ascunde.

Și nu uita, există niște făgăduințe extraordinare pentru poporul lui Dumnezeu, oriunde se va afla el în acest timp. Ți va fi asigurată pâinea și apa. Forțele cerului se vor grupa în jurul tău, în număr dublu, triplu sau cvadruplu – pentru că îngerii care i-au părăsit pe cei întinați (și Duhul Sfânt care i-a părăsit pe aceștia pentru că ei nu L-au vrut), au înconjurat acum în totalitate poporul lui Dumnezeu.

Singuri? Niciodată! Cu propriile noastre puteri? Niciodată! Dragostea lui Dumnezeu pentru copiii Săi în timpul celei mai grele încercări este tot atât de puternică și de iubitoare ca și în zilele lor de prosperitate cele mai înSORITE. Dar ei trebuie să suporte flăcările chinului, pentru ca firea lor pământescă să fie consumată și ei să reflecte în chip perfect imaginea lui Hristos. Este sigur că Dumnezeu are un scop pentru stresul prin care trece poporul Său. Și poate că de aceea unii care vin la Hristos cu câteva clipe înainte de sfârșitul timpului de har, pot crește în acest scurt timp cât alții în ani și ani de zile.

Iertare și putere pe vecie

Ei bine, oare ce putem câștiga noi din aceste concepte? Eu unul, sunt recunoscător că în inima mea îmi este clar faptul că mijlocirea și medierea lui Hristos în numele meu, vor continua neclintite pe vecie. Și că singurul lucru care contează cu adevărat în acest moment este că Domnul va veni – sunteți gata? Dacă ai fost victima ideii (căpătate la școală, acasă, la biserică sau oriunde în altă parte) conform căreia a te

pregăti să fii gata și a fi gata, începe cu “*să te străduiești să duci o viață mai bună*” – atunci las-o baltă! *Renunță la ea!* Este doar *un singur lucru* pe care îl putem face ca să ne pregătim și acela este să ne punem în priză “aspiratoarele” noastre, “trenul” nostru să-l reconectăm la puterea de sus, “mlădițele” noastre să le unim din nou cu “vița”.

Și cum anume realizezi acest lucru? Este atât de simplu încât și un copil poate înțelege. Te duci în genunchi (pe măsură ce citești Biblia și studiezi viața lui Hristos) și încerci zi de zi să-L înțelegi mai bine decât îl înțelegi pe cel mai bun prieten al tău. Iată ce trebuie făcut!

Și dacă nu am timp să fac aceasta, atunci într-adevăr nu am timp să trăiesc, nici măcar o clipă în plus, pentru că doar astfel accept lucrarea de mijlocire a lui Hristos în favoarea mea.

Cei care amână pregătirea pentru ziua lui Dumnezeu *nu o pot obține* în timpul strâmtorării – și nici după aceea. Astfel de oameni care amână la nesfârșit nu mai au nici o șansă.

Trebuie să ne facem timp ca să ne rugăm și să ne gândim la El. Dacă permitem ca mințile noastre să fie stăpânite (sau cel puțin distrase) de lume, atunci Dumnezeu s-ar putea să ne dea timp de gândire înlăturând orice idol din calea noastră – reprezentați fie de aur, de case sau chiar de televiziune! De ce? Pentru că El ne iubește! De ce să nu recunoaștem că avem nevoie de El astăzi? Iată o cântare de mărturisire și de recunoaștere. Și dacă te recunoști în această imagine, atunci cântă în inima ta chiar acum aceste cuvinte:

Am nevoie de Tine, Isuse scump, căci sunt foarte sărac;
Un străin și un pelerin; nu am nici un cămin pământesc.
Îmi trebuie dragostea lui Isus să mă încurajeze pe cale,
Să-mi conducă pașii slabi, să-mi fie putere și statornicie.

Am nevoie de Tine Isuse scump. Sper să Te văd curând
Învăluit în curcubeu, stând pe tronul Tău.
Acolo, bucuria mea va fi să stau cu copiii Tăi răscumpărați prin sânge.
Să cânt neîncetat laude. Să Te admir, Domnul meu.

Poporul lui Dumnezeu

ELIBERAT

Azi dimineață mergeam pe jos, de acasă la birou. A trecut pe lângă mine o mașină ticsită cu băieți. A încetinit și au deschis ferestrele. Apoi și-au scos capetele afară și m-au înjurat! Au strigat la mine o mulțime de obscenități! Și tot ceea ce făcusem, ca să merit acest lucru, era că m-am născut.

Am început să mă gândesc la asta. De ce nu au avut ei nimic mai bun de făcut decât să înceapă astfel dimineața mea (care este de obicei un moment frumos al zilei)? Ultima oară, așa cum am verificat eu, astfel de oameni au încă pe Duhul Sfânt și pe îngeri care lucrează în viața lor. Dar în curând, ne vom confrunta cu o zi în care Duhul Sfânt și îngerii se vor retrage din viața celor care nu sunt interesați – și atunci se va dezlănțui iadul.

Bineînțeles, ne liniștește foarte mult faptul că și cerul se va dezlănțui. Și acum ajungem la cea mai captivantă parte a acestei cărți despre evenimentele din zilele de pe urmă – adică timpul în care vine Isus! În cele din urmă vom cerceta acea perioadă de timp în care Dumnezeu *izbăvește* pe poporul Său de tot stresul, de toate loviturile și vânătăile de care a avut parte pe planeta Pământ.

Vreau să împărtășesc cu dumneavoastră o imagine grafică a poporului lui Dumnezeu izbăvit dintr-o lume a păcatului. Să pregătim scena acestei descrieri citind din Apocalipsa capitolul 16, în care se dezlănțuie plăgile a șasea și a șaptea.

“Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: “S-a isprăvit!” Și au urmat fulgere, glasuri tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. Cetatea cea mare a fost împărțită în trei părți și cetățile Neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca

să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui. Toate ostroavele au fugit, și munții nu s-au mai găsit. O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare.”. (Apocalipsa 16:17-21)

Ce mai combinație! Când ești surprins de un cutremur, vrei să fugi afară – dar când ești lovit de grindină vrei să fugi înăuntru! Așa că, nu există *nici un* loc în care să te ascunzi!

Cele două grupe

Pe măsură ce privim la evenimentele cutremurătoare care vor avea loc în acest timp, să recapitulăm rapid calea pe care au parcurs-o aceste două grupe (cei neprihăniți și cei întinați).

Mai întâi, a fost o mare zguduire în timpul “cernerii”. Eu personal cred că a început la sfârșitul anilor 1950 și continuă încă de atunci. Și se intensifică din ce în ce mai mult, zi de zi. Cei neprihăniți sunt scuturați înăuntru și cei întinați sunt scuturați afară.

Are loc de asemenea și o adevărată renaștere printre cei din poporul lui Dumnezeu. Aceasta include ploaia târzie, marea strigare și Duhul Sfânt.

În același timp are loc și o falsă renaștere care se desăvârșește prin înșelătoriile lui Satana în rândul celor nlegiuți.

Printre cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu apare dependența totală de Dumnezeu; printre cei întinați, apare dependența totală de sine.

Ambele grupe trăiesc experiența crizelor globale, probabil în cel puțin trei sectoare majore: economic, nuclear și al dezastrelor naturale.

De asemenea, în decursul acestui timp, o grupă de oameni (cei neprihăniți) experimentează sigiliul lui Dumnezeu – reprezentată de ziua de închinare a lui Dumnezeu de la începutul creației, și cei întinați experimentează semnul fiarei – reprezentat de falsa zi de închinare stabilită de către oameni.

În cele din urmă, apare persecuția, biserica este cernută și doar cei care sunt serioși rămân. (Și printre cei întinați sunt o mulțime de persecutori și din cei care cedează și care fac bucurios acest lucru).

Principalele evenimente

Am observat de asemenea că există un timp fără mijlocire după terminarea timpului de har. Am aflat că “fără Mijlocitor” nu înseamnă că Isus ne va părăsi (în ceea ce privește nevoile și resursele noastre spirituale) – înseamnă doar că cerul nu va mai interveni pentru a împiedica prăbușirea lumii. Dumnezeu Însuși poruncește celor patru vânturi să se dezlănțuie și totul iese de sub control.

De asemenea, în decursul acestui mare timp de necaz, vor apare ultimele șapte plăgi. Poporul lui Dumnezeu este salvat de la ele, dar cei întinați nu!

Apoi avem o falsă a doua venire înscenată de Satana; un eveniment în aparență spectaculos înscenat în timpul plăgii a șasea. Diavolul preia poziția de conducător al lumii și îi convinge pe toți că toate necazurile se datorează faptului că cei din opoziție (poporul lui Dumnezeu) nu se află în tabăra lui.

Și mai există și “timpul strâmtorării lui Iacov”. Atunci, poporul lui Dumnezeu trăiește un stres și o frământare extraordinară, chiar o descurajare.

Ca ușurare a acestor lucruri (în timpul plăgii a șaptea), Dumnezeu intervine pentru a izbăvi poporul Său.

Cei întinați sunt cuprinși de panică văzând ce se întâmplă și își dau seama că nu au fost de partea cui trebuie.

Apoi vine învierea specială. Acesta este timpul în care mulți sfinți adormiți se trezesc la viață veșnică. Dar în același timp, lumea este scăldată în sânge, pentru că cei întinați (sau nelegiuți) sunt atât de murdari și plini de ură, încât încep să se ucidă *între ei!*

Și iată așadar: cărarea celor neprihăniți și cărarea celor întinați. De o parte, viața; de cealaltă, moartea.

Și se va întâmpla...

Acum participați împreună cu mine la acest tablou grafic și dați frâu liber imaginației pe măsură ce priviți scena:

Timpul prezis se apropie. În curând, cei care-L cinstesc pe Dumnezeu nu vor mai fi protejați de legi omenești. În diverse națiuni de pe tot

globul, se fac chiar acum planuri care să provoace distrugerea lor. Poporul lui Dumnezeu va primi o ultimă șansă de a renunța la credință. Ultimatumul: fii cu noi sau mori! Când va veni momentul, cei păcătoși au de gând să dea o ultimă lovitură, decisivă; una care să închidă pe veci vocile celor care muștră.

Se apropie momentul final. Poporul lui Dumnezeu, (unii în celule de închisoare, alții ascunși în părți izolate ale munților și pădurilor), cer cu ardoare ocrotirea divină. Din toate părțile, batalioane întregi de oameni înarmați, împinși de la spate de cete de îngeri răi, se pregătesc pentru această lucrare de moarte și distrugere.

Până la urmă sosește momentul final. Cu cuvinte josnice, batjocoritoare și strigăte de triumf, cete de oameni răi aleargă spre prada lor. Deodată, o întunecime densă, mai profundă decât întunericul nopții, se așterne pe pământ. Un curcubeu strălucind de slava lui Dumnezeu brăzdează cerurile. El pare să înconjoare fiecare grupă de rugăciune. Mulțimile mâniate îngheață; strigătele lor batjocoritoare încetează. Cu ochi temători, ei se uită lung la acest simbol al legământului lui Dumnezeu. Strălucirea Sa îi copleșește.

Apoi poporul lui Dumnezeu aude o voce clară, melodică, spunând: "Priviți în sus." Nori negri, mânioși, se dau în lături și cei neprihăniți își ridică ochii (ca Ștefan, pe vremuri) pentru a vedea slava lui Dumnezeu cu Isus stând lângă tron. Ei văd urmele cuielor în mâinile Sale, cicatricile de pe fruntea Sa. Și cu propria Lui gură, în prezența Tatălui Său și a îngerilor cei sfinți, ei Îl aud spunând clar și răspicat: "Aș vrea ca acești oameni, pe care Tu Mi i-ai dat, să vină și să fie cu Mine acum."

Din nou se aude glasul Lui melodic și biruitor, spunând: "Și acum vin! Vin! Sfinți, nevătămați și neîntinați. Ei Mi-au păstrat Cuvântul; și vor merge cu îngerii!" Și buzele palide, șovăitoare ale celor care s-au ținut strâns de credința lor, izbucnesc într-un strigăt puternic de biruință.

Dumnezeu, la miezul nopții, își arată puterea de temut pentru a-Și izbăvi poporul. Deodată se ivește soarele, strălucind puternic. Urmează într-o succesiune rapidă alte semne și minuni. Natura pare să fie răsturnată cu susul în jos. Izvoarele încetează să mai curgă. Nori întunecați, amenințători, se ciocnesc pe cer. Cei nelegiuți se uită în jurul lor uimiți și înfricoșați dar cei neprihăniți salută cu nespusă bucurie aceste semne ale izbăvirii.

Chiar în mijlocul cerurilor mânioase, apare un spațiu clar, curat de slavă ce nu poate fi descrisă. Din el se aude glasul lui Dumnezeu, ca o cascadă uriașă care răsună ca un tunet: “S-a isprăvit”. Puterea glasului Său zguduie cerurile și pământul.

Un cutremur general începe cu o distrugere ce depășește oricare alta, cunoscută vreodată de om. Cerul pare să se deschidă în două, apoi se închide la loc cu putere. Raze încântătoare de lumină strălucitoare sclipesc dinspre tronul lui Dumnezeu. Munții se clatină precum iarba sub vântul iernii, stânci uriașe sunt făcute bucăți. Izbucnind furios, marea face valuri uriașe care zdrobesc totul în cale.

Mugetele a mii de uragane umplu cerul – precum vocea demonilor puși pe distrugere. Pământul se umflă și se ridică din mare, fața lui se crapă. Chiar și temeliile sale par să cedeze. Lanțurile de munți se scufundă, dispar insule, porturi întregi sunt înghițite de ape mânioase.

Și atunci încep să cadă pietre uriașe de grindină. Aceste proiectile enorme (cântărind fiecare până la 50 de kilograme), completează distrugerea în masă. Orașe semețe sunt nimicite. Palate împărătești în care oameni de seamă și-au tocat bogățiile, slăvindu-se pe sine, sunt făcute bucăți sub ochii lor. Pereții închisorilor se sfărâmă și poporul lui Dumnezeu (ținut în sclavie pentru credința lui), este eliberat.

Mormintele încep să se deschidă. “Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții pentru rușine și ocară veșnică.” (Daniel 12: 2 – învierea specială). Cei care au murit cu credința în Isus, care au luptat pentru adevăr în zilele din urmă, ies afară glorificați pentru a-L auzi pe Dumnezeu când face legământul de pace cu cei care au ținut legea Sa. “Și cei care L-au străpuns” – cei care au batjocorit clipele de agonie ale lui Hristos (și cei mai aprigi dușmani ai adevărului Lui și ai poporului Lui), sunt înviați ca să-L privească în slava Sa și să vadă onoarea de care au parte cei credincioși și ascultători.

Cei care au sacrificat totul pentru Hristos sunt acum în siguranță. Ei au fost puși la încercare în fața lumii, în fața celor care disprețuiesc adevărul, și au demonstrat ascultarea lor credincioasă față de El. Confrunțați cu moartea întunecată și înfiorătoare, ei au rămas neînduplecați în supunerea față de Cel care a murit pentru ei.

Acum, izbăviți în mod miraculos de cei răi și de spiritele demonice, o schimbare minunată îi transformă într-o clipă. Chipuri omenești care

cu câteva momente înainte erau palide, neliniștite și descompuse, sclipesc acum de uimire, credință și dragoste. Ele încep să cânte biruitor: “Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor, chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții”. (Psalmul 46:1-3)

Când aceste cuvinte pline de credință sfântă se înalță către Dumnezeu, norii se dau în lături pentru a scoate la iveală cerurile înstelate, nespuse de frumoase în comparație cu norii mânioși din jurul lor. Își face apariția o mână atotputernică care ține două table de piatră. Pe măsură ce acele zece principii veșnice ale lui Dumnezeu (scurte, concise și autoritare) sunt din nou prezentate locuitorilor pământului, amintirea este stârnită și conștiința trezită.

Poporul lui Dumnezeu stă neclintit, cu ochii ațintiți în sus, cu chipurile luminate de slava Sa (precum chipul lui Moise când a coborât de pe muntele Sinai). Iar cei întinați nu suportă să privească. Curând, apare la răsărit un nor mic, întunecat. La început pare mai mic decât mâna unui om – dar poporul lui Dumnezeu recunoaște acest semn. Chiar dacă distanța îl învăluie în întuneric, știu că acest nor îl aduce pe Mântuitorul lor. Într-o tăcere solemnă, ei privesc cum se apropie, devenind mai strălucitor și mai minunat cu fiecare clipă ce trece. Și din acest nor imens, alb precum zăpada, Isus vine călare, ca un învingător puternic. El nu mai este un “Om al durerii”, ca să bea cupa amară a rușinii și a durerii, ci acum vine ca biruitor în cer și pe pământ.

O mulțime imensă de îngeri sfinți Îl așteaptă pe cale cu imnuri și melodii cerești. Firmamentul se umple cu ființe strălucitoare – “de zece mii de ori zece mii și mii de mii”.

Pe măsură ce norul cel viu se apropie, fiecare ochi îl poate privi pe Împărat. Acum nici o cunună de spini nu Îi străpunge fruntea cea sfântă, ci o coroana de slavă se odihnește pe sfintele tâmples. Chipul Său care sclipește orbitor, strălucește mai puternic decât soarele. În fața prezenței Lui, toate fețele pălesc și cei care au respins mila lui Dumnezeu simt spaima disperării veșnice. Tremurând, chiar și cei neprihăniți spun plângând: “Cine va putea rămâne în picioare”? Cântecul îngerilor se stinge și este un moment de liniște îngrozitoare. Atunci Isus le spune:

“Harul Meu vă este de ajuns” - iar bucuria umple inimile celor neprihăniți.

Acum îngerii iau o notă mai înaltă și se apropie mai mult de pământ. Împăratul împăraților coboară pe norul Său. Cerurile se deschid ca sulul unei cărți și pământul tremură înaintea Lui. Batjocurile au încetat demult, buzele mincinoase sunt aduse la tăcere. Singurele sunete omenești sunt glasurile înălțate în rugăciune, în plânset sau în deznădejde. Cei păcătoși se roagă de stânci să îi îngroape. Nu-L pot privi în față pe Cel pe care L-au disprețuit și L-au respins. De câte ori glasul acela (cu unduirile iubitoare, ale unui prieten, unui frate, unui Răscumpărător) nu i-a îndemnat să se pocăiască. Acum se trezesc amintiri dureroase – avertismentele neluate în seamă, invitațiile refuzate, privilegiile disprețuite.

Cei care l-au batjocorit pe Hristos în umilirea Sa și au luat în derâdere spusele Sale, că este Fiul lui Dumnezeu, Îl privesc acum în slava Sa. Înfumuratul Irod care și-a bătut joc de titlul Său regesc, soldații batjocoritori care l-au încoronat cu spini, păcătoșii care au omorât și au scuipat pe Prințul vieții – toți caută să fugă de slava Sa atotputernică. Cei care i-au străpuns cu cuie mâinile și picioarele, care i-au ținut trupul, privesc aceste semne cu groază și remușcări. Plini de o spaimă cutremurătoare, preoții și conducătorii își amintesc cum Îl tachinau, zicând: Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El împăratul lui Israel să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu. Să-L scape acum Dumnezeu dacă-L iubește!”

Cei care L-ar fi nimicit pe Hristos și pe poporul Său credincios, acum sunt martori la slava care se revarsă asupra lor. Chinuiți de spaimă, ei îi aud pe sfinți cântând cu bucurie: “Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui.” (Isaia 25:9)

Pe măsură ce pământul se clatină și fulgerul străpunge cerul, vocea lui Isus îi cheamă la El pe sfinții adormiți. Privind la mormintele morților neprihăniți, El își ridică mâinile spre cer și exclamă: “Treziti-vă, treziti-vă, treziti-vă! Voi care dormiți în țărână, ridicați-vă!” De-a lungul și de-a latul pământului, cei morți îi aud glasul. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați în slavă nemuritoare, cântând: “Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, moarte?” (1 Corinteni 15:55)

Iar neprihăniții în viață se alătură sfinților înviați în timp ce glasurile lor se unesc într-un lung și vesel strigăt de biruință. Neprihăniții cei vii

sunt schimbați într-o clipă, într-o clipire de ochi și împreună cu sfinții înviați, sunt strânși laolaltă ca să-L întâlnească pe Domnul în văzduh. Îngerii îi adună repede pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la un capăt la celălalt al pământului. Copiii sunt aduși de îngerii sfinți în brațele mamelor. Prieteni demult despărțiți de moarte, se reunesc, pentru a nu se mai despărți niciodată. Și cu cântări de bucurie, cei neprihăniți încep să se înalțe spre cetatea lui Dumnezeu.

O, minunată clipă a răscumpărării, atât de mult discutată, atât de mult sperată și așteptată cu nerăbdare (dar niciodată înțeleasă pe deplin) – ai sosit, în sfârșit!

Sfântă speranță-n inimă purtăm
 Că Domnul vine în curând,
 Credința aceasta de la El aflăm
 Întemeiați pe-al Său Cuvânt.
 Timpul este împlinit, orice om va fi zorit
 Dând de veste cât e Har, Aleluia vine iar.
 Sfântă speranță-n inimă purtăm,
 El ne-a promis și va veni.
 Sfânta speranță nu va zăbovi
 Se-arată zorii ei senini,
 Mergem spre Casă cine ne-ar opri
 Pe noi popor de peregrini?
 Timpul este împlinit, ceru-ntreg e pregătit
 Iat' Isus stă la hotar, așteptând să vină iar.
 Sfânta speranță nu va zăbovi
 Doar pentru ea noi vom trăi.
 Speranța aceasta azi ne dă puteri
 Să-nfrângem nori de rătăciri,
 Ea ne consacră Sfintei Sale vreri
 Și din păcat dă izbăviri.
 Prindeți azi solia ei
 Pe al dragostei temei, căci Isus cel plin de Har
 Aleluia, vine iar.
 Speranța-aceasta-i plină de puteri
 În orice timp în orice loc.

Adam întâlnește pe **ADAM**

Nu cu mult înainte ca mama mea să închidă ochii, fratele meu a făcut greșeala să-i spună că a hotărât să fie incinerat când va muri. Vai! Reacția ei a fost mai rea decât atunci când eram copii și dădeam iama prin castronul cu bomboane, între mese! S-a rotit nervos prin casă de 3-4 ori, s-a luat cu mâinile de păr și aproape că a făcut un atac de cord. L-a făcut să-i promită chiar în acel moment, că în nici un caz *nu* va face acest lucru! (Așa că doar mie îmi mai rămâne să aleg acum).

Indiferent dacă optezi pentru cenușă sau pentru țărână, (sau chiar pentru a nu muri deloc înainte de venirea lui Isus), ceea ce contează este să rămânem neclintiți față de făgăduința venirii Lui. Cu mult timp în urmă, apostolul Petru ne-a avertizat că: "... în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, umblând după poftele lor și zicând: 'Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii...'" (2Petru 3:3,4)

Știați că există cel puțin de opt ori mai multe texte în Biblia dumneavoastră referitoare la *a doua* venire a lui Hristos decât cele referitoare la prima Lui venire? Multe din aceste texte ne sunt foarte cunoscute nouă tuturor "advenștilor" (indiferent dacă sunteți metodist, baptist sau catolic – oricine crede în a doua venire a lui Hristos este un "adventist"). Și probabil că ați putea recita pe de rost textele cele mai importante, cum ar fi Ioan 14: 1-3. Dar aș vrea să ne concentrăm atenția asupra câtorva din textele mai puțin cunoscute – inclusiv unul rostit de Isus însuși sub jurământ.

Făgăduințe legate de a doua venire

Isus stătuse tăcut în fața celor care îl acuzau și a întregului Sinedriu. Până la urmă, frustrat de tăcerea neîntreruptă a lui Hristos, marele preot a țipat la El: “Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.” Și Hristos a răspuns calm: “Da... sunt” – cu alte cuvinte, “ai dreptate”. Și ar fi putut sfârși astfel, dar El a mai adăugat ceva (pregătind astfel scena acelei învieri extraordinare de care am vorbit mai devreme) – Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului” (Matei 26: 63.64).

Isus, aflat sub jurământ, a promis că se va întoarce – pentru că Isus obișnuiește să încheie ceea ce începe! Și El *va încheia* plan de mântuire, pentru că acest plan a fost prezent în mintea lui Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii.

Iată alt text legat de a doua venire, care poate că nu este la fel de cunoscut. “Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat...” (Uneori noi ne amăgim că suntem singurii care împărtășim cu alții harul lui Dumnezeu. Pavel ne amintește că harul lui Dumnezeu se arată *tuturor* oamenilor. Mă bucur că sunt foarte mai mari decât mine și decât tine care se ocupă de asta!) “... harul lui Dumnezeu... ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.” (Tit 2:11-13).

Unii dintre noi credeau că Tatăl va rămâne în cer, “va sta acasă”, ca să spunem așa, în timp ce Fiul va veni să-și aducă prietenii. Dar Pavel dă de înțeles că atât Dumnezeu Tatăl *cât și* Fiul sunt implicați în această misiune. Și el numește această “arătare a slavei”, “fericita nădejde”.

1Corinteni 15:19-22 este alt pasaj binecunoscut referitor la a doua venire (cu atât de cunoscutele cuvinte: “iată, vă spun o taină”) – dar așa binecunoscut cum este, poate că sunt percepții noi, pe care le-am scăpat din vedere. Am auzit oameni spunând: “Cred că viața de creștin este atât de minunată și modul de viață îți aduce atâtea bucurii încât aș alege să fiu creștin chiar și dacă nu aș avea promisiunea cerului sau a vieții

veșnice.” Presupun că noi știm la ce se referă ei și nu ne înșelăm. Dar apostolul Pavel pune sub semnul întrebării această atitudine. “Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii.” El încearcă să ne amintească de imaginea aceea mai mare. “... Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos” Apoi continuă cu tema acestui “în Adam și în Hristos” tot restul capitolului.

Al doilea Adam

Uneori creștinii s-au războit cu aceste versete. Dar este adevărat că suntem toți în Adam”. Când a căzut el, am căzut și noi. Putem da vina pe asta, ne putem supăra – putem chiar să-i arătăm pumnul lui Dumnezeu și să spunem: Nu este corect că ai făcut ca tot neamul omenesc să sufere pentru greșeala unui singur om” (Și unii chiar asta au făcut, încercând să-și justifice propriile îndoieli). Dar stați puțin! A doua jumătate a acestui pasaj este tot atât de semnificativă ca prima. “Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos.” Hristos este al doilea Adam! Nu ești prea mulțumit de vechiul tău tată, de tatăl neamului omenesc? Ei bine, atunci ai un *nou* Tată, unul perfect! Isus este Mântuitorul nostru, Domnul nostru și Prietenul nostru. El a mai fost numit și Fratele nostru mai mare. Dar aici, Isus este Tatăl nostru cel nou. “Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos”. Chiar dacă suntem în Adam și culegem roadele păcatului său, putem alege să fim în Hristos și să culegem roadele jertfei Sale. Un om a păcătuit și a provocat *suferința* pentru miliarde de oameni; alt om a murit și a adus *mântuire* pentru acele miliarde de oameni. Cele două se echilibrează. Aceasta este vestea cea bună a Evangheliei!

Dar acești doi Adami se vor întâlni din nou, curând – și va fi un moment emoționant. Până atunci, să nu ne prăpădim cu firea pentru că ne-am născut pe planeta greșită.

În afară de aceasta, cu cât trec anii, cu atât cei mai mulți dintre noi ne dăm seama că nu am alege *cu adevărat* să luăm viața de la capăt.

Dacă (la sfârșitul celor 70 de ani ai tăi) te-ar întreba cineva dacă ai alege să trăiești încă o dată, *exact așa cum ai trăit*, (fără schimbări, fără ajustări), probabil ai spune: “Nu, mulțumesc!” Numai că noi nu suntem obligați să ne văicărim și să organizăm o petrecere de compătimire. Există un mod mai bun de abordare a acestei chestiuni.

În loc să te uiți la tine și la încercările și la durerea ta, privește la cei din jurul tău care se află într-o situație asemănătoare, și începe să simți milă pentru ei. Când faci acest lucru, propriile tale probleme se reduc. Și când se întâmplă acest lucru, suntem în stare să avem perspectiva și mai largă și începem să ne uităm în jurul nostru, la univers și să privim la inima lui Dumnezeu care s-a frânt când a venit păcatul în lume (și la inima lui Isus care s-a frânt pe cruce, și în Grădina Ghetsemani.) Noi începem chiar să simțim milă pentru Creatorul nostru și așteptăm cu nerăbdare ziua când El va fi mulțumit de lucrarea Sa desăvârșită. Aceasta este perspectiva mai largă. Poate că Adam a văzut o frântură din aceasta.

Adam și Eva

Să ne întoarcem și să aruncăm o privire mai atentă la părinții noștri pământești. Nu este scris mult despre Adam. Aproximativ 34 de texte în toată Biblia fac referire la el. Cât despre Eva, se află cam o jumătate de duzină de texte. Atât. Vorbind despre Adam și Eva, cineva a spus odată că problema din grădină nu a fost fructul din pom, ci “perechea de pe pământ”. Poate că așa este.

Scriptura spune că Adam și Eva au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Interesant. Dumnezeu nu doar și-a imaginat vreo făptură nouă, și pe urmă a creat-o. El ne-a făcut un chip real, fizic, asemenea Lui Însuși! Asta înseamnă oare că Dumnezeu are doi ochi și un nas și o gură și două picioare și două mâini? Bineînțeles! Omenirea a fost creată astfel încât să semene Creatorului ei.

Dumnezeu a prevăzut ca Adam și Eva să rămână împreună. Astfel ei se puteau sprijini reciproc și nu erau ispitiți să se aproprie de pomul în care se afla încercarea. Dar Dumnezeu i-a creat pe oameni cu puterea de a alege și Eva s-a îndepărtat de Adam. Curând după aceea, separarea s-a amplificat și a avut ca rezultat îndepărtarea și mai mare de Dumnezeu.

Înainte de a cădea în păcat, Adam și Eva erau acoperiți cu un frumos veșmânt de lumină. (Majoritatea pictorilor au eșuat în încercarea de a reda cu precizie acest lucru). Dar când au păcătuit au fost ca și cum ar fi deconectat bateria. Lumina s-a stins, așa că au încercat să se acopere cu frunze de smochin. (Mai târziu, Dumnezeu a încercat să-i ajute în această dilemă).

De asemenea, chiar înainte de cădere, Dumnezeu le-a dat o ocupație folositoare. Adam și Eva erau fericiți și ocupați – îngrijeau flori, se ocupau de grădină, de animale. Cei mai fericiți oameni pe care i-am cunoscut vreodată sunt aceia care au de făcut ceva folositor; cei mai nefericiți sunt aceia care nu au nimic de făcut.

Eva a ascultat de șarpe și Adam a ascultat de Eva. Adam a ales în mod conștient, pe când Eva a fost amăgită. Și alegerea lui s-a bazat pe speranța că ar putea ieși bine dacă riscă.

Un student de la unul din colegiile noastre americane l-a întrebat pe un profesor de psihologie: “Are vreo importanță pentru cineva căderea într-un păcat sexual?” Și profesorul a răspuns: “Nu știu dacă un act poate să aibă importanță. La urma urmei ce înseamnă 15 minute?” Ei bine, 15 minute pot însemna *enorm*. În cazul acesta, au adus o schimbare pentru tot neamul omenesc. Adam a făcut o alegere conștientă de a-și asuma acest risc cu Eva. Unii au spus: “Adam nu ar fi trebuit să facă asta pentru că Dumnezeu i-ar fi putut face o altă Evă”. Ei bine, eu sunt cam de aceeași părere cu Adam – *prima* Evă este cea pe care el a iubit-o! Dar problema nu a fost că el a iubit-o pe Eva. Problema a fost că el a uitat să Îl iubească și să se încreadă în Creatorul Său! Și aceasta a fost alegerea fatală.

Numără-ți binecuvântările

Așadar a avut loc o despărțire de Dumnezeu. Când au plecat din grădină, ei trebuie să fi fost plini de remușcări, trebuie să-L fi rugat pe Dumnezeu să-i lase să stea, și din acea clipă, pământul a început să alunece din ce în ce mai jos. Închipuiți-vă remușcările pe care le-a avut Adam tot restul vieții care nu a fost doar de 70 sau 80 de ani. Adam a trăit 930 de ani! (Genesa 5:5).

Adesea nu apreciem ceea ce avem până nu dispăre. Nu apreciezi cu adevărat apa, până când învârti robinetul și nu mai curge nimic. Puțini dintre noi sunt suficient de înțelepți ca să privească binecuvântările prezente în lumina unui viitor în care nu le vom mai avea. Cei care învață acest lucru știu ce înseamnă adevărata fericire și recunoștință. Învață să-ți apreciezi tatăl și mama cât sunt încă aici; într-o zi nu vor mai fi. Învață să-ți apreciezi copiii cât îți sunt alături; într-o zi nu vor mai fi. Puterea noastră de apreciere se dezvoltă în măsura în care ne gândim cu grijă la binecuvântările pe care *s-ar putea să nu le avem* într-o zi – sau ne dăm seama cu durere, precum Adam și Eva, că acum am pierdut binecuvântările pe care le-am avut.

Grădina Edenului a devenit ceva de domeniul trecutului. Ei nu au mai putut intra acolo. De jur împrejur au văzut frunze moarte și flori veștejite. Au văzut moarte și decădere. Și au văzut curgând sânge când au omorât primul miel, reprezentând pe Mesia care avea să vină. Și au știut că generațiile viitoare îi vor arăta cu degetul și vor spune: “Voi sunteți cauza întregii dureri, a deznădejdii, a suferinței și a morții”. Timp de peste 900 de ani, ei au trebuit să trăiască cu această vină! Vă puteți da seama? Cei mai mulți dintre noi nu putem să o ducem mai mult decât 70 de ani!

Așadar, timp de 930 de ani, inima lui Adam a continuat să bată. Bănuiesc că dușmanul i-a băgat în cap, necruțător, vina și remușcărilor și tentația de a-L blestema pe Dumnezeu și a renunța la totul. (Poate că asta a făcut și Eva, căci nu mai auzim de ea). Așa plină de durere cum a fost, viața lui s-a sfârșit într-o zi și pe piatra sa mortuară scrie: Adam, părintele omenirii, mort la vârsta de 930 de ani”.

Moarte și înviere

Ce anume știm noi despre moarte și înviere? Ei bine, conform Scripturii, când murim, noi doar adormim: “cei vii măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic...” (Eclesiastul 9:5). Nu suntem conștienți. Nu există cunoștința trecerii timpului în mormânt. Așadar, anii trecuți *după* cei 930 de ani lungi, vor fi doar o perioadă scurtă pentru Adam. De la momentul în care a adormit, până la momentul învierii, totul va părea cât o clipă. Adesea mă gândesc la asta când sunt

într-un cimitir. Încă un moment de acum încolo (pentru ei) și se vor trezi din nou! În ceea ce îl privește pe Adam, el nu stă în mormânt mai mult decât cineva care adoarme cu 15 minute înainte de a veni Isus.

“Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:16.17). E clar că Dumnezeu are de gând să repopuleze cerul cu sfinții acestui pământ. A avut de gând acest lucru când a fost creat Adam. Gândește-te că este posibil ca tu, care citești această carte să fii unul dintre cei care repopulează cerul și ia locul îngerilor căzuți! Uimitor!

Dar misterul învierii? Cine poate să-l explice? Eu nu pot. Ce se întâmplă cu cenușa lui Huss și Ieronim care a fost aruncată în Rin și dusă în ocean? Ce se întâmplă cu oamenii ale căror vase s-au scufundat în mare și ale căror trupuri au fost mâncate de rechini și mistuite? Cum va pune Dumnezeu la loc din nou toate acestea?

Tatălui meu îi plăcea foarte mult să citească despre acest lucru. El a venit la mine într-o zi și mi-a împărtășit una din puținele sale concepții, una care l-a liniștit (în ciuda discuțiilor mamei mele și a fratelui meu). “În înviere”, a spus el, “Dumnezeu nu are nevoie să se bazeze pe materia preexistentă! Cu excepția sentimentelor celor iubiți ai tăi nu prea contează ce se întâmplă cu rămășițele tale, pentru că Dumnezeu are planul călăuzitor.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu are “programul” tău în computerul principal și tot ce are El de făcut este să apese pe butonul corect și vei fi făcut din nou. Indiferent de ceea ce a pățit corpul tău. Un mare mister? Da, bineînțeles. Dar nu mai mare decât misterul vieții.

Data viitoare când te uiți în oglindă, să te întrebi: “Ce anume face să funcționeze asta?” Singurul răspuns este: Dumnezeu! Cu siguranță că nu noi facem să ne bată inimile. Da, într-adevăr, minunea și misterul vieții sunt tot atât de mari ca minunea și misterul învierii. Nu poți explica nici una din ele. Și nu le poți produce. Savanții și medicii au fost în stare să scoată inimile din piepturi și să le mențină bătând, ei au putut chiar să le oprească și să le pornească din nou. Ne putem juca cu viața, o putem analiza, diseca și o putem încadra sub diferite clarificări.

Dar tot nu putem *produce* viața! Aceasta este încă o minune și un mister și va continua să fie pentru că Dumnezeu este autorul vieții – și cine este destul de mare ca să înțeleagă acest lucru? De aceea citim: “Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați.” Și noi știm că învierea (așa misterioasă cum este), va fi *reală*, tot atât de reală cât este viața pe care o trăim acum.

Printre cei care vor veni prin înviere, se va număra și tatăl Adam și toate generațiile de la el înapoi, care au primit marele plan de mântuire al lui Dumnezeu.

O chestiune de perspectivă

Care va fi efectul venirii lui Isus asupra *ta*? Ei bine, asta depinde de hotărârea ta (și este hotărârea pe care trebuie continuu să o iei) în legătură cu Evanghelia.

În zilele când Isus a fost aici prima oară, El a intrat în Templu și a luat în mână un bici din funii. Nu a lovit pe nimeni (deși probabil ei ar fi meritat-o) dar în mâna Sa, el arăta ca o sabie puternică, arzând ca o flacăra. Oamenii și-au azvârlit banii în cele patru vânturi și au fugit din Templu înspăimântați. Dar stați puțin! Nu toți au fugit. Unii nu s-au speriat deloc cum au fost copilașii, văduvele, cei bolnavi, cei schilozi cei șchiopi, cei orbi și cei smeriți. Când ceilalți au fugit, *ei* s-au apropiat din ce în ce mai mult de El. Așa că totul depinde de atitudinea ta față de Isus, atitudinea ta față de Dumnezeu. Când Isus va reveni, noi ori ne vom ruga stâncilor și munților să cadă peste noi, ori vom spune: “Acesta este! Acesta este Cel pe care îl așteptăm!” Va schimba total viața noastră când Isus vine ca să rămână. Vă amintiți de cântarea aceea veche?

Stătea singur, cerșind lângă drum
 Și era orb, lumina n-o vedea.
 Cu zdrențe, tremura în noaptea grea
 Dar iată-l pe Isus și luminează-i acum.

Necurat! necurat! strigă în chin leprosul.
 Cel surd, cel mut, ședea neajutorați.

Febra, molima, și-au găsit victima
Apoi a venit Isus și teama a alungat.

Când vine Isus, ispitorul fuge
Când vine Isus, sunt lacrimile șterse
El negura alungă și dă vieții slavă
Căci totu-i nou când vine Isus,
ca să nu mai plece.

Oameni atotputernici vor chema stâncile și munții, în timp ce copilașii vor deschide larg mărețele porți ale cetății lui Dumnezeu. Cei neprihăniți își vor arunca ochelarii, bastoanele, scaunele cu rotile, protezele auditive și valvele cardiace. După cum obișnuia să spună tatăl meu: “În lumea de dincolo, în ținutul slavei, vom trăi cu corpuri perfecte și minți perfecte într-o lume perfectă. Și după ce vom fi trăit un milion de ani nu va fi decât începutul.” (Voi merge cu o treaptă mai departe decât tatăl meu – când vom fi trăit un milion de ani, nici măcar nu vom fi *început* încă, pentru că veșnicia nu are început și nici sfârșit!)... și nu ne vom plictisi niciodată, pentru că lucrurile care ne plictisesc acum vor dispărea. Pentru totdeauna!

Totul va fi făcut nou

Când trâmbița sună și Domnul coboară pe pământ, cei neprihăniți înviați (și cei vii care se întâlnesc cu El pe nori), încep o călătorie de o săptămână, în slavă, dinspre pământ spre cer. Vor fi opriri pe drum? Popasuri în tabără? Poate vom fi prea ocupați să facem schimb de experiență și să depănăm amintiri cu cei iubiți cu care ne reunim, ca să avem nevoie de pauze. Vom trece pe lângă planete și sori, stele și sisteme solare și vom sosi în cele din urmă (poate prin acel lung coridor în spațiul deschis din Orion) la porțile cerului.

Dar chiar înainte de a se deschide acele porți, va fi un moment emoționant pe care îl vor vedea cu toții. Milioane de oameni din toate generațiile vor privi împietriți la scena aceea. (Nu știu cum face Dumnezeu ca toți să vadă, dar El are metodele Lui. La urma urmei,

înțelegem televiziunea, sateliții și mijloacele moderne de comunicare în masă – și Dumnezeu a creat principiile fizicii care fac posibile astfel de lucruri).

Imaginați-vă tabloul împreună cu mine: În timp ce cei răscumpești sunt întâmpinați în Cetatea lui Dumnezeu, deodată răsună un triumfător strigăt de adorare. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele întinse ca să-l primească pe părintele neamului nostru – pe cel pe care El l-a creat, pe cel care a păcătuit împotriva Creatorului său și pentru al cărui păcat sunt vizibile semnele crucificării pe trupul Mântuitorului. Când Adam vede cicatricile acelea făcute de cuiele necruțătoare, el nu cade la pieptul Domnului său, ci plin de umilință se aruncă la picioarele lui Hristos spunând: “Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjunghiat!”

Vă puteți imagina acest bărbat impunător, înalt de peste trei metri, aruncându-se la picioarele lui Isus? (Aveam un coleg voinic la colegiu, care s-a dus într-o vară să vândă cărți religioase. Din păcate, pe cât era de înalt, pe atât era de timid. Mai târziu, plin de sfială, ne-a spus ce s-a întâmplat când a ciocănit la prima casă. Doamna a deschis ușa și la invitat înăuntru. Zâmbind, a făcut un pas înainte, și s-a împiedicat de pragul ușii, întinzându-se cât era de mare, cu fața la picioarele ei! Am râs de ne-am prăpădit imaginându-ne în ce hal era!) Dar cât de diferită este scena în care Adam, părintele neamului omenesc, alege să cadă la picioarele lui Isus. Plin de iubire, Mântuitorul îl va ridica și îl va face să se mai uite încă odată la casa din Eden de care a fost despărțit așa de mult timp.

Amintiți-vă că după alungarea sa din Eden, viața lui Adam pe pământ a fost plină de tristețe. Fiecare frunză care murea, fiecare victimă sacrificată, orice stricăciune pe frumosul chip al naturii, orice pată pe puritatea omului, nu făceau decât să-i amintească de păcatul său. Se chinuia groaznic văzând cum lumea e plină de nelegiuire. Imaginați-vă ce remușcări avea când, drept răspuns la rugămintile și avertizările sale sincere, i se reproșa că el este cauza tuturor acelor lucruri. Cu umilință și răbdare el a purtat, timp de aproape 1000 de ani, pedeapsa păcatului său. S-a pocăit cu credință și încrezător în meritele Mântuitorului promis, el a murit cu speranța unei învieri.

Fiul lui Dumnezeu a răscumpești greșeala omului și Adam este repus în prima sa proprietate. Plin de bucurie, el va admira copacii care îl

încântau odată – aceiași copaci ale căror fructe el însuși le adunase în zilele sale de neprihănire și bucurie. El va vedea vița de vie pe care a crescut-o cu mâinile lui și chiar florile pe care odată îi plăcea atât de mult să le îngrijească. În timp ce mintea lui înțelege realitatea acestei scene, el își va da seama că acesta este într-adevăr Edenul restaurat, mai încântător acum, decât atunci când a fost alungat din el.

Când Mântuitorul îl va conduce la pomul vieții și va aduna fructele slăvite pentru ca el să le mănânce, Adam se va uita în jurul lui și va vedea o mulțime din familia lui, răscumpărată stând în Paradis. El își va arunca coroana sclipitoare la picioarele lui Isus și îl va săruta cu dragoste pe Răscumpărătorul său. Apoi își va înălța glasul și bolțile cerești vor răsună de cântec biruitor. Și familia lui Adam i se va alătura, aruncându-și coroanele la picioarele Mântuitorului, plecându-se în fața Lui plini de adorare. La această reunire stau martori îngerii care au plâns la căderea în păcat a lui Adam și s-au bucurat când Isus s-a înălțat la cer (după învierea Sa). Acum, privind înfăptuită lucrarea de răscumpărare, își unesc glasurile într-o cântare de laudă... în ținutul în care s-a născut cântecul! Vă puteți imagina melodiile minunate? Închipuindu-ne această scenă, presupun că singurul lucru care contează *cu adevărat* este acesta: *vei fi și tu acolo?* Aceasta este ținta. Îți petreci timp, zi de zi, ca să te apropii mai mult, și mai mult de Isus? Curând va veni timpul când lucrurile acestei lumi vor părea nimicuri (sau chiar mai puțin). Nu este minunat că Isus a făcut posibilă pentru noi alăturarea la oastea cerească?

ÎNTREBĂRI

Vei fi fericit când vei ajunge în cer? Stai puțin, nu te grăbi! Este o diferență între a fi fericit *că ajungi* acolo și a fi fericit *când* ajungi acolo. Ați auzit cântecul: “Când vom ajunge toți în cer, ce zi de bucurie va fi. Când vom vedea toți pe Isus, vom cânta și vom striga biruința.” Dar mai este un cântec care spune: “Am visat că am răscolit cerul după tine”.

Vor fi niște surprize mari și fără îndoială, niște lacrimi, în cer. Se poate să fie acolo oameni despre care eram siguri că *nu* vor fi. (S-ar putea să aflăm că nici ei nu se așteptau să ne vadă.) Sau, mai rău, s-ar putea să așteptăm cu nerăbdare să ne reîntâlnim cu cineva și să vedem exact că ei au ales cealaltă cărare.

Închipuie-ți că ajungi în cer și atunci îți dai seama că vecinul de lângă tine este Adolf Hitler! S-ar putea să te întrebi: “Oare mă află în locul potrivit?” Te uiți pe fereastră și, bineînțeles, vezi străzi de aur. Așa că, ieși în fugă din locuința ta, îl oprești pe primul înger care trece pe-acolo și zici: “Am o problemă. Se poate să pun o întrebare?” Dar îngerul răspunde: “Nu, nu pune întrebări aici. Nu ai încredere în Dumnezeu? Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Așa că înghiți cu noduri și încă vreun milion de ani de atunci încolo îți muști buzele și încerci din răspuțeri să nu pui întrebări.

Ei bine, poate că ai putea învăța să trăiești cu acest vecin neobișnuit lângă tine, dar ce zici de asta: să presupunem că ajungi în cer și vezi că fiul sau fiica ta nu sunt acolo – apoi descoperi că cel care i-a îndepărtat de Dumnezeu și i-a condus pe cărarea întunecată spre distrugere, locuiește chiar vizavi! Alergi în stradă și îl oprești pe primul înger care trece și zici: “Se pot pune întrebări aici?” Și îngerul răspunde: “Da! Noi vrem ca voi să puneți întrebări. Vrem ca voi să înțelegeți”. Așa mai merge, nu? Cerul nu este un loc în care oamenii, la nesfârșit, îl slujesc pe Dumnezeu ca niște roboți fără minte. După cum m-am interesat eu, ei vor sluji pe Dumnezeu ca niște ființe inteligente – și Dumnezeu îi va trata ca atare!

Așa că este logic să aruncăm o privire la judecata de după venire, când fiecare apare în fața tribunalului (vom avea serviciile juriului, dacă doriți). Și scopul acestei scene de tribunal este să ajute pe ființele inteligente să înțeleagă judecata finală din perspectiva lui Dumnezeu. Aceasta va avea loc în timpul celor o mie de ani despre care se vorbește în Apocalipsa 20 și care sunt cunoscuți sub numele de “mileniu”. (Cuvântul “mileniu” nu apare în Biblie, dar apar “cei o mie de ani”. Și singurul loc în care apar este Apocalipsa 20).

Mileniul

Este o mare diferență între concepția comună despre mileniu și mileniul despre care se discută în Scriptură. Este nevoie să fim cât se poate de clari în legătură cu aceasta.

Concepția comună asupra mileniului își are începuturile în timpul contra-reformei, când iezuiții încercau să calmeze papalitatea. Apoi în ultimul secol, unii oameni (despre care se presupunea că sunt mari învățați în ale Bibliei), au modificat și mai mult această interpretare iezuită a profeției și au început să promoveze propria lor adaptare. Astăzi mulți creștini (din majoritatea denominațiilor/bisericilor) cred acest concept dublu-modificat, închipuindu-și că vine din Scriptură. (Țineți minte, nu credeți *nimic* până nu cercetați singuri!)

Dar nu toți s-au lăsat cucerți de această idee. Iată ce a avut de spus unul din pionierii evanghești prin radio, H.M.S. Richards, cu peste 50 de ani în urmă, într-o mare biserică din Washington, D.C.: “Este o mare diferență între afirmațiile Bibliei și concepția comună despre mileniu. Permiteți-mi să vă transmit această remarcă. Ideea predominantă în zilele noastre despre domnia milenară a lui Hristos spune că El va veni pe furiș și Își va răpi biserica. Aceasta se numește răpirea secretă. Apoi după trei ani și jumătate, undeva în lume va apare un om ciudat, poporul evreu îl va accepta ca pe Mesia al lor și va fi amăgit amarnic, căci el este în realitate Antihristul. După încă trei ani și jumătate, el li se dezvăluie cu mare cruzime. Și pentru a-i salva pe evrei, Isus Hristos vine în slavă, face o împărăție la Ierusalim și domnește pe pământ o mie de ani. Evreii merg să vestească Evanghelia. La sfârșitul celor o mie de

ani, apare diavolul și are loc o luptă cumplită. Apoi lumea este aruncată în aer și toți merg în cer.” A devenit un pic popular la sfârșit, dar Richards și cărturarii serioși ai Bibliei s-au îngrozit de acceptarea generală a unui scenariu care nu se bazează pe Scriptură. Oare ar trebui să fim mai puțin îngrijorați astăzi?

Diferența principală dintre această concepție și Scriptură este că opinia comună crede că mileniul are loc *pe pământ* – iar conceptul este presărat peste tot cu ideea celei de-a doua șanse”. De asemenea, nu sunt înțelese deloc punctele de început și de sfârșit.

Iată ce se întâmplă de fapt, conform Scripturii. “Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:16.17) Mileniul *începe* cu a doua venire a lui Hristos și cu prima înviere, când toți cei neprihăniți vor merge *în cer* cu Domnul.

Dar ceilalți? A doua venire a lui Isus nu are nici un efect asupra celor morți păcătoși; ei rămân adormiți (vezi Apocalipsa 20: 5). Și cei întinați care sunt în viață când vine Isus, sunt nimiciti de strălucirea venirii Lui. Trec o mie de ani, apoi mileniul *se sfârșește* la a treia venire a lui Hristos și a doua înviere (a nelegiuiților).

Ei bine, dacă cei păcătoși sunt toți morți și cei neprihăniți sunt toți în cer, atunci cine mai rămâne pe pământ în timpul celor o mie de ani? Este el total depopulat și nelocuit? Nu chiar. Îngerii căzuți sunt încă aici – ca și conducătorul lor, Satana.

Un capitol cheie

Aceasta ne duce la Apocalipsa 20, unde găsim o schemă clară a celor o mie de ani. M-am întrebat adesea de ce unii evangheliști omit mileniul. Și de ce așa multe din cărțile și seminariile noastre despre zilele din urmă se încheie cu a doua venire? Există evenimente *majore* care îi urmează acesteia, incluzând cei o mie de ani în cer și scena arătării finale de la sfârșitul mileniului. Deși unele din aceste scene sunt înfricoșătoare, nu ar trebui pur și simplu să le ignorăm!

(Îmi dau seama că unor oameni nu le place ideea că Dumnezeu îi arde pe cei păcătoși. Unii încearcă să explice focul ca fiind pur și simplu simbolic. Unii spun că cei neprihăniți îl vor ruga pe Dumnezeu, înainte de sfârșitul celor o mie de ani, să-i lase pe cei păcătoși să doarmă în continuare. Am auzit o mulțime din aceste “ameliorări”. Dar adevărata întrebare este: ne încredem noi în Cuvântul lui Dumnezeu?)

Să începem cu Apocalipsa 20: 1-3: “Apoi am văzut coborându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.”

Unde sunt neamurile? Au dispărut! Un lanț de împrejurări îl leagă pe diavol, inclusiv un pământ depopulat – nu mai este nimeni de înșelat. (Se pare că adâncul sau groapa în care este închis diavolul este de fapt ceea ce a rămas din planeta noastră). “... să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani. De aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțin timp.” Nu uitați, cei păcătoși se întorc la viață la sfârșitul celor o mie de ani, așa că încă o dată mai sunt oameni de înșelat. Și Satana se întoarce la lucru.

Dar ce se întâmplă cu cei neprihăniți din cer în timpul acestor o mie de ani? “... Și am văzut scaune de domnie și celor ce au stat pe ele, li s-a dat judecata.” Cine sunt ei? “... am văzut sufletele celor ce li se tăiașe capul din cauza mărturiei lui Isus și din cauza Cuvântului lui Dumnezeu.” Aceștia sunt martirii care s-au întors din morminte. Dar mai este un grup, aceia care “... nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână.” Aceștia sunt oamenii care au trecut prin evenimentele pe care le-am studiat. “Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani...” (Apocalipsa 20: 4, 5)

Apoi urmează un text care mi s-a întipărit în minte de când eram copil. Stăteam pe pământ la una din întrunirile de evanghelizare în cort și făceam avioane în rumeguș. Dar înainte de a începe, mă uitam la cele două afișe mari care atârnav în față – două texte extraordinare din Biblie.

“Ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume dacă și-ar pierde sufletul?”

Și “fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere: asupra lor, a doua moarte nu are nici o putere”. Acestea au făcut o impresie puternică asupra unui puști ca mine – și am fost tot timpul recunoscător pentru aceasta.

Versetul al șaptelea continuă istorisirea: “Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele Neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită...”

Înțelegeți despre ce este vorba? După a doua venire a lui Hristos toți cei neprihăniți sunt în cer; toți cei păcătoși sunt pe pământ – morți! Diavolul și îngerii lui se aleg cu 365.000 de zile în cimitir. Și Satana este proparul șef. El a fost mult prea ocupat în trecut, ca să se oprească și să se gândească, dar acum are timp din belșug! Închipuiți-vă – a avut la dispoziție secole în care să se gândească de unde vine, ce a devenit și să realizeze toată nenorocirea de care se face răspunzător. Dacă aș fi diavolul, cred că m-aș sinucide după prima săptămână din mileniu. Dar nu poate face nici măcar asta!

În această perioadă (între prima și a doua înviere), poporul lui Dumnezeu trăiește și împărățește cu Hristos și are loc judecata celor păcătoși. (Este clar că judecata celor neprihăniți se termină *înaintea* celei de a doua veniri. Unii dintre noi credem că aceasta a început în 1844, împlinindu-se acea veche profeție din Daniel capitoul 8.) Apoi o dată cu sfârșitul celor o mie de ani, Cetatea Sfântă coboară din cer cu toți cei sfinți înăuntru. Cei sfinți sunt în cetate și privesc spre exterior; cei păcătoși sunt afară și privesc înăuntru. (Păstrăm restul pentru capitoul următor).

Aspecte ale judecății

Pentru a înțelege mai bine caracterul lui Dumnezeu, să cercetăm patru aspecte ale judecății Sale în legătură cu păcatul și păcătoșii.

Mai întâi Romani 3: 26 precizează faptul că datorită lui Isus (și a judecății de la cruce), Dumnezeu poate fi drept și poate îndreptăți pe cei ce cred în El. După cum știți Dumnezeu conduce universul după anumite principii veșnice. Unul dintre acestea este: “Plata păcatului este moartea”. (Ne referim la a doua moarte, nu la cea pe care o numim moarte). Tu și cu mine ca păcătoși vinovați, urmașii unor generații de păcătoși, nu am avea de ales decât moartea. Dar a venit Cineva și a luat locul nostru. Din cauza lui Isus, Dumnezeu poate fi drept și poate ierta pe oricine. El poate ierta *pe toți*. Nu contează cine ești, unde ai fost sau ce ai făcut. Oricine vine la Isus este întotdeauna primit și iertat și stă înaintea lui Dumnezeu ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. Cu toate acestea, iertarea aceasta care este pusă la dispoziție, harul acesta care îndreptățește, nu folosesc nimănui până când nu este *acceptat*. Când accept ceea ce a făcut Isus pentru mine (și Îl primesc ca Mântuitorul, Domnul și Prietenul meu), numele meu este scris în cartea vieții, și deci rămân cu El și voi sta printre cei care Îl vor întâlni pe Isus în pace când va veni.

Apropo, Biblia nu ne învață că “odată mântuit, ești pentru totdeauna mântuit”. Ea ne învață că *două* lucruri sunt importante: *să vii* la Hristos și *să rămâi într-o relație personală* cu El. De aceea îmi place ce mi-au spus prietenii mei nazarineni: Noi credem în “odată mântuit, pentru totdeauna mântuit” – atâta timp cât *rămâi* mântuit. Și cum anume rămâi mântuit? Nu încetezi să vii la El, zi de zi, primind harul Său iar și iar. Observați că nu relația noastră personală, zilnică, cu Hristos ne mântuiește – ci felul în care noi continuăm să primim harul Său mântuitor!

A doua remarcă: al doilea aspect al judecății (judecata de dinaintea venirii), face posibil ca Dumnezeu să fie drept și să ierte pe cei care sunt iertați când vin la El. Acesta îi dezvăluie pe cei care nu numai că *au primit* pe Hristos și mântuirea Sa, dar au și *continuat* să primească harul Său.

A treia remarcă: al treilea aspect al judecății (judecata de după venire) face posibil ca Dumnezeu să fie drept și să *nu* ierte pe cei care *nu sunt* iertați. Totul este pecetluit într-o idee înfricoșătoare – că Dumnezeu Însuși dorește să fie judecat. El dorește ca universul și toți care au trăit sau au murit vreodată să se uite la felul în care a lucrat El și să vadă dacă a fost cinstit și drept chiar de la început.

Să recapitulăm ce avem până acum. Mai întâi, judecata de la cruce a făcut posibil ca Dumnezeu să fie drept și să ierte pe oricine. În al doilea rând, judecata de dinaintea venirii Îi permite lui Dumnezeu să fie drept și să ierte pe cei care L-au primit și au continuat să Îl primească. Și în al treilea rând, judecata de după venire arată cum Dumnezeu poate fi drept și să nu ierte pe aceia care nu sunt iertați.

Și mai există un al patrulea aspect al judecății pe care îl numim “judecata de la marele tron alb”. (Ne vom ocupa de aceasta în capitolul următor.)

Mai multe despre judecată

În timpul celor o mie de ani are loc judecata celor păcătoși. Apostolul Pavel se referă la această judecată ca la un eveniment care urmează celei de-a doua veniri. “De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor...” (1Corinteni 4:5) Observați că sunt două părți aici: Dumnezeu arată ce s-a întâmplat în întuneric și arată motivațiile pe care le-au avut oamenii în acțiunile lor. De aceea noi nu putem să judecăm pe nimeni. Doar Dumnezeu știe cum anume “funcționează” oamenii. Și de aceea trebuie să ne dăm seama că omul privește doar la aspectul exterior – dar Dumnezeu privește... unde? La inimă! În decursul celor o mie de ani, vom avea posibilitatea, oricât ar fi de dureros, să ne confruntăm cu ceea ce s-a întâmplat în întuneric și să înțelegem ce s-a întâmplat în inimile oamenilor.

Fiul meu povestește o întâmplare care îmi sfâșie sufletul. Era profesor debutant într-un liceu din Colorado. Într-o dimineață chiar când urma să înceapă orele, o fată cu mașina a frânat în fața clădirii administrației și a parcat într-un loc greșit. Când a coborât din mașină și s-a repezit spre ușă, directoarea adjunctă a ieșit din biroul ei și i-a arătat greșeala făcută. Această adolescentă s-a răstit la directoarea adjunctă spunându-i: “Nu am nevoie de dumneavoastră! Nu-mi spuneți mie ce să fac. M-am săturat până peste cap de oameni care să-mi spună unde să parchez și ce să fac!” Și a continuat să țipe în timp ce directoarea stătea neclintită, cu gura căscată. Apoi fata s-a întors și a fugit pe hol până în clasă. Băiatul

meu a văzut scena aceasta. Și au auzit-o, de asemenea, o mulțime de elevi. Și fiul meu și-a încrunțat sprâncenele gândindu-se: “Ce mai mod de a conduce o școală!”

Ei bine, acea fată era într-una din clasele lui. Așa că el s-a ambiționat, de-atunci încolo, să o noteze în catalog de câte ori întârzia o clipă. Și ori de câte ori se puneau note și ea era aproape de a nu mai ști ce să spună, el nu o ajuta de loc, nici măcar cu un cuvânt. Și curând, a venit vacanța.

În timpul verii, consiliul de administrație al acestui liceu particular s-a întrunit ca să analizeze cererile elevilor pentru anul următor. Pe măsură ce se citea lista, orice profesor care avea dubii în legătură cu un nume, ridica mâna. Dacă ridicau mâna trei membri ai consiliului în același timp, atunci numele elevului era pus pe o listă pentru discuții suplimentare. Au ajuns la numele acestei fete. Fiul meu a ridicat mâna – dar nimeni altcineva n-a mai făcut asta! Erau gata să treacă la următorul nume, când băiatul meu i-a întrerupt. “Stați puțin”, a spus el. “Nu înțelegeți. Această fată are probleme de comportament!” Și a început să le spună ce văzuse în ziua aceea. A urmat un moment de liniște, apoi directoarea adjunctă a spus: “Ei bine, poate că ar trebui să spun ceva în legătură cu acest caz.” Și a zis: “Îmi amintesc acea experiență pe care am trăit-o. La 30 de minute după accesul ei de furie, m-am dus la ea în clasă și am rugat-o să vină în biroul meu. Apoi i-am spus: “Modul în care ai reacționat azi dimineată mă face să cred că mai e ceva care nu îți dă pace. Vrei să vorbim despre asta?” Ea a început să plângă și printre sughituri mi-a spus. În dimineța aceea stătuse mult timp ascultându-i pe părinții ei (care erau în divorț), urlând și țipând unul la celălalt. Până la urmă, și-a dat seama că nu avea cum să ajungă la timp la școală, așa că i-a întrerupt – mare greșală! Tatăl său s-a repezit la ea și practic i-a rupt coastele în bătaie. A învinovățit-o că a venit pe lume și i-a zis că el nu are nevoie să se împiedice de ea! Până la urmă a reușit să găsească niște chei de mașină și s-a dus singură la școală. Atunci a apărut problema cu parcare. Era pur și simplu prea mult pentru o singură zi.

Fiului meu îi venea să intre în pământ de rușine și de atunci încoace, spune tot timpul povestea aceasta pentru a încerca să-i convingă pe oameni să nu mai judece!

Iată aici un principiu interesant: Dumnezeu nu se uită doar la *ce* facem noi, El se uită să vadă și *de ce* facem un lucru sau altul. Nu-i așa

că vă bucură acest lucru? Dar să știți că e o sabie cu două tăișuri. Să exagerăm aspectul acesta până la extrem: să presupunem că la judecata cerească aflăm că Billy Graham nu a ajuns în cer, iar Adolf Hitler a ajuns! Billy Graham a petrecut ani și ani la rând în evanghelizare doar pentru că era într-o călătorie de înălțare a eului său; și Adolf Hitler a avut lupte lăuntrice de care noi nu am știut și în buncărul acela, în noaptea aceea, el și-a predat viața lui Dumnezeu. (Destul de tras de păr, nu-i așa? Dar înțelegeți ce vreau să spun.) Doar Dumnezeu cunoaște adevărul *adevărat*. Doar *Dumnezeu* știe!

Juriul din cer

Ioan spune: “Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au sezut pe ele li s-a dat judecata... ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20: 4, 6). Pavel a prezis de asemenea că sfinții vor judeca lumea. Alături de Hristos ei vor judeca pe păcătoși, comparând faptele lor cu statutele Scripturii și hotărând asupra fiecărui caz în funcție de faptele făcute. Satana și îngerii săi răi vor fi de asemenea judecați de Hristos și de poporul Său.

Aveți probleme în legătură cu scena aceasta? Am cunoscut oameni care sunt gata să-și etalizeze dubiile în legătură cu aceasta. (Întotdeauna găsești loc de îndoieli, chiar în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Unii spun: Nu mă interesează creștinismul pentru că Biblia se contrazice. Un autor al evangheliei spune că Isus a venit în Ierihon când l-a vindecat pe orb; altul spune că el *pleca*.” Astfel, ei renunță la cer și la înviere și la viața veșnică din cauza unor fleacuri. Cât de mult te poți înșela?) Unii cred că au găsit un caz în mileniu. Ei spun: Ce creștin iubitor ar putea să suporte o mie de ani de reviste de mărturisiri adevărate?” (Am auzit oameni împotmolindu-se în propria lor minte cu astfel de concepții.) Alții spun: “Ei bine, dacă asta vom face în timpul mileniului, atunci o să plâng o mie de ani!” (Lacrimi în cer? Apocalipsa capitolul 21 vorbește despre lacrimi care sunt șterse pe noul pământ după mileniu, așa că trebuie să fi fost la început niște lacrimi în cer.)

Care e problema în legătură cu aceste puncte de vedere? Ele nu par să recunoască natura lui Dumnezeu! *Dumnezeu ne iubeste*. Nu e posibil

ca juriul nostru să nu țină mai mult decât putem duce în fiecare zi? Poate că Dumnezeu ne va lăsa să ne exersăm “nesiguranțele” (îndoielile) pe Marea de Cristal în orele libere. Și posibil copiii nu vor fi în atenția juriului. Scriptura spune că străzile cetății vor fi pline de băieți și fete care se joacă. (Zaharia 8:5) Băieți și fete în cer? Da, poate chiar prunci nou-născuți! Dumnezeu are în plan bucurii de necrezut pentru poporul Său.

Va fi și ospățul de nuntă al Mielului în cer (Apocalipsa 19). Ca parte din mireasa Mielului, noi toți suntem invitați. Este o masă, lungă de kilometri întregi (poate că nici nu-i puteți vedea capătul), plină cu mâncare. Și așezându-ne să mâncăm la acest ospăț de nuntă, Isus Însuși va servi. Așa este El, întotdeauna servește, slujește. “Ai vrea să încerci o porție din asta, copile? Dar o porție din aceea?” Și dacă ne vede plângând, El își va scoate batista Sa cerească și ne va șterge ușor ochii. Asta pentru că Isus este acolo ca să slujească și El ne iubește.

În cer, poate că Adam va avea nevoie de puțin ajutor ca să ajusteze acele vițe de vie în grădina în care este încântat că se află din nou. Nu știm în amănunt cum va fi – dar – știm într-adevăr un lucru. Undeva în acest tablou va fi un grup de oameni care vor cânta cântări de laudă lui Dumnezeu din toată inima. Ei nu vor cânta pentru că îngerii din ceruri le-au răscuit brațele la spate ca să-i forțeze. Ei nu vor cânta pentru că sunt programați să o facă sau din obligație. Ei se vor avânta în cântare pentru că este o recunoaștere inteligentă a ceea ce simt ei cu adevărat – în ciuda oricărei dureri și suferințe.

Și când se va sfârși acest timp, inimile noastre vor bate la unison cu inima lui Dumnezeu pentru vecie. Pentru că Dumnezeu a dorit să se supună El Însuși judecării.

În locul nostru

Să încheiem acest capitol întorcându-ne pentru o clipă la judecata dinaintea venirii. Pe undeva mi s-a format ideea că în decursul acestei perioade, îngerii își vor scoate mașinile lor cerești de calcul și vor face totalul tuturor faptelor noastre bune și al faptelor noastre rele. Dacă avem mai multe fapte bune decât fapte rele, atunci reușim! Și credeți-mă

că eram fericit că numele meu este la sfârșitul alfabetului, și deci voi avea puțin mai mult timp!

Dar după aceea în sfârșit m-am luminat. Dacă Îl primim pe Hristos (și nu încetăm să Îl primim), atunci nici măcar nu venim la judecată – (vezi Ioan 5: 24).

Imaginați-vă puțin această scenă. La un moment dat înainte de a doua venire a lui Isus, numele meu vine la judecată: Morris Venden. De data asta, am necazuri mari! Și atunci este cineva, cel mai bun Prieten pe care l-am avut vreodată, care merge în locul meu. O voce spune: “Unde este Venden?” Și Isus spune: “Eu sunt aici ca să-l reprezint. El este prietenul meu! I-am spus că nu este nevoie să fie aici astăzi.” De necrezut! Aș vrea să fiu undeva să mă albesc la curățătorie când Isus va lua locul meu la judecată. (Dar pentru că nu pot, atunci în decursul mileniului, mi-ar plăcea să găsesc acel videoclip și să-l privesc... să-l tot privesc!)

Și cei ale căror inimi bat odată cu inima lui Isus, vor cânta pe veci cântări de laudă. “Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă... stăteau biruitorii fiarei și ai icoanei ei...” Țineți minte, biruința pe care au căpătat-o este biruința de a nu-și mai trăi viețile *despărțiți* de Isus. Aceasta este *marea* biruință! Și ei cântă “cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15:2.3). Și ei sunt sinceri! Ei au avut șansa să privească prin ochii lui Dumnezeu.

Spuneți că mai există încă unele întrebări grele în legătură cu cei o mie de ani, cu sfârșitul celor o mie de ani și cu nimicirea celor păcătoși – lucruri pe care nu le înțelegeți pe deplin? De acord. Noi folosim mințile noastre omenești limitate, ca să încercăm să înțelegem lucrurile cerești. Trebuie să rugăm pe Dumnezeu să ne clarifice acele lucruri pe care vrem să le cunoaștem și să învățăm să ne încredem în El pentru toate celelalte. La urma urmei, nu avem suficiente dovezi ale dragostei Sale și ale dreptății Sale din cauza crucii? Nu ar trebui să ne încredem în El, știind că orice face El va fi bine?

Până la urmă totul se reduce la această singură întrebare: “Ești dornic, ești nerăbdător să te încrezi total în Dumnezeu?”

Când toți se vor **ÎNTĂLNI**

Este sfârșitul celor păcătoși o mare petrecere cu frigărui? Aceasta este întrebarea pe care a pus-o un isteț cu mai mulți ani în urmă, într-o biserică mare din Los Angeles. El citise Apocalipsa capitolul 20 și își pusese multe întrebări de felul: “Ar organiza un Dumnezeu al dragostei o petrecere cu frigărui pentru a pune capăt lucrurilor?” Făcând asta, sunt sigur că a reușit să provoace destule îndoieli în mințile unor oameni, astfel ca ei să uite toate celelalte lucruri din Biblie – inclusiv cerul, viața veșnică, pacea, bucuria și învierea.

Prietene, dacă te îndoiești în vreun fel de Dumnezeu din cauza mijloacelor pe care El le va folosi ca să pună capăt problemei păcatului, atunci ai întâi de rezolvat o problemă mai mare, privind caracterul lui Dumnezeu.

Acestea fiind spuse, să aruncăm o privire asupra evenimentelor care au loc la sfârșitul celor o mie de ani. După cum vă amintiți, prima înviere are loc la începutul celor o mie de ani, cei neprihăniți sunt înviați din morți (și îl întâlnesc pe Domnul în văzduh). Apoi urmează o mie de ani în cer, când toți cei neprihăniți sunt în poziția de jurați și străzile cetății sunt pline de băieți și de fete care se joacă. Am observat de asemenea că se întâmplă și alte lucruri, cum ar fi ospățul de nuntă al Mielului și poate chiar “câteva îndoieli” pe Marea de Cristal.

La sfârșitul celor o mie de ani, are loc a doua înviere, învierea celor păcătoși. Și Satana este eliberat din închisoare. (El și îngerii săi au fost legați pe acest pământ nelocuit și obligați să se gândească la ce au făcut – 365.000 de zile într-un vast cimitir). Apocalipsa capitolul 20 spune că diavolul și îngerii săi și toți care au venit la a doua înviere, “... s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc și i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc...”

Coboară Cetatea cea sfântă

Și acum, intrăm în marea finală din marele conflict dintre Hristos și Satana. Odată cu coborârea din cer a cetății celei sfinte, Satana începe să-și alinieze trupele – indicii din Scriptură arată că cetatea va pluti în aer deasupra Muntelui Măslinilor (care se va nivela și va deveni câmpie), așteptând marea reprezentare din final. Deoarece cei sfinți au fost înviați la prima înviere și toți cei păcătoși la a doua, acum este timpul ca oricine a trăit vreodată să se întâlnească pentru prima și ultima oară. Milioane de oameni sunt înăuntrul cetății privind în afară, milioanele sunt pe dinafară, privind înăuntru.

Cei care au parte de a doua înviere, sunt înșelați de vrăjmaș să creadă că *el* i-a înviat din morți și că el este mântuitorul lor! Dar ei ies din mormânt tot așa cum au intrat – mutilați, schilodiți și bolnavi. Te și miri cum au putut supraviețui în astfel de stare! Dar se pare că vrăjmașului i se permite să le dea o doză de adrenalină sau ceva de genul acesta și îi convinge că pot câștiga bătălia.

Să privim puțin la ținta lor, această “Cetate a lui Dumnezeu”. Conform dimensiunilor din Apocalipsa capitolul 20, ea este cam de mărimea statului Oregon! Asta înseamnă un oraș foarte mare! Dar este el destul de mare pentru milioanele de răscumpărați?

Probabil că fiecare din noi ar avea doar câțiva centimetri pătrați pe care să stea. Deci construcția acestui oraș trebuie să fie diferită de orașele cu care suntem obișnuiți.

Scriptura spune că cetatea sfântă este pe cât de înaltă, pe atât de întinsă pe orizontală. Și există chiar dovezi (controlați structura fundației) că ea ocupă mai mult de trei dimensiuni! Dinspre acele douăsprezece temelii, părți dintr-o astfel de cetate s-ar extinde în fiecare direcție. O imagine spectaculoasă, sublimă; această minune arhitecturală ce coboară din cer este capitala guvernamentală a universului.

Dar de partea lui, vrăjmașul are oameni de toate vârstele, inclusiv generali care nu au pierdut niciodată o bătălie. Și el îi convinge că pot înconjura această cetate puternică și îl pot răsturna pe Regele ei. Așa că începe marea reprezentare.

Înăuntrul cetății sunt oameni care au trecut prin tot ceea ce au trecut oamenii de afară. De fapt, cred că va fi o gardă de oameni, pentru că

Dumnezeu are nevoie de oameni în care poți avea încredere. Pentru fiecare om din afară care a trăit momente grele și i-a arătat pumnul lui Dumnezeu, țipându-i: “Poți să-ți păstrezi cerul și viața veșnică!” va fi înăuntrul cineva care a trăit aceeași experiență și a rămas credincios lui Dumnezeu.

Începe ultimul conflict

Aceste două grupuri se întâlnesc pentru prima și ultima oară – să pornim de acolo și să ne imaginăm cum ar putea să fie:

Se dă ordinul de înaintare și oștile nenumărate pornesc spre cetate – o armată care nu seamănă cu nici una adunată vreodată de cuceritorii pământești. Forțele militare combinate, din toate timpurile de când a început războiul nu ar putea să o egaleze. Satana, războinicul cel mai puternic, conduce oastea. În armata sa sunt regi și luptători și îi urmează mulțimi în companii imense. Chiar îngerii lui Satana se alătură acestei bătălii finale. Cu precizie militară, rândurile masive înaintează pe suprafața zdrobită, neregulată a pământului, spre cetatea lui Dumnezeu. (Poate că au avut timp să refacă aceleași resurse militare care au nimicuit pământul înainte, inclusiv metodele termonucleare și tot ceea ce presupun ele). Isus poruncește să se închidă porțile Noului Ierusalim iar armatele lui Satana înconjură cetatea și se pregătesc de atac.

Dar acum în prezența locuitorilor cerului și ai pământului adunați laolaltă, are loc încoronarea finală a Fiului lui Dumnezeu. Departe deasupra cetății, pe o temelie de aur strălucitor, este înălțat un tron. Pe el stă Fiul lui Dumnezeu, în văzul dușmanilor Săi. Puterea și măreția Sa nu pot fi descrise în cuvinte. Slava Tatălui Îl învăluie. Strălucirea prezenței Sale umple sfânta cetate, revărsându-se pe porți și inundând pământul cu sclipirea luminii Sale.

În jurul Său sunt supușii împărăției Sale. Lângă tron stau aceia care odată au fost zeloși pentru cauza lui Satana dar acum smulși ca “tăciunii din foc”, ei îl urmează pe Mântuitorul lor cu devotament profund, fierbinte. Alături de ei se află alții ale căror caractere s-au perfecționat în mijlocul minciunii și a necredințioșiei și milioanele de toate vârstele care au fost făcuți martiri pentru credința lor. Și, în fața tronului și în

fața Mielului este cea “mare mulțime pe care nici un om nu o poate număra” făcând parte din toate neamurile, toate semințiile, limbile și popoarele îmbrăcată în veșminte albe, semnul neprihănirii fără pată al lui Hristos, care acum le aparține lor.

Mântuire pentru Dumnezeuul nostru

Cei răscumperați acum încep să cânte o cântare de laudă care sună și răsună prin ceruri: “Mântuirea este a Dumnezeuului nostru care stă pe tronul de slavă, și a Mielului”. Mântuire pentru Dumnezeuul nostru?! Nu cumva fac o greșeală mare? Nu, chiar mântuirea *lui Dumnezeu* este în joc aici. Reputația *Lui* este pusă înaintea judecății. Și se pare că acesta este unul din motivele principale pentru care toți cei care au trăit vreodată se află în auditoriul acela final.

Cei răscumperați au văzut puterea și grozăvia lui Satana și își dau seama ca niciodată până atunci, că nici o altă putere decât a lui Hristos nu i-ar fi putut face biruitori. În toată cea mulțime strălucitoare, nimeni nu își acordă singur mântuirea; nici unul nu crede că au izbândit prin propria lor putere sau bunătate. Și nici unul nu vorbește despre ceea ce a făcut sau a suferit. Unii dintre ei au fost trași pe roată și sfâșiați; alții făcuți bucățele de către lei; alții transformați în cenușă pe rug, încetul cu încetul. Alții din acest grup, cum a fost Pavel, au fost bătuți și părăsiți ca morți. Dar ei nu se gândesc la ceea ce au pățit *ei*. Întreaga atenție este concentrată asupra lui Isus și a mântuirii pentru Dumnezeuul nostru și pentru Miel.

Când ochiul iubitor al lui Isus se uită la cei păcătoși cu tristețe, ei devin conștienți de fiecare păcat pe care l-au făcut vreodată. Ei văd exact momentul în care picioarele lor s-au abătut de la cărarea curăției și a sfințeniei, văd cât de departe i-a dus mândria și revolta lor. Ispitele seducătoare pe care le-au încurajat căzând în păcat, binecuvântările denaturate, avertismentele neluate în seamă, valorile de milă gonite înapoi de inimi încăpățânate, nepocăite – toate acestea sunt în mintea celor pierduți.

Apoi vine cel mai incredibil videoclip (sau prezentarea pe ecran lat) pe care vi-l puteți imagina. Departamentul audio-vizual al lui Dumnezeu

face ca Epcott Center de la Disney să pară o nimica toată. Fiecare ochi dinăuntru și dinafara cetății este ațintit la ecranul rotitor, de 360 de grade, de deasupra tronului lui Dumnezeu.

Acum este reluat fiecare detaliu din marea bătălie, exact așa cum a avut loc de la început până la sfârșit. (Cine știe cât va dura – zile, săptămâni? Și oare mai are de fapt vreo importanță, dacă timpul nu mai are nici un sens?) Toți stau transfigurați de acest mare video din cer. În imagine panoramică, apar scenele cu ispitirea și căderea în păcat a lui Adam; etapele succesive din marele plan de răscumpărare; nașterea umilă a Mântuitorului; copilăria Sa trăită în simplitate și supunere; slujba Sa publică, descoperind oamenilor cele mai scumpe binecuvântări; zilele pline de fapte de dragoste și milă; nopțile de rugăciune și veghe în singurătatea munților; complotările de invidie, ură și răutate care i-au răsplătit faptele Sale bune; groaznica, misterioasa agonie din Ghetsemani, sub povara apăsătoare a păcatelor întregii lumi; trădarea Sa în mâinile mulțimii ucigașe; evenimentele înfricoșătoare din acea noapte de groază; prizonierul care nu s-a opus, părăsit de ucenicii Săi pe care îi iubea, târât pe străzile Ierusalimului; Fiul lui Dumnezeu învinuit în palatul marelui preot, apoi în sala de judecată a lui Pilat, apoi în fața lașului și crudului Irod – batjocorit, insultat, torturat și condamnat să moară. Totul este ilustrat în mod viu.

Și acum scenele finale sunt arătate mulțimii șovăitoare. Suferindul pășind răbdător pe cărarea spre Calvar; Prințul cerului atârnat pe cruce; preoții îngâmfai și mulțimea batjocoritoare luând în derâdere agonia Sa; întunericul supranatural; pământul care se ridică și se coboară, stâncile crăpate, mormintele deschise, marcând clipa în care Răscumpărătorul lumii și-a dat ultima suflare de viață. Înfiorătorul spectacol apare exact așa cum a avut loc.

Satana, îngerii și supușii săi și-ar întoarce ochii de la acest tablou dar nu au puterea. Fiecare își amintește rolul pe care l-a jucat – Irod care a ucis copiii nevinovați din Betleem ca să-L poată distruge pe Regele Israelului; josnica Irodiada pe al cărei suflet vinovat se odihnește sângele lui Ioan Botezătorul; slabul om politic Pilat; soldații batjocoritori; preoții și conducătorii și mulțimea înnebunită care striga: “Sângele Său să cadă asupra noastră și a copiilor noștri!” – toți privesc imensitatea vinei lor. Ei încearcă să se ascundă de măreția divină a chipului Său care întrece

slava soarelui, pe când, cei răscumparați își aruncă coroanele la picioarele Mântuitorului, exclamând: “El a murit pentru mine!” (Observați diferența dintre oamenii dinăuntru și cei dinafară. Cei răscumparați strigă: “El a murit pentru mine”! Și se grăbesc să fie lângă El. Cei păcătoși caută un loc să se ascundă).

Printre cei răscumparați sunt apostolii lui Hristos: bravul Pavel, înflăcăratul Petru, iubitorul Ioan și o imensă ceată de martiri. Dar în afara zidurilor, cu tot ce este murdar și dezgustător, sunt chiar aceia care i-au persecutat, i-au întemnițat și i-au ucis. Nero, monstrul cruzimii și al viciului, privește exaltarea acelor pe care el i-a torturat odată și în a căror agonie a găsit o încântare satanică. Mama sa este martoră la rezultatele propriei sale munci, cum caracterul urât transmis fiului ei, pasiunile încurajate și amplificate de influența ei, au dat roade în crimele care au zguduit lumea. Sunt acolo preoții și prelații papali; oameni care au pretins că sunt ambasadorii lui Hristos și totuși au folosit roata de tortură, carcera subterană și rugul pentru a forța conștiința altora. Întreaga lume păcătoasă stă condamnată pe banca acuzaților lui Dumnezeu, învinuiți de înaltă trădare împotriva cerului. Prin propria lor opțiune, ei nu au pe nimeni care să le pledeze cauza; ei sunt fără nici o scuză.

Acum, iertați-mă pentru afirmația pe care o voi face – nu vreau să fiu meschin, ci doar precaut. Printre mulțimile de acolo cu Nero și Hitler și restul celor păcătoși se află membrul bisericii care se ducea din obișnuință la biserică și nu s-ar fi gândit să facă ceva rău – dar care nu avea timp pentru Isus. El, între joc și rugăciune, a ales jocul. Prefera fotbalul, în locul lui Isus. Oare va fi el supărat pe Dumnezeu? Să fiți siguri că da! Auziți-l cum strigă: “Ce caut eu aici cu Nero și Hitler? Eu n-am făcut niciodată ceva rău!” Îți dai seama ce se întâmplă aici?

Orice genunchi se va pleca

Ca în transă, cei păcătoși au urmărit încoronarea Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost martori la explozia de uimire, de încântare sublimă și de adorare din partea celor mântuiți. Și acum, pe măsură ce valul de melodie se revarsă peste ziduri, toți exclamă într-un glas: “Mari și minunate sunt

lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărat al sfinților”; și prosternându-se, ei se închină Prințului vieții.

Fiți atenți, aceasta se întâmplă de ambele părți ale zidului – pe dinăuntru și pe dinafară! Acesta este alt motiv pentru care toți care au trăit vreodată sunt împreună pentru ultima dată. S-a povestit cu mult timp în urmă că (prin propria lor opțiune), orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Dumnezeu este drept.

Dar Satana? Diavolul pare paralizat în timp ce privește slava și măreția lui Hristos. El a fost “Lucifer” – un serafim strălucitor, “fiul dimineții”. Acum el este Satana, schimbat în mod oribil, înjosit și depravat pe vecie! Din consiliul unde era odată onorat, acum el este exclus pe vecie. Un altul stă în locul lui lângă Tatăl, învăluind slava Tatălui. Satana îl vede pe acest înger cu statură impunătoare și prezență maiestuoasă (al cărui nume este Gabriel), punând coroana pe capul lui Hristos și știe că poziția înaltă a acestui înger ar fi putut să fie a sa. El își amintește începutul vieții sale în cer, casa nevinovăției și a curăției sale. Își amintește de pacea și mulțumirea pe care le-a avut până când a început să cârtească împotriva lui Dumnezeu și să Îl invidieze pe Hristos. Acuzațiile sale, revolta sa, înșelăciunile folosite ca să câștige simpatia și sprijinul îngerilor, încăpățânarea cu care a continuat să nu facă nici un efort pentru a-și reveni când Dumnezeu i-ar fi acordat iertare – toate aceste lucruri îi apar în față clare și vii.

Și Satana își mai revede lucrarea sa printre oameni și rezultatele sale. El a văzut dușmănia omului față de omul de lângă el; cumplita nimicire a vieții; înălțarea și căderea regatelor; răsturnarea tronurilor; lungul șir de zbuciumări, conflicte și revolte. Își amintește de eforturile sale susținute pentru a se împotrivi lucrărilor lui Hristos și a-l cufunda pe om din ce în ce mai jos. Pe măsură ce Satana își privește împărăția, rodul trudei sale, el vede doar eșec și ruină. El știe că uneltirile sale diavolești nu au avut putere să-i nimicească pe cei ce și-au pus încrederea în Isus. El a făcut mulțimile să creadă că împărăția lui Dumnezeu va fi o pradă ușoară, dar știe că nu este adevărat. Pe măsură ce se adâncește marele conflict, iar și iar, el este înfrânt și obligat să se supună. El cunoaște prea bine puterea și măreția Celui Veșnic.

Satana vede de asemenea că revolta sa l-a făcut să nu aibă loc în cer. El și-a degradat puterile în războiul împotriva lui Dumnezeu. Curăția, pacea și armonia cerului ar fi, pentru el, chinul suprem.

Și acum acuzațiile lui Satana împotriva milei și dreptății lui Dumnezeu sunt potolite. Reproșurile pe care s-a străduit să le arunce asupra lui Iehova sunt în totalitate opera lui însuși. Și Satana se înclină la pământ ca să mărturisească dreptatea condamnării sale. “Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15: 4) Vă puteți imagina această scenă?

Bătălia finală

Dar deși Satana a recunoscut de bunăvoie dreptatea lui Dumnezeu și s-a înclinat în fața supremației lui Hristos, caracterul său rămâne neschimbat. Deodată, ca un torent uriaș, spiritul de revoltă izbucnește din nou. Plin de frenezie, el se hotărăște să nu se supună. A sosit timpul pentru ultima sa luptă împotriva Împăratului cerurilor. El se repede în mijlocul supușilor săi și se străduiește să le imprime propria lui mânie și să îi provoace la luptă imediată.

Dar dintre toate milioanele fără număr pe care le-a ademenit la revoltă, nimeni nu recunoaște acum supremația lui. Puterea sa a luat sfârșit. Ei pur și simplu stau și se uită lung la el. Și, așa cum a profetizat Isaia, milioanele de pe pământ se uită la el și se întreabă: “El este cel care a făcut să se cutremure pământul?” Cei păcătoși sunt încă plini de aceeași ură față de Dumnezeu care îl stăpânește pe Satana (inclusiv membri bisericii care nu au avut timp de lucruri spirituale) dar ei văd că nu au nici o speranță și că nu îl pot întrece pe Dumnezeu. Așa că mâniile lor se îndreaptă către Satana și către cei de care s-a folosit el în înșelătoriile sale, și cu o mânie de demoni se întorc împotriva lor.

Și acum vine cea mai mare încăierare pe care a văzut-o vreodată acest univers! Oamenii se iau la bătaie, învinuind și acuzând, încercând să-și sfășie carnea unul celuilalt. Dar deodată (din fericire), vine pe pământ un foc din cer. Pământul se crapă. Arme până atunci ascunse în

adâncimile sale sunt scoase la iveală și flăcări mistuitoare izbucnesc din fiecare abis care se cascadează. Până și stâncile sunt acoperite cu foc. A venit ziua care va arde ca un cuptor. Stihiiile naturii se vor topi de căldura arzătoare și lucrările pământului vor fi arse. Suprafața planetei pare o masă topită – un imens lac de foc clocotitor. În flăcările purificatoare, cei păcătoși sunt în sfârșit nimiciți de la rădăcină până la ramuri (Satana fiind rădăcina, iar discipolii săi, ramurile). “Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; și ziua care vine îi va arde... și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură” (Maleahi 4:1). S-a dat întreaga pedeapsă a legii, au fost întrunite exigențele dreptății și întregul cer privește scena, declarând neprihănirea lui Iehova.

Teorii ale distrugerii

De-a lungul anilor, o mulțime de oameni au fost tulburați de nimicirea finală a celor păcătoși – și deci au apărut mai multe teorii referitoare la acest moment. Eu le voi descrie și dumneavoastră veți putea alege.

Mai întâi, avem teoria “mântuirii universale”. Oamenii care subscriu la această teorie, cred că *toți* vor fi până la urmă mântuiți, chiar și cei răi. Ei cred că până și diavolul și îngerii săi vor fi probabil convertiți și se vor alătura bisericii. (Eu am o veste pentru ei – cred că diavolul s-a alăturat bisericii cu mult timp înainte!)

Apoi este teoria “înțelegerii mai profunde”. Ea se bazează pe ideea că mileniul are ca scop creșterea înțelegerii și îndurării celor neprihăniți. Ei vor vedea toate videoclipurile și vor câștiga o înțelegere mai profundă a “marelui film”. (Poate că ați auzit *rezultatul* unui proces celebru și v-ați întrebat cum au ajuns la acest verdict. Dar în cazul acesta, veți face parte dintre jurați). Apoi, cei neprihăniți vor veni la Dumnezeu și vor spune: “Doamne, acum înțelegem cât de rău este păcatul, așa că poți să anulezi a doua înviere. Nu ai decât să-i lași pe cei răi în morminte și vom fi fericiți”. Cam atât despre această versiune.

Mai este și versiunea “limbii simbolice”. Această teorie spune că toate acele cuvinte din Scriptură despre foc și pucioasă sunt pur și simplu simbolice. Această interpretare este o tentativă de a-l prezenta pe Dumnezeu mai bun; de a ilustra un Dumnezeu amabil care nu face

niciodată rău nimănui. Focul simbolizează “dragoste”, spun ei, și oamenii suferă din cauza dragostei Sale, nu pentru că El îi torturează. Și această concepție a fost cât se poate de răspândită în ultimul timp.

Este interesant faptul că cei care vor să-l împiedice pe Dumnezeu să pară crud, sunt adesea aceeași oameni care vor recunoaște că chinurile minții celor păcătoși sunt mult mai dureroase decât focul. Dar atunci se pune altă întrebare: “Nu Dumnezeu este de vină pentru *asta*?” “O, nu,” spun ei, “ei sunt vinovați pentru propriul lor chin al minții! Nimeni nu poate fi învinuit că a aprins vreo flacăra”. Dar stați puțin. Nu Dumnezeu i-a ridicat din morți la a doua înviere – și nu de asta sunt ei aici, ca să experimenteze, mai întâi de toate, acest chin al minții? (Acum ne cam adâncim în probleme!) Și mai țineți minte ceva. Mulți dintre cei înviați la a doua înviere, erau din aceia care, la venirea lui Hristos, au implorat stâncile și munții să cadă peste ei și să-i ascundă. Ei voiau să moară. (Presupun că se punea și problema aceasta: ce este mai rău, să vezi cum munții cad peste tine, sau să fii ars de viu?)

Mai există o altă versiune a teoriei conform căreia focul este simbolic. Se spune că oamenii care sunt pierduți, unul după altul trec printr-o perioadă de mare neliniște și până la urmă recunosc că Dumnezeu avea dreptate și ei s-au înșelat. Opoziția lor încăpățânată se pierde treptat, până când spun: “E în regulă, mă dau bătut”. Apoi, pierzându-și dorința de a trăi, ei mor. Și fiecăruia îi trebuie o perioadă diferită de timp pentru a ajunge în acest punct, inclusiv lui Satana (căruia îi trebuie cel mai mult). Apoi vine pur și simplu focul cel adevărat și curăță rămășițele.

Și în sfârșit, mai este teoria “ucidării de milă”. Ea începe cu ideea că poate noi nu înțelegem pe deplin ce înseamnă a doua moarte. Unii au spus: “Lucrul care îi chinuie pe cei răi la sfârșit, este că ei vor fi despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna”. Fiți serioși! Nu și-ar dori nimic mai mult decât asta! De aceea au vrut ca stâncile și munții să cadă peste ei. Pentru ei, ar fi *raiul* să fie despărțiți de Dumnezeu pentru totdeauna. Nu, după cum se pare, a doua moarte presupune ceva mai mult decât simpla despărțire. Permiteți-mi să vă dau un exemplu. Un om mi-a dat telefon într-o zi și mi-a spus: “Am fost în iad și m-am întors”. El pierduse totul cu un an înainte – postul de conducere, casa, mașina, familia și aproape că își pierduse și mințile. Așa că, într-o zi, s-a enervat pe Dumnezeu și i-a spus cam așa: “Dacă așa ai de gând să te porți cu mine,

n-ai decât să mă scutești!” El l-a blestemat pe Dumnezeu și a strigat: “Nu mai vreau să am de-a face cu Tine. Dispari din viața mea!” Și se pare că Dumnezeu i-a răspuns la rugăciuni. Timp de trei zile, mi-a spus el, a fost în iad. “Niciodată până acum nu am înțeles cum o să fie a doua moarte” – a spus el. “Deznădejdea, însingurarea și simțul acela puternic de nimicire, au fost copleșitoare!”

Și pe măsură ce ascultam, ceva a început să se clarifice în mintea mea. Se pare că Dumnezeu pune la dispoziție dorința de “a trăi” de care avem nevoie doar ca să funcționăm, chiar dacă o folosim ca să mergem la Las Vegas să jucăm la cazinouri! Fără prezența și puterea lui Dumnezeu în viețile noastre (chiar și printre cei vii), noi nu am putea să facem *nimic* – în afară de a vegeta în deplină neajutorare, lipsă de speranță și părăsire. Chinul minții? Se pare că depășește tot ceea ce ne-am imaginat noi vreodată! Nu pentru că Dumnezeu provoacă acest lucru (deși El îi înviază pe cei morți ca să-L înfrunte), ci pentru că așa este atunci când stai departe de Dumnezeu.

O chestiune de încredere

Ei bine, ce ziceți, să supunem la vot? Pe care din aceste variante o preferați? Ca să vă dați bine seama, permiteți-mi să vă pun în schimb o altă întrebare. Sunteți dispuși să țineți cont de răzbunarea lui Dumnezeu – și de această idee de care am vorbit mai devreme – mântuirea Dumnezeului nostru? Indiferent de *felul* în care sunt nimiciți cei păcătoși, ceva în legătură cu această ultimă și însemnată apariție, este necesar și important pentru univers. Și aceasta este asigurarea că păcatul nu va mai apărea din nou.

Legat de această întrebare mai este una chiar mai importantă: *Te încrezi în Dumnezeu?* Cum am spus mai înainte, dacă un capitol din Cuvântul lui Dumnezeu te descurajează sau te determină să renunți la restul Cărții Sale (și să-ți abandonezi credința), atunci ai probleme mai mari.

Și ce dacă un autor al Evangheliei spune că Zacheu s-a urcat pe un sicomor și altul spune că pe un smochin? Este asta suficient pentru a te face să spui: “Gata. Adio mântuire! Adio cer, adio viață veșnică, înviere,

bucurie...” Prietene, dacă asta este de ajuns să-ți clatine credința, atunci ai rezolvat o problemă mai gravă. Înțelegeți ce vreau să spun? Dacă cumva cauți o scuză pe care să-ți fondezi îndoielile, atunci o vei găsi negreșit. (Și diavolul te va ajuta s-o găsești, pentru că aceasta servește scopurilor sale!)

Încă o dată, *adevărata* întrebare este: Te încrezi suficient în Dumnezeu ca să știi ce face El în această ultimă reprezentare – *indiferent* cum se termină ea? Ești dispus să *te încrezi* în El cu totul?”

“Dar”, vei spune tu, “mai există încă niște mistere îngrozitor de mari”. Da, este adevărat. Și de aceea a însemnat atât de mult pentru mine într-o zi (după ce mă chinisem cu unele din exact aceleași întrebări), când tatăl meu mi-a dat o idee. El a zis: “Fiule, iată doar o propoziție scrisă de un condei inspirat care te-ar putea ajuta: Taina crucii explică toate celelalte taine”. Formidabil, nu-i așa?

Focul purificator

Te interesează să cauți aurul? Există o cetate maiestuoasă cu străzi de aur care fac ca măreția celor mai strălucitoare orașe să pară neînsemnată în comparație cu ea. Nu vrei să fii de față când focul se va stinge în sfârșit și sfinții lui Dumnezeu îl pot privi pe Isus cum creează din nou pământul? “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră...” (Apocalipsa 21: 1)

Focul care îi mistuie pe cei păcătoși curăță pământul. Fiecare urmă a blestemului este ștearsă. Nu există nici un iad ce arde veșnic și care etalează în fața celor răscumpărați, consecințele îngrozitoare ale păcatului. Doar o singură amintire a păcatului va rămâne pentru totdeauna. Isus va purta continuu semnele răstignirii Sale. Cicatricele de pe corpul Său rănit, de pe trup, de pe mâini și de pe picioare, sunt singurele urme ale nemiloasei acțiuni ale păcatului. Oare asta înseamnă că noi vom vedea acele cicatrice pentru totdeauna? Se pare că da. Și de câte ori le vom vedea vom fi copleșiți de o recunoștință fierbinte.

Pământul cel nou

La început, pământul a fost dat omului, ca împărăție a sa. Dar, datorită păcatului, Adam a lăsat planeta să cadă în mâinile lui Satana și de-a lungul secolelor, ea a rămas în ghearele nemiloase ale acestui dușman puternic. Dar acum pământul a fost răscumpărat cu sângele lui Hristos – și pământul va fi făcut nou! Mărețul plan de răscumpărare a recăpătat tot ceea ce era pierdut prin păcat. Iar răsplata de slavă a celor neprihăniți întrece puterea de înțelegere a omului. Frumusețea și împlinirile traiului în Paradis, sunt dincolo de puterea minții noastre limitate – este o experiență ce va fi complet înțeleasă doar de către cei care o trăiesc.

Scriptura numește moștenirea celor mântuiți “țară”. Și ce mai țară va fi! Izvoare veșnice, cu apă curată și limpede precum cristalul, curg printre copaci tremurători care-și aruncă umbra peste cărări șerpuite. Câmpii întinse care se ridică formând dealuri de o frumusețe uimitoare și munții lui Dumnezeu își înalță piscurile semețe. Și pe acele câmpii pline de liniște, printre acele izvoare vii, poporul lui Dumnezeu (care fusese atât de mult timp străin și călător), își va găsi o casă. Într-o zi, când eram mic, stăteam pe țărmul râului Columbia cu tatăl meu care îmi arăta casa pe care o construise tatăl său. Mulți oameni au trăit acolo de atunci încoace. El mi-a arătat merii pe care îi plantaseră când era copil. Zeci de oameni mâncaseră din acele mere de atunci.

Dar nu va fi așa în cetatea cere l să le mănânce rodul... aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor” (Isaia 65:21,22). Acolo, “pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; se va acoperi cu flori și va sări de bucurie...” (Isaia 35:1,2) și “lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate, vor fi împreună și le va mâna un copilaș” (Isaia 11:6).

“Le va mâna un copilaș”? Asta ar trebui să vă trezească. Aceasta este *după* mileniu, în pământul cel nou și “un copilaș le va mâna” încercați să puneți asta în calculatorul dumneavoastră!

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerească. Nu vor mai fi lacrimi, nu vor mai fi înmormântări, nici momente de tristețe. “El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi

nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. “(Apocalipsa 21: 4) “Nici un locuitor [din Sion] nu zice. ‘Sunt bolnav!’ Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” (Isaia 33: 24).

Atunci cei mântuiți vor cunoaște, tot așa cum și ei sunt cunoscuți. Iubirile și simpatiile pe care Dumnezeu Însuși le-a sădit în sufletele noastre, își vor găsi acolo expresia cea mai adevărată și cea mai dulce. Nici un dușman crud, înșelător, nu ne va mai ispiti să-L uităm pe Dumnezeu. Mințile noastre nemuritoare vor contempla cu încântare sinceră și profundă, minunile puterii creatoare și misterele iubirii răscumpărătoare. Fiecare talent al nostru va fi dezvoltat pe deplin, fiecare aptitudine, fiecare capacitate va fi amplificată. Creșterea nivelului de cunoștințe nu ne va istovi mințile și nici nu ne va seca energiile. Pe noul pământ, cele mai mărețe acțiuni pot fi întreprinse și realizate, cele mai înalte aspirații pot fi împlinite, cele mai mari ambiții realizate – și tot vor mai rămâne înălțimi de escaladat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles și noi obiecte care să provoace puterea crescută a minții noastre, a sufletelor și a trupurilor noastre.

Și toate comorile universului se vor deschide pentru ca noi să le cercetăm. Neîncătușat de natura muritoare, poporul lui Dumnezeu se va avânta în zbor către lumi îndepărtate – lumi care s-au cutremurat de tristețe la spectacolul suferinței omenești și au răsunat de cântece de bucurie la vestea răscumpărării sufletului.

Va veni ziua când îngerul tău păzitor (cel cu care te-ai împrietenit cel mai bine), va spune: “Hai să mergem într-o excursie” – “Încotro?” întrebi tu. “Într-o țară îndepărtată; o planetă mică la marginea exterioară a universului. Locuitorii vor să audă din guri omenești cum este să fii răscumpărat dintr-o lume de păcat.” Așa că zici: “Dacă mă ajuți, voi merge.” Și așa faci – chiar dacă nu ești un bun vorbitor în public – după cum nici Moise nu era.

Și îngerul strânge laolaltă acel grup, și binecuvântat cu putere și curaj, vorbești despre Mântuitorul tău.

Și deși nu sunt înger, știi că în împărăția cerească, voi cânta ca un înger! Și mă voi alătura celor răscumpărați într-un cor în care nici măcar îngerii nu pot cânta:

Voi cânta despre-al meu Mântuitor
Ce pe negrul Calvar dureros
Mi-a iertat fără plată păcatul, iubitor,
Ai murit, să aibă pace – un păcătos.
Sfânt, sfânt, cântă îngerii în cor
Și doresc a le da ajutor
Și rămâne-a cerului împărăție
Când voi cânta cum mântuire mi-a dat mie.
Iar îngerii aripile-și vor îndoii
Că niciodată n-au simțit ce bucurii
Ne-aduce-a noastră mântuire.”¹

¹Johnson Catman, Jr.

TRENUL

La început nimeni nu a observat, căci apropiindu-se de tren, conductorul a strigat: “Atenție, la urcare!” Așa că ei s-au concentrat să fie atenți și să pună piciorul cu grijă. Apoi a fost o dezordine și o hărmălaie când toți căutau un loc bun și se hotărau lângă cine să stea și dacă să stea lângă geam sau lângă culoar. Pe urmă, vorbeau în stânga și-n dreapta și făceau cunoștință cu tovarășii de călătorie. (Dintre care mulți erau deja în tren de câțva timp). Și apoi a venit conductorul ca să ia banii pe biletele de călătorie.

Dar până la urmă cineva a observat: “Trenul acesta nu se mișcă!” Toți s-au uitat pe geam, și într-adevăr, trenul stătea nemișcat! Nimeni nu știa exact de cât timp se oprișe. De fapt, părea că a rămas exact acolo unde era când s-au urcat ei. Peste tot se auzeau exclamații de genul: “Vezi cafeneaua aceea? Acolo am luat micul dejun înainte de a mă urca. Și... îmi amintesc clădirea aceea mare din cărămidă de pe strada aceasta”.

Conductorul încerca să-i calmeze pe pasageri. “Vom ajunge și acolo, doar să aveți răbdare. Lucrurile acestea cer timp.” Cineva a strigat: “Când anume se presupune că vom ajunge la destinație?” “Ei bine”, a răspuns conductorul, “nimeni nu știe exact ziua sau ora. Unii spun că am fi ajuns acolo demult dacă nu ar fi fost întârzieri. Dar un lucru pot să vă spun cu siguranță – dacă veți avea răbdare și veți sta în acest tren, veți ajunge acolo”.

Timpul trecea încet, când deodată un om voinic a sărit în picioare. “Cred că e momentul să înțelegem că acest tren nu se mișcă” a spus el. “Să organizăm o ședință de consiliu și să discutăm metode și mijloace prin care îl putem porni din nou”. Toți au fost de acord, așa că l-au ales pe voinic președinte (din moment ce de la el a pornit ideea cu consiliul).

“Domnule președinte”, a spus un bărbat care stătea în față, “cred că suntem încă aici pentru că biletele costă prea mult. Cum am putea să avansăm dacă conductorul vine tot timpul să ceară bani?”

“Ați zis bine”, a întrerupt un tânăr energic. “Dar ceea ce ne trebuie nouă de fapt este să aducem mai mulți pasageri în tren. Uitați-vă câte locuri libere sunt! Dacă am avea destui pasageri ca să umplem acest tren la capacitatea maximă, am avea *mult* mai mulți bani.”

O femeie mai în vârstă, cu un aer distins, a ridicat mâna. “Cu tot respectul pentru punctele de vedere exprimate până acum”, a spus ea, dând din cap către ultimul vorbitor, “nu cantitatea este problema. Nu de cantitate avem nevoie, ci de *calitate*. Trebuie să scăpăm de unii pasageri, păstrând doar cea mai bună clasă a societății. Când acest tren va deveni cunoscut pentru calitatea înaltă a pasagerilor săi, atunci vom porni la drum”.

Toți au socotit, în secret, că era o idee nemaipomenită și s-au gândit imediat la mai mulți oameni pe care le-ar plăcea să-i vadă dați jos. Dar pe urmă s-au gândit dacă nu cumva cineva s-a gândit la *ei* pentru a fi dați jos, așa că nimeni nu a votat pentru aceasta și sugestia a rămas în studiu sub observație.

Apoi președintele a avut o idee. “De ce oare nu decorăm din nou trenul?” Toți au fost imediat de acord și se părea că în sfârșit va înainta – până când au început să discute ce combinație de culori să folosească:

O parte din pasageri voiau covoare și tapet albastru, dar ceilalți voiau roșu. Discuțiile au durat mult și au depășit cu mult subiectul inițial, iar comitetul pentru decorațiuni interioare a avut o moarte lentă și amară.

Curând după aceasta, a apărut o idee care a plăcut aproape tuturor. Cineva a sugerat că adevărata problemă era conductorul și că, pentru a face trenul să se miște din nou, era nevoie să îl dea afară și să caute un altul nou. Ideea a prins teren imediat. Pasagerii erau în sfârșit uniți cu un scop comun și nu a trecut mult până când conductorul a dispărut și a apărut o față nouă. Dar nu l-au plăcut nici pe noul conductor. (Și el cerea tot timpul bani!) Iar trenul rămânea în continuare nemișcat.

Din când în când zicea cineva: “M-am săturat să văd că trenul acesta nu merge nicăieri. Nu a mers niciodată și nici nu va merge. Eu unul cobor!” Și de câte ori se întâmpla așa ceva, conductorul și ceilalți pasageri îi înconjurau pe acești neliniștiți, amintindu-le că acesta era singurul tren adevărat și dacă ar avea pur și simplu răbdare, ar ajunge cu siguranță la destinație. Dacă asta nu le reușea, îl puneau pe unul din pasagerii mai

în vârstă (care era în tren de mult, de foarte mult timp), să le vorbească despre experiențele lor din trecut.

Vedeți, pe tot drumul spre Destinație erau indicatoare. Majoritatea pasagerilor nu-și puteau aminti ei înșiși că au văzut vreun indicator (cu excepția celui chiar de la fața locului unde era staționat trenul și care spunea destinația, “drept înainte”). Dar unii dintre pasagerii mai în vârstă își puteau aminti o perioadă când trenul încă se deplasa și ei vedeau un indicator după altul. În acele zile, trenul gonea pe șine și era captivant să vezi un indicator pe care scria: “Destinație”, mult înainte și pe urmă alt indicator pe care scria: “Destinație, cu mult mai aproape acum”. Unii dintre acești pasageri mai vârstnici deveniseră atât de încântați să vadă indicatoare încât stăteau mereu chiar în partea din față a trenului, cu ochii țintă, păzind următorul stâlp indicator. Și acești pasageri mai vârstnici se alăturau conductorului, încurajându-i pe alți pasageri să stea să păzească. La urma urmei aproape că ajunseră. Acum, în orice moment, ei s-ar fi mișcat înainte doar atât cât să vadă ultimul indicator care spunea: “Destinația, intrarea în oraș” – și excursia s-ar fi terminat.

Ei bine, toate acestea au durat mult mai mult timp decât îți trebuie să le povestești. Apoi într-o bună zi, un pasager tăcut, la locul lui, a deschis larg o fereastră și s-a întâmplat să privească în sus. Mult deasupra trenului era un cablu electric și legat de acoperișul trenului se afla un dispozitiv de conectare. Dar trenul nu era conectat la cablu. Foarte emoționat, pasagerul și-a băgat capul înapoi pe geam, strigând: “Hei, voi oameni! Cred că am descoperit ceva! Nu suntem conectați sus – nu suntem conectați la sursa de energie! Poate că de aceea nu ne mișcăm!”

Dar comitetul, adâncit într-o discuție pe tema – “este sau nu indicat ca pasagerii să poarte blugi în tren” aproape că nici nu l-au auzit.

Fără să se lase descurajat, el a continuat să strige: Ascultați!” a exclamat el. Nu suntem conectați la energie! Nu e de mirare că trenul acesta nu se mișcă – veniți să vedeți cu ochii voștri. Există echipamentul necesar pentru conectare, dar noi pur și simplu nu suntem conectați!”

I s-au alăturat alți câțiva pasageri care s-au uitat afară pe geam și în sus. Era cât se poate de clar, ei *nu erau* conectați la sursa de energie de sus. Uimiți, acești câțiva oameni au început să discute sincer despre cum ar putea să se conecteze la sursa de energie. Plini de înflăcărare, ei au început să citească *Manualul trenului* și să urmeze cu atenție

indicațiile date acolo. În curând li s-au alăturat și alții, și a crescut interesul și plăcerea.

Bineînțeles că erau niște pasageri care s-au opus cu înverșunare acestor opțiuni și i-au numit fanatici. Dar în ciuda împotrivrării, a sosit timpul când majoritatea pasagerilor a înțeles cum era cu sursa de energie și ce era necesar pentru a face conectarea. Cu încurajarea lor trenul imobilizat a fost din nou legat la sursa de energie și cu un huruit și o zdruncinătură, a început în sfârșit să meargă.

Dar deodată, s-a întâmplat un lucru cât se poate de surprinzător! Pasagerii, care nu au fost de acord cu conectarea la sursa de energie, au fost atât de îngroziți când trenul a început să se miște de-a binelea încât au început să se arunce pe geam, și din stânga, și din dreapta! Și pe măsură ce trenul prindea viteză, toate ideile lor cu privire la acest tren ca fiind singurul tren “adevărat” s-au spulberat rapid și s-au repezit să caute alt tren care nu se mișca – astfel încât să-și poată continua în pace ședințele de consiliu!

Și ce s-a întâmplat cu trenul care se deplasa? Ei bine, din câte am auzit, era foarte aproape de SOSIRE.

ALTE CĂRȚI

LA EDITURA ZAPPY'S:

Scăpare la Dumnezeu

Autor: **Jim Hohnberger**

248 pagini

Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

Trâmbița dimineții

Autor: **Lewis R. Walton**

116 pagini

Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- Suntem dispuși să acceptăm restrângerea libertăților civile și religioase?

- Există alternativă la soluțiile politico-religioase care sunt gata să fie puse în aplicare?

- Rezolvă acestea problemele lumii moderne?

Sunt numai câteva întrebări alături de multe altele la care găsim răspuns pe paginile cărții

Revoluție la Vatican

Autor: **Dr. Martin H. Kobialka**

248 pagini

O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ne va dezvălui.

ÎN CURÂND:

Viață din belșug

Autor: **Jim Hohnberger**

Un program de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații

Mulți creștini au experimentat pentru prima dată în viața lor puterea Evangheliei citind cartea “Scăpare la Dumnezeu”, scrisă de Jim Hohnberger. Acum Jim prezintă principiile umblării cu Dumnezeu pe care le-a descoperit, dând câteva exemple concrete de creștinism practic din viețile celor pe care el și soția sa i-au sfătuit de-a lungul anilor. **Viață din belșug** este un ghid practic pentru a-ți schimba viața.

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's, Str. Ciceu, Nr. 8, Câmpina 105600

jud. Prahova, România

Tel. 0244 - 334 775

e-mail: zappy@fx.ro

